NAKAMURA FUMINORI

NGĂN KÉO TRÊN CÙNG

PHẦN TĂM TỐI

Nhà xuất bản Văn Học vh VanVietBooks

1

Nếu mở ngăn kéo này ra, toàn bộ thế giới của ngươi sẽ sụp đổ

Đó là lời nhắc nhở viết trên mảnh ghi chú đặt trên một chiếc bàn trong căn phòng ọp ẹp của ngôi nhà cũ kỹ. Trang giấy vốn được mở sẵn từ trước. Có lẽ nó đã ở đây chờ đợi ai đó đến đọc từ rất rất lâu rồi.

Ngoài cái bàn ra, chỉ còn lại một chiếc giường đơn sơ. Chỉ bước vài bước thật khẽ, sàn gỗ đã kêu lên răng rắc. Một cơn gió nhẹ bỗng lướt qua kéo theo cả chuỗi âm thanh kèn kẹt từ cánh cửa sổ rệu rã cùng năm tháng.

Tôi bỗng phát hiện trong túi mình có một tấm thẻ chứng minh nhân dân. Không chỉ vậy, trong đó còn có thẻ bảo hiểm, sổ hộ khẩu lẫn sổ trợ cấp của một người đàn ông tên là Kozuka Ryodai. Anh ta sinh năm 1977, thực tế lớn hơn tôi hai tuổi. Bây giờ tôi mới nhận ra kẽ hở lớn trong cái quy định đăng ký giấy tờ tùy thân ở Nhật Bản. Trên chứng minh thư chẳng cần dán ảnh nên tôi có thể lấy ảnh của mình đi đăng ký hộ chiếu, và trở thành Kozuka Ryodai.

Tôi chăm chú liếc nhìn ‘Lời nhắc nhở’ trên mảnh ghi chú ngả màu đang được kẹp tạm bợ thành tập bằng một chiếc kẹp ghim. Có lẽ chủ nhân của tập ghi chú này không phải ai khác, mà chính là Kozuka - cái người mà kể từ giây phút này trở đi, tôi sẽ hóa thân thành anh ta.

Nằm khuất sâu trong góc phòng là một chiếc va-li màu trắng. Trống ngực tôi đột nhiên trở nên dồn dập. Cái va-li đó không phải do tôi mang đến.

Trong đấy có gì nhỉ? Chẳng lẽ là xác Kozuka chăng? Phía bên ngoài cửa sổ, cây cối bất chợt rung lắc dữ dội. Phải chăng chúng đang cố báo hiệu cho tôi rằng có điều gì đó chẳng lành đang được cất giấu ở đây. Thế nhưng, chẳng phải ngay từ đầu tôi đã biết điều đó rồi hay sao. Nếu mang chôn cái va-li kia trong rừng, mọi chuyện chắc sẽ kết thúc thôi đúng không?

"Nếu mở trang giấy này ra, toàn bộ thế giới của ngươi sẽ sụp đổ." Mở đầu, anh ta đã viết như thế. Tôi không hề muốn cuộc sống của mình bị xáo trộn. Cho dù cuộc đời của anh ta còn điều gì dang dở, tôi cũng không có nghĩa vụ hoàn thành nó. Cái tôi tò mò chỉ là thân phận thực sự của anh ta mà thôi.

Ánh đèn leo lét rọi chiếu lớp bụi mờ bao phủ trên mặt bàn, hắt ánh sáng màu cam. Tôi chậm rãi châm điếu thuốc và bắt đầu mở trang hồi ký đầu tiên.

HỒI KÝ 1

Mọi việc có lẽ bắt nguồn từ đám tang bên nhà hàng xóm.

Thi thể của một thiếu nữ bị bắt cóc đã được phát hiện. Rất nhiều người mặc tang phục màu đen đang túm xụm lại khiến không gian dường như chật chội hẳn. Tôi khi ấy vẫn còn là một học sinh lớp ba và đang chứng kiến cậu bạn cùng lớp của mình bị đám đông ấy vây quanh. Nạn nhân bị sát hại chính là chị gái của cậu ta. Còn cha mẹ cậu ta thì đang đứng ngay bên cạnh, trên tay cầm di ảnh của cô con gái xấu số.

Nghi phạm bị bắt giữ là một thanh niên khoảng ba mươi tuổi vô công rỗi nghề, hắn khai nhận rằng chính hắn đã mời cô gái lên xe rồi sát hại. Hắn có một thân hình vạm vỡ và thường đi giày chơi bóng rổ chuyên dụng. Không ít lần người ta trông thấy bóng dáng hơi gù về phía trước của hắn lang thang khắp các nẻo đường.

Người bạn học đó từng kể với tôi rằng cậu ta cảm thấy rất khó chịu với người chị cùng mẹ khác cha của mình. Tại sao cậu ta lại tâm sự chuyện này với tôi? Lý do rất đơn giản: Tôi cũng có một đứa em gái cùng mẹ khác cha, bởi thế cậu ta cho rằng tôi có thể đồng cảm với mình.

Khi buổi tang lễ u ám và dai dẳng kia vừa kết thúc, tôi liền bước lại gần cậu ta. Chứng kiến những gì đang diễn ra xung quanh khiến cổ họng tôi trở nên khô khốc và hơi thở cứ như bị rút cạn tự bao giờ. Ấy vậy mà, dù đứng trước cái chết của chị gái hay tên sát nhân tình nghi bị bắt giữ, cậu ta vẫn chẳng hề mảy may sợ hãi. Tôi thì thầm nói chuyện với cậu ta. Xung quanh, những chiếc bóng hắt ra từ những ngọn đèn, tạo nên những hình thù khác biệt, ngả dài xuống sàn như hàng trăm chiếc cột trụ sừng sững. Những cái bóng phản chiếu trên nền nhà, đan kết với nhau thành một tấm thảm với

những nét hoa văn tô điểm vô cùng độc đáo.

“Tại sao cậu ta làm vậy nhỉ?”

Tôi cứ thắc mắc mãi về hành động của cậu ta. Cậu ta đã bày trò khiến gã đàn ông vạm vỡ kia si dại trước vẻ đẹp của người chị chung nửa dòng máu với mình. Mất việc, chỉ biết lang thang đây đó, chính sự cô độc ấy đã khiến ‘phần tăm tối’ trong con người hắn ngày một lớn dần lên - hay nói cách khác là ‘phần tăm tối’ ấy đã được sản sinh một cách hết sức tự nhiên từ nỗi cô độc trong hắn - vì vậy, cho hắn thấy một cô gái xinh đẹp như thế chẳng khác nào vung vẩy miếng thịt béo bở trước mắt một con chó lạc bầy hay sao? Tuy lúc ấy tôi không biết chính xác nên gọi hành vi đó là gì, nhưng đấy chính là một tội ác. Cái hành vi ném đá giấu tay, loại bỏ cái gai trong mắt mình bằng cách lợi dụng một kẻ điên đang bị xã hội ruồng rẫy chẳng phải tội ác thì là gì? Thế nhưng khi quay sang nhìn tôi, cậu ta tức thì thay đổi hẳn. Đôi mắt cậu ta rưng rưng ngấn nước. Cậu ta đã biết mình sai và ngay lập tức được cha mẹ xoa đầu an ủi. Kể cả những kẻ ngoài cuộc cũng lên tiếng động viên. Tự thấy lòng dạ bản thân thật hẹp hòi, nhưng chuyện đã lỡ xảy ra rồi, tôi cũng đành chịu. Cảm giác nóng ran ngột ngạt bỗng lan ra khắp má và cổ tôi, tựa hồ được sinh ra vì nỗi ngạc nhiên đến mức ganh tị trước cảnh tượng đó. Và chính tại nơi đây - nơi có những chiếc bóng sọc dài đan xen nhau - cảm xúc ấy đã dâng đầy trong tôi.

Tuy chuyện đó rất hiển nhiên, nhưng tôi của bây giờ vẫn chưa lý giải nổi tại sao hồi ấy mình lại cảm thấy thế. Nội tâm của tôi lúc đó rất mơ hồ. Tuy thật đáng xấu hổ, nhưng ký ức về ngày hôm ấy vẫn cứ ẩn hiện trong tâm trí, không thể nào xóa nhòa.

Chiều tối, tôi quay trở về nơi gọi là ‘nhà’. Ngay khi nhìn thấy tôi, đứa em gái liền òa khóc rồi chạy đến bên cạnh bà nội của nó. Bà ấy là mẹ của dượng, nên đương nhiên chẳng có quan hệ máu mủ gì với tôi. Nó nói tôi đã đánh nó, lại còn mách lẻo rằng tôi đã bịa chuyện đi đám tang chứ thật ra trong khoảng thời gian ấy, tôi bắt nạt nó suốt.

Bà ấy an ủi và nói với đứa em gái đang khóc lóc của tôi rằng: "Cháu ngoan, việc còn lại cứ giao hết cho bà."

Sau đó chỉ còn lại hai người là tôi và bà ấy trong phòng. Tuy nhiên, lần này bà ấy đã biết tỏng em gái tôi nói dối. Bà ấy cầm cây thước dài màu nâu đất và bước đến. Cây thước cứng như thép ấy có lẽ đã quá quen với việc bị người ta sử dụng sai mục đích so với chức năng vốn dĩ của nó. Thế nhưng không sao hết, tôi biết cách đối phó rồi: Dù có bị đánh nhẹ, vẫn phải khóc thật thảm thiết như bị phải bỏng vậy. Làm thế, người bà nhát gan này sẽ nhẹ tay một chút. Vậy nên, so với cái thước sờ sờ ngay trước mặt, tôi vẫn có cảm giác vụ án về cô gái xấu số kia và gã đàn ông cao lớn bị bắt giữ sáng nay còn đáng sợ hơn nhiều. Bà ấy đặt cây thước lên chiếu và nhìn chằm chằm vào nó. Con mắt bên trái đã chuyển sang màu vàng đục. Thỉnh thoảng mi mắt lại giần giật, cứ như triệu chứng thường gặp ở chứng bệnh loạn thần kinh chức năng.

"Có lẽ mày không hề đánh nó nhưng mày đã khiến nó sợ hãi. Mày hiểu không?"

Đương nhiên tôi không hiểu. Bởi tôi chưa từng đánh nó dù chỉ một lần.

Thế nhưng bà ấy không thể lùi bước. Người đàn bà này yêu thương con bé hơn cả bản thân mình. Chỉ cần là điều nó thích, bà ấy sẽ chẳng ngần ngại mà đáp ứng. Không những thế, tình yêu ấy luôn ngập tràn trong tim khiến bà ấy bị ám ảnh trước nỗi sợ hãi về những thương tổn có thể xảy đến với cháu gái bé bỏng của mình. Nỗi khó chịu đó sẽ ngày đêm giày vò cho đến khi bà ấy loại bỏ chúng hoàn toàn. Chính tình yêu thương mù quáng kia là ngọn nguồn gây nên sự điên loạn và hành động công kích người khác ở bà ấy.

Cả tôi và bà ấy đều biết rằng phía đối diện cánh cửa, em gái cùng mẹ khác cha của tôi đang háo hức mong chờ tôi bị phạt đến nhường nào. Tôi nhìn chằm chằm bà ấy. Vẻ mặt dửng dưng như thể: Dù có bị phạt, tôi vẫn chịu đựng tốt. Hay có lẽ là vẻ mặt khiêu khích: Bà còn chờ gì mà không ra tay đi? Mỗi lần tỏ ra phớt lờ đối phương như thế, lòng tôi lại trào dâng một

cảm giác vui vẻ lạ thường. Bà ấy vung cây thước lên, nhưng chỉ đánh xuống cái chiếu trước mặt tôi.

Bước chân của em gái theo đó dần rời xa. Quả thật là không khỏi cảm thán trước sự tinh ranh của người lớn.

Tôi vốn là đứa con riêng được mẹ dẫn về nhà, rồi trở thành anh trai của nó - con gái của mẹ tôi và dượng - con trai của bà ấy. Sau khi diễn tuồng xong, bà ấy liền đứng dậy, vừa bối rối vừa cau mày nhìn tôi. Hàng mí của con mắt vàng đục giần giật theo. Cứ như đang muốn hỏi tại sao tôi lại có mặt trong căn nhà này. Hoặc kiểu muốn than vãn rằng trên đời sao chẳng có việc nào suôn sẻ cả. Nếu không có cái thứ dị vật là tôi đây, gia đình này sẽ hoàn hảo biết mấy. Sự tồn tại của tôi chắc hẳn khiến bà ấy cảm thấy ngứa mắt lắm.

Đêm hôm đó, tôi ra khỏi căn phòng vốn được sắp xếp cho mình, bởi lần đầu tiên sau ngần ấy năm, tôi bỗng có mong muốn được nằm ngủ trong vòng tay của mẹ. Có lẽ là vì muốn nhờ mẹ kéo tôi ra khỏi những tưởng tượng đáng sợ của mình cùng vụ án hãi hùng lúc sáng. Hoặc có chăng chỉ là tôi muốn sự kích động liên quan đến tên sát nhân ấy có thể lắng dịu lại. Làn khí lạnh buốt truyền đến lòng bàn chân trần của tôi, cứ như nơi này không hoan nghênh tôi vậy. Tôi thầm nghĩ nếu mình than đau bụng, hẳn mẹ sang phòng tôi ngay rồi.

Cách một tấm cửa tôi đã nghe thấy tiếng nói. Đó là tiếng dượng đang nói chuyện với mẹ.

“Hôm nay có phải con bé lại khóc không? Tại sao anh em chúng nó cứ hằn học nhau hoài vậy?”

“Xin lỗi mình. Em sẽ nhắc nhỏ chúng nhiều hơn.”

“Dẹp đi, đây là lần thứ mấy rồi? Tôi lại bị mẹ cằn nhằn nữa đấy. Chuyện công ty đã đủ mệt lắm rồi, về nhà lại còn không được yên.”

“Xin lỗi anh.”

“Mỗi lần nói cô, mặt cô lại như thế. Cứ như tôi là kẻ tồi tệ lắm vậy. Cô

đang nghĩ vậy, đúng không hả?"

"Em xin…"

Tiếng *chát* vang lên chặn đứng lời xin lỗi chưa được thốt ra trọn vẹn: Dượng đã đánh mẹ tôi. Tim tôi đập thình thịch. Lúc nào cũng vậy. Hễ nghe âm thanh đó, từng thớ thịt ở chân tôi lại bất giác trở nên căng cứng.

"Tôi không phải loại cha mẹ thích đánh đập con cái. Những thằng như thế là những kẻ khốn nạn. Nhưng cô chẳng phải người lớn ư? Sao hai đứa nó lại không thể nào hòa thuận được? Đánh nhau vui lắm à? Tại sao suốt ngày cứ đánh nhau mãi thế."

Tiếng *chát chát* lại tiếp tục vang lên. Xen lẫn tiếng rên rỉ đứt quãng của mẹ. Tôi cứ như mọc rễ trước cửa phòng. Nắm đấm cửa bằng bạc lóe lên ánh sáng mờ ảo trong bóng tối. Tấm cửa mỏng manh kia chẳng thể che đậy được điều gì. Nếu mở nó ra, cuộc đời tôi có lẽ sẽ xoay chuyển tức thời.

Dượng tôi đánh càng lúc càng hăng. Tiếng rên rỉ kìm nén của mẹ cũng trở nên to hơn. Nhung có một chuyện kỳ quái đang xảy ra. Hơi thở của dượng dần gấp gáp, sau đó có tiếng ai bị vật ngã xuống sàn cứ như bên trong đang diễn ra một trận sumo vậy. Có cả tiếng rên hay nói đúng hơn là tiếng thở của mẹ hòa trộn giữa niềm vui và sợ hãi. Tiếng động trên sàn vẫn tiếp tục vang lên. Tôi nghĩ thầm chắc họ đang làm 'chuyện ấy'. Đã có lần tôi bắt gặp cảnh tượng này rồi. Đó là cảnh dượng ôm đè lấy mẹ như muốn cướp đoạt mẹ từ tôi nhưng mẹ lại trông rất vui sướng. *Hay là cứ mở cửa ra xem thử?* Cánh cửa thì thầm. *Lần này hãy nhìn thật kỹ xem nó như thế nào? Cái cảnh cấm trẻ em kia có thể sẽ làm hoen ố tâm hồn trong sáng của cậu hoàn toàn đấy.* Không hiểu sao âm thanh này nghe rất giống tiếng nói của nhân vật nào đó trong bộ phim hoạt hình mà tôi đã tùng xem.

Nếu coi kỹ cảnh tượng ấy, cuộc đời mình cũng sẽ thay đổi chăng?

Thế nhưng tôi lại quay trở về phòng, và rồi bỗng ao ước có trong tay một con thú nhồi bông. Tôi không khỏi đỏ mặt trước cái ý muốn ủy mị như con gái kia, nhưng nếu việc đó tiếp thêm lòng dũng cảm thì cũng không sao đâu

nhỉ. Cả dượng và mẹ chắc hẳn đều đã bị vụ án mạng sáng nay kích động rồi.

Hễ nghĩ đến chuyện mình vẫn phải sống trong thị trấn - nơi những kẻ điên, không kể gã đàn ông bị bắt giữ sáng nay, vẫn còn ẩn nấp đâu đó, tôi không khỏi rùng mình. Nỗi ám ảnh về một ngày không xa chính bản thân mình cũng sẽ bị 'loại người' này tấn công cứ lớn vởn trong tâm trí. 'Loại người' ấy bao gồm cả những kẻ xa lạ mà ngốc nghếch, hí hửng trước cái chết của người khác. Đôi tay lực lưỡng của những gã điên đó có thể bẻ cong cổ bạn mà chẳng tốn tí sức lực nào. Chỉ nghĩ đến thôi, cảm xúc phấn khích lại trào dâng trong tôi một cách lạ thường.

Tôi có một không gian dành riêng cho mình. Đó là một căn cứ bí mật - nơi tôi luôn hướng về mỗi khi cảm thấy cuộc sống thật ngột ngạt.

Nhà tôi tọa lạc trên ngọn đồi của thành phố, cổng sau hướng ra con đường rộng thênh thang. Cứ băng qua cái chắn đường rồi đi thẳng vào rừng sẽ đến căn cứ bí mật của tôi - nơi bạn có thể nhìn bao quát toàn cảnh cả khu phố. Gần chỗ bị khu rừng ngăn cách, có một khoảng đất trống ngang dọc tầm bốn mét. Bên dưới là một vách đá cheo leo, hiểm trở nhưng lại mở ra cả một trời mênh mông, hùng vĩ.

Khi ấy, tôi thường tới đó và đắm chìm trong thế giới của riêng mình. Ký ức ngồi ngắm nhìn cây cối hàng giờ liền vẫn còn đọng lại hết sức rõ nét. Chắc hẳn tôi đang ganh tị với chúng. Tôi muốn hóa thành cây để không cần suy nghĩ, không màng thế sự mà chỉ im lìm đứng đó thôi. Hễ lưu lại nơi đây, giữa những cây to này, tôi lại thấy mình như được hòa làm một với chúng, không còn cảm giác cô đơn chút nào. Chẳng rõ tôi đang nhân cách hóa cây cối hay đang tự vật hóa bản thân mình? Thế nhưng khi màn đêm buông xuống, những hàng cây vây quanh lại trở nên thật đáng sợ.

Gió thổi xào xạc, nỗi sợ hãi càng lúc càng khủng khiếp. Tuy nhiên, đôi lúc tôi vẫn cố nán lại và cắn răng chịu đựng. Mình phải mạnh mẽ lên - tôi âm thầm tự cổ vũ bản thân. Nếu có thể dũng cảm ở lại đây, đồng nghĩa với việc từ bây giờ dù có chuyện gì ập đến với mình, tôi vẫn có thể chống đỡ được.

Trong bóng tối vô tận ấy, tôi vẫn tiếp tục ngồi dưới tán cây rung rinh đón gió. Không chỉ vậy, tôi còn thường xuyên thử thách giới hạn của bản thân, bằng cách hăng hái tham gia những trò chơi mạo hiểm với lũ bạn cùng lớp. Chẳng phải để đi tìm cái chết. Mà là một cách thức để tôi luyện bản thân trở nên mạnh mẽ hơn.

Tại sao lại phải dẫn em gái đến nơi dành riêng cho mình chứ? Nó đã nài nỉ tôi điều này từ rất lâu. Bởi tôi vẫn thường chuồn khỏi nhà để đến một nơi nào đó nằm ngoài tầm mắt nó. Nó dò hỏi rồi nài nỉ tôi dắt theo. Không phải lúc nào quan hệ giữa tôi với nó cũng sặc mùi khói súng. Chỉ khi tâm tình bất ổn, nó mới bày ra cái vẻ dễ ghét còn non nớt kia thôi, chứ bình thường nó cũng đáng yêu lắm. Tôi nghĩ nó cũng nhận ra tôi là 'sinh vật lạ' trong nhà, nên muốn bày trò chọc phá tôi. Đám tang của hàng xóm nhưng nó lại ngây thơ tưởng rằng người chết kia là tôi. Trong khi nó đang trút bỏ nỗi buồn, tôi lại bình an trở về nhà, thế nên nó liền lấy cớ làm ầm ĩ.

Tôi đã dẫn nó theo thay cho lời xin lỗi vì đã lỡ 'đánh' nó. Dầu hoàn toàn không có chuyện tôi thực sự đánh nó, nhưng với một đứa bé ngây thơ như thế, nó lại tưởng là thật. Hồi còn bằng tuổi nó, tôi đã biết đó không phải là sự thực và những gì còn sót lại chỉ là mặc cảm tội lỗi. Phải, mặc cảm tội lỗi. Chính xác là cảm giác đó.

Vừa đến nơi, nó liền reo hò ầm ĩ. Vì không còn sớm nữa nên tôi chỉ cho nó xem một chút rồi dẫn nó trở về nhà. Tuy nhiên khi màn đêm buông xuống, tôi nằm trên giường mà không cách nào bình tĩnh nổi. Vì cái hình ảnh nó rơi xuống vách đá cheo leo ấy cứ thoắt ẩn thoắt hiện trong tâm trí.

Ngày hôm sau, tôi nói với nó không được đến nơi đó nữa. Nếu muốn đi thì phải đi cùng nhau. Nó liền bĩu môi: "Nơi đó đâu phải của riêng anh hai đâu. (Anh hai - đúng vậy, nó gọi tôi như thế đấy.) Em cũng là chủ nhân của nó kia mà."

Lòng tôi cồn cào nỗi bất an. Mỗi ngày, khi thấy nó đã yên ổn về tới nhà, tôi mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Tôi hỏi: "Em đến chỗ đó hả?" và thỉnh

thoảng lại nhận được cái gật đầu từ nó.

“Không được đến đó nữa đâu đây!” Tôi gắng lòng khuyên bảo.

“Vui lắm anh à! Lần sau, bé Maho (tên con gấu mèo nhồi bông của nó) cũng sẽ đi cùng em đấy.”

Tôi lo lắm. Nỗi lo lắng cứ ngày một trìu nặng, đến nỗi chèn ép cả hơi thở của tôi.

• • •

Một tuần, một tháng, rồi hai tháng trôi qua.

Vì lo cho em gái, tôi không ngừng nhắc nhở, thậm chí gần như cầu xin nó tuyệt đối đừng đến nơi ấy nữa. Vậy mà nó chẳng thèm để vào tai. Rõ ràng nó rất đỗi vui sướng trước phản ứng của tôi.

Mỗi lần đi học về mà không nhìn thấy nó, tôi lập tức trở nên cuống cuồng. Tôi sẽ lao ngay ra khỏi cửa đi tìm nó. Nhưng nó không có mặt ở căn cứ bí mật. Rơi xuống vực rồi sao? Chỉ mới nghĩ tới thôi, chân tôi đã run lẩy bẩy và nhũn ra tức thì. Cho dù có nhìn xuống vực sâu, cũng không thể thấy được nó.

Nhưng khi tôi đờ đẫn quay trở về thì đã lại thấy nó ở nhà tự bao giờ. Có một thứ gì đấy chặn ngang cổ họng tôi - cảm giác ấy chân thật lắm.

Nó khiến thức ăn nghẹn cứng trong cổ họng và ngay cả chút nước thôi, tôi cũng không tài nào nuốt nổi. Mỗi khi giật mình tỉnh giấc, tim tôi đều đập loạn cả lên. Dẫu trở mình nằm nghiêng, tai áp sát vào gối, tôi vẫn có thể nghe được tiếng tim đập thình thịch lan khắp giường.

Kể từ đó, cảm giác kỳ lạ kia cứ đeo bám tôi mãi. Nếu phải dùng từ ngữ để diễn tả cảm xúc lúc bấy giờ, thì tôi của hiện tại sẽ cho rằng đây là do quá sợ hãi mà thôi. Chỉ cần ngày nào con bé còn chưa rơi xuống vực, thì nỗi khốn khổ này vẫn chưa thể kết thúc.

Tôi không trông mong gì thêm nữa. Thế nhưng cái cảm giác bất an không

biết khi nào con bé rơi xuống vực cứ chất chứa trong lòng khiến tôi khao khát mình sớm được giải thoát. Mặc kệ hậu quả ra sao, tôi sẽ kết thúc nỗi bất an này bằng mọi giá.

Vì vậy khi con bé nói với tôi rằng về sau nó sẽ không đến căn cứ bí mật đó một mình nữa và đề nghị hai anh em hãy cùng đi, tôi đã vô cùng biết ơn nó. Hôm trước, nó đã tự tới đấy một mình nhưng thấy bốn bề vắng lặng, nó đã quay về ngay, thế nên nó cần có một người đồng hành, và người ấy chính là tôi. về sau, tôi mới biết từng có một vụ tự sát ở nơi đó. Một thanh niên trẻ tuổi quá đau buồn vì mối tình vô vọng đã tự kết thúc sinh mạng của mình một cách tàn khốc. Điều thu hút chúng tôi tới đó phải chăng chỉ là cái cảm giác thích thú được đến một nơi bí mật, hay có lẽ là tâm lý chống đối cha mẹ vẫn luôn luôn tiềm ẩn bên trong những đứa trẻ hay chăng? Cho đến tận bây giờ, tôi vẫn chưa tìm ra câu trả lời.

Em tôi thật sự đã cầm theo con gấu mèo tên là Maho kia. Đó là một buổi chiều Chủ nhật và tôi tự nhủ thầm rằng chúng tôi sẽ buộc phải trở về nhà trước khi trời chuyển tối.

Mới đầu khi đến nơi, con bé rất vui vẻ. Dáng vẻ bày biện trò chơi của nó trông rất đỗi hí hửng. Sau khi đặt Maho ngồi xuống, con bé liền đề nghị mọi người cùng chơi trò gia đình.

Tôi và nó đóng vai một cặp vợ chồng, còn con gấu mèo Maho thì trở thành con gái của chúng tôi. Bực mình vì chốn riêng tư của mình bỗng bị biến thành nhà và nhất là dù đã học lớp ba mà vẫn phải chơi cái trò gia đình ấu trĩ này, tôi liền thúc giục nó mau mau trở về nhà trước khi trời tối hẳn. Thêm nữa, tôi còn cảnh cáo nó không được kể lại cho bà nghe. Con bé bỗng òa khóc nức nở. Tôi quay lưng đi và quát nó về nhà ngay. Khoảnh khắc nó nói sẽ quay trở lại đây một mình, cổ họng tôi đột nhiên trở nên nghẹn ứ, ngay cả hơi thở cũng khó nhọc. Nỗi bất an khi trước lại ùa về. Tôi tiến lại gần con bé và định dỗ dành nó. Em tôi quay lưng đi, nhưng con gấu mèo Maho đã kịp nhìn thấy tôi. Cái con gấu mèo bẩn thỉu ấy đang trừng mắt nhìn

tôi đầy dọa dẫm. Không hiểu sao tôi lại trông ra nó đang đe dọa mình nhỉ?

Dù gì nó cũng chỉ là một con thú nhồi bông vô tri vô giác nên không thể thông báo cho em tôi biết rằng tôi đang đến gần. Tại sao tôi lại nghĩ như vậy? Ngay khi đang tiến lại, tôi bỗng nảy ra ý định khiến con bé giật mình. Nếu làm vậy, không chừng nó sẽ tự ý thức được mức độ nguy hiểm ở nơi này. Vị trí lúc này là đã rất ổn rồi. Không cần tiến thêm một bước nào nữa cả. Nếu tôi đột nhiên nắm lấy vai con bé, nó sẽ giật bắn người nhưng được tôi nắm chặt, nó sẽ an toàn thôi. Trong đầu tôi bỗng xuất hiện hình ảnh những sợi dây đen thùi lùi cứ thế trải rộng ra, đan kết và bủa vây tạo thành một cái lưới lỏng lẻo. Đưa tay từ từ vươn tới chạm vào đứa em gái, không hiểu sao cái thứ đang tắc nghẹn nơi cuống họng cứ như phình to ra, đồng thời tim đập mạnh dữ dội như muốn vỡ tung cả lồng ngực. Mối nối của những sợi dây kia bỗng nhiên rơi tuột rồi bung ra và chẳng biết vì sao đống dây nhợ ấy lại đột ngột hóa thành những hoa văn hình học - những họa tiết sọc dài đan kết bởi những chiếc bóng xen vào nhau trên sàn nhà nơi tổ chức tang lễ. Và tiếp đến là hình ảnh cái chết của cô gái trẻ khiến cả thành phố trở nên nhốn nháo kia. Sau đó là cảnh tượng dượng và mẹ kích động trước cái chết của cô gái ấy. Tại sao những hình ảnh đó cứ quấn lấy tôi? Nhịp đập của con tim vẫn không hề chậm lại. Cứ như cảm nhận được một điềm chẳng lành sắp xảy ra. Tôi vươn tay trái tóm lấy đôi vai gầy của em gái. Khoảnh khắc bắt lấy vai con bé, hồi tưởng về cảm giác khó chịu khi xỏ tất năm ngón chợt dâng đầy trong tôi - cái cảm giác xuất hiện khi bản thân tiếp xúc với những thứ lạ lẫm. Con bé vùng vẫy kịch liệt để thoát khỏi gọng kìm mà tay tôi tạo ra, và chính hành động đó đã khiến con gấu mèo tuột khỏi bàn tay của nó. Con bé vội vàng vươn tay bắt lấy con gấu mèo nhưng lại mất thăng bằng, trượt chân rồi ngã xuống vực sâu. Tôi sững sờ như hóa đá. Cả chuỗi hành động tự làm tự chịu của nó vừa mới diễn ra trước mắt tôi. Nhìn nó rơi xuống vách đá, dù muốn hay không muốn, cái thứ nghẹn ứ nơi cổ họng bỗng trôi tuột đi mất.

Vì sao ban đầu tôi lại dẫn con bé đến căn cứ bí mật này chứ? Tồn tại trong tôi lúc đó chính xác là mặc cảm tội lỗi bởi tôi đã 'đánh' nó. Tất nhiên không phải 'đánh' theo nghĩa đen, mà là mặc cảm tội lỗi vì suy nghĩ lệch lạc không phù hợp với cái tuổi hồn nhiên ngây ngô này. Mặc dù dẫn nó đi là để thay lời xin lỗi, nhưng nếu không phải vì chẳng thể cưỡng lại cái sát khí dâng lên trong lòng, sẽ không bao giờ có chuyện một đứa nhát gan như tôi lại dẫn đứa em gái đáng sợ đến chỗ đó. Việc nảy sinh mặc cảm tội lỗi cũng hơi kỳ quái nữa. Cứ như thể việc dẫn nó đến đấy chính là lời xin lỗi vì tôi sắp sửa ra tay sát hại nó. Tâm lý quả là vòng luẩn quẩn phức tạp!

Thế nhưng chỉ có con tim là đập mãi không ngừng. Ngay từ đầu chẳng phải chính con bé đã nằng nặc đòi tôi dẫn đến căn cứ bí mật này hay sao? Hiểu rõ tính tình của nó đáng lý ra tôi phải làm điều ngược lại mới phải, ấy vậy mà…

Tôi không khỏi bất ngờ trước thực tế rằng cái suy nghĩ đáng sợ như thế lại có thể xuất hiện trong tư tưởng của một đứa nhóc chỉ mới học lớp ba như tôi. Một tâm hồn ngây thơ sao lại nhóm nhen cái ý muốn giết người sùng sục như vậy chứ? Không phải bất kỳ vấn đề nào trên đời cũng đều là hậu quả của những việc làm trong quá khứ hay sao? Bên tai tôi lại bất chợt văng vẳng âm thanh: *"Sẽ có kẻ phải rơi xuống vách đá."* Đó là tiếng nói của nhân vật trong phim hoạt hình mà tôi vẫn thường xem và kẻ bị rơi xuống vách đá kia không phải ai khác, mà chính là tôi.

Chân tôi giờ tê cứng, một bước cũng không nhấc lên được. Ngay cả thở ra cũng khó khăn, chẳng thể nào cất tiếng nói mà chỉ có thể gắng sức hít vào thôi. Tôi nép mình vào một góc để ngủ. Nhưng những tiếng nói từ phim hoạt hình vẫn râm ran không dứt. Nếu đã vậy thì cứ kệ chúng tiếp tục râm ran đi.

Nếu kẻ rơi xuống vực không phải ngươi, thì cuộc đời ngươi chắc chắn sẽ bi đát hơn nhiều.

2

Ngay khi ngẩng đầu lên khỏi cuốn hồi ký, điếu thuốc được đặt trên gạt tàn liền lọt vào mắt tôi - điếu thuốc cháy dở chưa được hút lần nào vì bị tôi quên lãng. Phía bên cửa sổ, cây cối trông gần hơn lúc nãy và vẫn tiếp tục rung lắc dữ dội. Không khác gì chuyển động đung đưa qua lại đầy phiền toái của con lắc. Xung quanh, trời đã tối hẳn.

Tôi lại nhìn vào quyển hồi ký trước mặt. Thật sự thì nó cũng không dày lắm. Tính ra, tôi đã đi được một phần ba chặng đường.

Cuốn hồi ký cô độc.

Tôi đã nghĩ như thế. Tại sao ư? Bởi đây không phải là những nội dung có thể nhận được ánh mắt đồng cảm từ mọi người. Bất cứ sự tồn tại dị biệt nào cũng sẽ bị đào thải. Và chính vì mang sắc màu kỳ dị như vậy, nên cuốn hồi ký này của Kozuka dường như rất giống tôi. Nếu thế, tôi là loại người thế nào nhỉ? Nụ cười bỗng nở hé trên môi. Nếu đã bất đồng quan điểm thì làm sao có được sự đồng cảm tuyệt đối co chứ? Vì sao ư? Bởi đối với bản thân tôi, những gì được gọi là cảm xúc từ lâu đã không còn tồn tại. Thế nhưng, thỉnh thoảng nhịp đập con tim vẫn nhanh hơn một chút. Giống như vết tích còn sót lại của cảm xúc chăng?

Chỉ mới lật vài trang đầu của cuốn hồi ký thôi, nhưng tôi bỗng có suy nghĩ rằng cô em gái được viết trong đấy chỉ bị thương nặng, chứ chưa thể chết được. Tôi bất chợt đưa mắt ngước nhìn chiếc va-li trắng nằm khuất trong góc phòng. Trước mặt là cuốn hồi ký tái hiện lại cuộc đời của anh ta -

một kẻ đang được bao trùm bởi tấm màn bí mật.

Còn tới nửa chặng đường nữa nhưng trong đầu tôi cứ lặp đi lặp lại nội dung tờ ghi chú: *Nếu mở trang giấy này ra, toàn bộ thế giới của ngươi sẽ sụp đổ.*

Kẻ này thật u tối. Tôi nghĩ vậy. Đúng không nhỉ? Nếu thế, liệu có phải con người này cũng sẽ vô cùng trầm mặc không? Bỗng có thứ gì đó giống như một con lốc xoáy thình lình đánh úp tôi. Trước khi kịp ý thức được điều này, tôi gần như đã bị nuốt trọn. Cơn đau đầu xuất hiện. Tôi cố hít một hơi thật sâu để kiềm chế nhịp đập đang dần dần tăng tốc của con tim rồi đảo mắt nhìn xung quanh. Không được nghĩ ngợi nữa! Đến khi nào biết được thân phận của gã Kozuka này, tôi sẽ phải nhanh chóng xóa sạch hình ảnh ấy khỏi tâm trí.

Tôi châm thêm một điếu thuốc nữa và đọc tiếp những trang sau của cuốn hồi ký. Còn hai phần ba quyển nữa thôi.

HỒI KÝ 2

Thế nhưng, em gái tôi không chết. Dù bị rơi xuống vách đá, thân thể bị va đập mạnh, nhưng cú trượt ngã ấy đã được bãi rác thải với cả núi lốp xe chất đống bất hợp pháp cùng những mảnh vỡ của xe đạp hãm lại. Tuy hai chân của con bé bị gãy, vai thì trẹo và vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh, nhưng con bé đã không còn nguy hiểm đến tính mạng.

Ban đầu tôi cứ đinh ninh rằng nó đã chết, rồi đột nhiên kết quả lại thay đổi. Một đám trẻ con đi bắt sâu bọ gần đó đã phát hiện ra nó. Mãi sau này, tôi mới biết hình phạt cho tội giết người đã gây hậu quả và chưa gây hậu quả khác nhau như thế nào. Hình phạt không phải được phán quyết dựa trên động cơ và hành vi của kẻ phạm tội. Tùy thuộc vào vận mệnh mà hình phạt có thể được giảm nhẹ - đó là điều tôi không hề hay biết. Phải, tùy thuộc vào vận mệnh - thứ mà con người không thể nào nắm bắt, cũng là nhân tố nằm ngoài nhận thức của con người - mà hình phạt sẽ thay đổi.

Sau sự kiện ấy, gia đình tôi đã hoàn toàn đảo lộn. Vụ việc được pháp luật phán quyết là tai nạn nhưng họ cứ khăng khăng gán cho tôi tội cố ý giết người. Tôi chẳng trông mong có một thiết bị nào có thể nói thay tiếng lòng của mình, bởi vì dù có biện minh thế nào đi chăng nữa, tôi vẫn không thoát được tội danh có ý định giết người. Bà nội con bé thì than khóc, tự đày đọa bản thân; còn cơn điên tiết của dượng lại tìm cách trút hết ra bằng những cái tát chan chát vào gương mặt ưu tư, không giấu nổi sự lo lắng của mẹ. Và rồi người mẹ với đôi má sưng húp cùng bên mắt trái tím bầm đó đã bị buộc phải dẫn tôi ra khỏi căn nhà này. Vết rạn xương trên cánh tay phải của mẹ đã được băng bó lại, thế nhưng chứng kiến gương mặt bị đánh tới sưng vù và cánh tay bị rạn xương ấy đã khiến những vòng xoay chuyển động bên trong

tâm trí tôi về những gì xảy đến với em gái hoàn toàn bị phá vỡ. Mỗi lần mí mắt bà con bé giật giật lại khiến tôi ngay lập tức liên tưởng đến gương mặt sưng húp hay các vết rạn nứt trên xương vai của mẹ. Chẳng bao lâu nữa, bà ta cũng sẽ tiêu đời thôi.

Mẹ tôi đã đưa tôi cùng quay về quê cũ - vùng ngoại ô Tokyo, cũng là nơi an nghỉ của ông bà ngoại tôi từ rất rất lâu rồi - và bắt đầu làm việc tại quầy bán đồ ăn vặt. Có lẽ chính vì ông ngoại từng là một sâu rượu nên mẹ tôi cũng nghiện rượu không kém. Hễ gặp chuyện gì buồn phiền ở cửa hàng, mẹ lại tìm đến rượu như một phương thuốc giải sầu. Có lần, mẹ đã nhìn thẳng vào mặt tôi mà nói rằng: "Mẹ thật tệ, phải không?" Mẹ nói đúng. Nhưng đó chỉ là vì mẹ đã tái hôn với một gã vũ phu mà thôi. Đối với tôi, em gái chẳng qua chỉ là một người có chung 'nửa dòng máu', nhưng hiển nhiên với mẹ, nó cũng là đứa con mẹ dứt ruột đẻ ra. Ở trong ngôi nhà ấy, tôi buộc phải sống chung với tính cách 'cong vẹo' của mẹ. Nếu như không có yếu tố bất ngờ kia và dẫu âm mưu giết người kia không hề bị phát hiện, đó vẫn sẽ là sự thật lẩn khuất đâu đó trên thế gian này. Mặc dù tôi không thể lý giải hết những suy nghĩ tận sâu trong đáy lòng nhưng đại khái tôi vẫn nhận biết được cảm giác khó chịu, rối rắm. "Mẹ thật tệ, phải không?" Không hiểu sao, tôi cứ ôm mãi mối hoài nghi rằng câu nói đó không phải ám chỉ bản thân mẹ, mà giống như lời xin lỗi về một điều gì đó đang ẩn sâu bên trong con người bà.

Khách đến ăn vặt không phải để tiêu tốn thời gian vào món mì soba. Thỉnh thoảng, mấy gã đàn ông còn giơ tay đánh mẹ phía sau tấm màn cửa. Điểm hấp dẫn ở chỗ cảnh tượng đó thường khiến người ta liên tưởng tới những điều không hay. Chúng tôi sống trong một căn hộ nhỏ hẹp có hai phòng ngủ, một phòng bếp. So với cánh cửa trước nhà, thì tấm rèm cửa ngay trước mặt tôi đây chẳng đáng tin chút nào. Và những lúc như thế, mẹ thường kiếm cớ đẩy tôi đi đâu đó, nhưng dù tôi có ở đấy hay không thì cảnh tượng ghê tởm kia vẫn cứ được tiến hành.

Nếu không có gã đàn ông nào ghé qua, căn nhà sẽ được bình yên trong

chốc lát, song bù lại số lần mẹ đứng trước chiếc quạt gió đầy bụi bặm, hút thuốc trong tâm trạng rầu rĩ sẽ lại tăng lên theo. Đàn ông đến đây có dăm bảy loại người, có người đánh mẹ, có người không. Thế nhưng, những người không đánh mẹ chỉ lưu lại trong thời gian rất ngắn. Và rồi lại khiến mẹ cảm thấy quá cô đơn. Tại sao những người đàn ông đến với mẹ đều bạo lực như vậy? Tại sao những người đàn ông không bạo lực thì một thời gian rất ngắn lại ra đi? Tôi của hồi ấy chẳng có nổi khả năng phân tích những chuyện này.

Đến khi tôi vào lớp bốn, đôi lúc những gã đàn ông trong căn phòng ấy còn đánh đập cả tôi. Bọn họ chuyên dùng lòng bàn tay, nhưng thỉnh thoảng những gã thuận tay trái cũng giơ chân trái mà đá tôi. Những lúc ấy, mẹ thường vừa can ngăn họ vừa khóc, và rồi tức giận trước sự ngăn cản đó của mẹ, đám người kia liền lôi mẹ tôi vào căn phòng kế bên, lấy bà thế mạng cho tôi. Và cũng có khi, những màn bạo ngược hành hung ấy chỉ diễn ra một hồi rồi chuyển qua ân ái. Từ phía sau tấm rèm, tôi có thể nghe rõ những âm thanh rên rỉ như đang cố kìm nén của mẹ. Những lúc đó, tôi chỉ còn biết chơi trò chơi điện tử với thứ thiết bị gọi là máy vi tính gia đình, thế nhưng trái ngược hoàn toàn với cái tên gọi ấm áp ấy, chỉ có một mình tôi lẻ loi ngồi chơi nó mà thôi. Mỗi lúc chơi điện tử, tôi luôn luôn đắm chìm trong thế giới không thực đó; kể cả khi xem hoạt hình hay phim ảnh gì khác, tôi cũng chìm đắm không kém. Có lẽ nào tôi định xây dựng cho mình một thế giới riêng trong ấy chăng?

Trong trò vượt chướng ngại vật Super Mario Bros, nhân vật chính là Mario và bên cạnh cậu ta luôn có một người bạn đồng hành, cũng chính là cậu em sinh đôi Luigi. Đây vốn là một trò chơi chiến đấu với nhiệm vụ giải cứu công chúa Peach đã bị con quái vật đội lốt rùa Koopa bắt cóc. Không phải tôi hứng thú với trò giải cứu công chúa, thực tình tôi chỉ muốn trốn chạy thực tại, muốn tiếp tục sống trong cái thế giới ảo mà không cần đến phép dịch chuyển không gian bởi kỹ năng ấy đã được trang bị sẵn trong trò chơi rồi. Bất cứ khi nào địch xuất hiện, chỉ việc tránh xa hoặc dùng sức nặng

đè bẹp chúng. Tuy vậy, tôi thường tránh, chứ không chọn đè bẹp.

Ngoài ra còn có một trò khác cũng rất được ưa chuộng thời đó, nhưng tôi chỉ có thể chơi mỗi phần mềm trò chơi lỗi thời vốn được mua cùng lúc với máy vi tính gia đình cũ kỹ kia mà thôi. Trong suy nghĩ của tôi, hễ đã bắt tay vào việc gì, tôi sẽ có thói quen tập trung vào việc ấy mãi. Và khi âm nhạc trong trò chơi tạm ngưng, tôi đồng thời sẽ có thể nghe thấy tiếng của mẹ. Ngay cả lúc xem cảnh tượng hãi hùng khi Songoku - nhân vật chính trong bộ phim hoạt hình *Bảy viên ngọc rồng* - chiến đấu với địch thủ, tiếng của mẹ cũng lọt đến tai tôi.

Chuyện xảy ra vào một ngày có nắng trước khi kỳ nghỉ hè năm tôi học lớp bốn bắt đầu. Bao giờ cũng vậy, tôi thường vừa bước đi vừa cắm cúi nhìn xuống đôi giày thể thao đã mòn gót. Từ trường về nhà chỉ phải đi qua một đoạn đường thẳng tắp. Ngay khi ngẩng đầu lên, tôi liền trông thấy một phụ nữ mặc váy ngắn đang đi tới. Lấp ló sau lớp váy ngắn ngủn ấy là đôi chân dài trắng ngần, mềm mại và mịn màng, khiến tôi bất giác có cảm giác bức bối khó chịu.

Tình trạng này vẫn thường hay xảy ra, nhất là khi nghe thấy những thanh âm phát ra trong căn phòng sau tấm rèm cửa giữa phút tạm ngừng của âm nhạc trong phim hoạt hình hoặc trò chơi điện tử. Những lúc ấy, tôi thường trở nên hốt hoảng, tự nhủ không biết tình trạng này có phải do mình chơi điện tử quá nhiều hay xem phim hoạt hình hay chăng? Càng cảm thấy bất an, tôi càng cố hồi tưởng tới nhân vật Mario hoặc là Songoku, gắng hết sức gạt đi hình ảnh đôi chân dài của người phụ nữ trước mặt bằng cảnh tượng Songoku đang giao tranh chiến đấu hoặc Mario đang nhảy tưng tưng trên màn hình. Thế nhưng cả Mario và Songoku đều không có tác dụng. Cảm giác nhức nhối bùng lên mạnh mẽ, cứ như tờ giấy bị xé rách, khiến tôi một lần nữa muốn tiến lại gần hơn để được tận mắt chiêm ngưỡng đôi chân nõn nà đó.

Cái quái gì thế này? Tôi thầm nghĩ. Cái cảm giác rạo rực cứ thế nhen dần

lên theo mỗi bước chân đi và rồi được bao trùm bởi hương nước hoa dịu dàng khi tôi tiến lại gần người phụ nữ ấy. Chắc cô ta chẳng bao giờ biết được rằng chỉ hương nước hoa thôi cũng có thể gây tác động không nhỏ đến một đứa trẻ như tôi. Giá mà tôi có thể vươn tay ra chạm vào đôi chân ấy. Nó đang ở ngay trước mắt tôi, một tạo vật rõ ràng hiện hữu trên đời này nhưng khi đó, nó lại vượt quá nhận thức của tôi. Chỉ cần chạm nhẹ thôi, tôi đã thầm nghĩ vậy giữa cảm giác rạo rực gần như mất đi cả ý thức. Chỉ cần giả vờ va quệt như một tai nạn nào đó. Hãy tha thứ cho tôi! Ôi, không được! Không thể làm thế được! Tôi cố trấn tĩnh nhưng vẫn nhận ra rằng cái cảm giác nảy sinh khi nghe những gì diễn ra trong phòng mẹ và khi nhìn thấy người phụ nữ trước mặt này là hoàn toàn khác nhau: Cảm giác đối với người phụ nữ này đúng hơn. Vậy mình có nên tiếp tục làm thế không? Suy nghĩ đã trở nên hỗn loạn. Tốc độ của bước chân cũng không kiểm soát được, mà cứ nhanh dần lên. Đối với cái cảm giác rạo rực lần đầu trải nghiệm này, tôi chẳng thể có bất cứ biện pháp nào để áp chế nó cả. Chỉ cần giơ tay chạm vào, mỗi thế thôi - và ngay khi suy nghĩ ấy nảy ra trong tâm trí, tay tôi đã chạm nhẹ vào chân của ngươi phụ nữ kia. Khoảnh khắc đó, ý thức dường như đã thật sự rời bỏ tôi, chỉ còn hương nước hoa ngọt ngào khơi gợi và kích thích từ người phụ nữ ấy giúp tôi giải phóng mọi bức bối trong mình.

Tôi của lúc ấy đáng ra nên được phát hiện từ sớm. Có lẽ tôi nên được cho đi điều trị tâm lý, được hội chẩn để tìm phương pháp trị liệu hoặc đưa vào diện theo dõi quá trình trưởng thành. Thế nhưng, người phụ nữ kia thật quá đỗi hiền lành. Cô ấy không hề kêu lên, mà chỉ ngoảnh lại nhìn tôi vẻ ngạc nhiên. Cô ấy nhìn tôi - một cậu học sinh tiểu học tội nghiệp đang tiến lại gần cô ấy. Có lẽ cô ấy không nhận ra những gì tôi đã làm. Từ trạng thái lơ đãng của tôi, chắc cô ấy nghĩ rằng tôi chỉ là học sinh của một 'lớp học đặc biệt' và rồi buông ra một câu nói: "Cháu không được làm như thế nhé!" Ánh mặt trời nghiêng nghiêng vẫn tiếp tục soi chiếu bộ dạng đó của tôi. Cô ấy tiếp tục nói gì đấy, nhưng rồi như ngập ngừng e sợ điều gì nên đã bỏ đi mất. Chỉ còn

hương nước hoa thoang thoảng phảng phất, song nó cũng sắp rời bỏ tôi - lúc ấy tôi đang ngồi bệt xuống đường.

Và rồi bất chợt một khoảnh khắc, trong tôi bỗng nhen lên cảm giác bị ruồng bỏ. Lý do không hề liên quan đến hành vi hay sự biến đổi cơ thể của tôi; ngoài tôi ra, mọi người trên thế gian này đều có chung suy nghĩ rằng rốt cuộc thì cũng chẳng có gì xảy ra cả. Thời điểm xảy ra những biến đổi cơ thể đó phải chăng cũng chỉ là ngẫu nhiên. Tôi không hiểu. Chính những gì mình đã gây ra cho em gái đã khiến cuộc sống ngột ngạt của tôi thay đổi. Nhưng cũng chính vì vậy, cuộc sống của tôi dường như cũng trở nên khốn khổ hơn, song chí ít nó đã khiến tình hình biến chuyển. Không biết có phải việc mất kiểm soát bản thân kia đã dẫn đến kết quả đó hay không. Nếu đã vậy, tôi cảm thấy ý nghĩ 'rốt cuộc thì cũng chẳng có gì xảy ra' không còn cần thiết nữa. Chiếc quần dài đã bị lấm bẩn hết cả, tôi vội đưa mắt dáo dác nhìn xung quanh, hết lần này đến lần khác để xác nhận lại xem có bạn học hay người quen nào đang ở đó hay không và ôm nỗi sợ hãi xen lẫn cảm giác rạo rực cùng xấu hô quay trở lại phòng. Không chừng tôi đã ích kỷ mong người phụ nữ ấy dẫn mình đi đâu đó chăng?

Kể từ đấy, mỗi lần ra phố, tôi không còn lặp lại cái hành động tìm kiếm niềm khoái cảm như kia nữa, mà tập trung cố gắng kiềm chế về mặt tinh thần hơn. Sau khi lên lớp năm, có lần vào đêm khuya, tôi đã nhận được sự chú ý từ người mẹ lúc ấy đang trong cơn say. Tôi đã cố gắng kiềm chế bản thân khi mẹ và gã đàn ông ở trong phòng. Sau khi gã đàn ông ấy ra về, mẹ bỗng trở nên rầu rĩ và rồi la mắng tôi về đủ việc linh tinh: từ chuyện lúc nào cũng thức khuya đến chuyện chỉ có học thôi mà cũng không làm được thì tồi tệ lắm rồi, hay nói cách khác là những sự việc chẳng liên quan gì đến nhau. Từ khuôn miệng mẹ phả ra làn hơi thở hỏa lẫn giữa mùi thịt hầm với hơi men. Bất chợt, đầu tôi lên cơn đau, để làm cho nó dừng lại, tôi đã đẩy nhẹ mẹ một cái, nhưng chính vì mẹ say rượu, chứ không phải vì lực đẩy của tôi, mà thân hình cao lớn ấy loạng choạng rồi va vào tường. Vốn mẹ tôi - người mẹ luôn

có xu hướng thích bạo ngược - thường có thói quen trưng ra vẻ mặt đáng thương của một người bị hại. Thế nhưng, đập vào mắt tôi lần này lại là một con người hoàn toàn khác.

Dù chỉ là cái nhìn trong tích tắc, nụ cười khẽ thấp thoáng trên bờ môi mẹ. Thế nhưng chính nỗi kinh ngạc khi bị tôi đẩy ngã đã khiến mẹ không ý thức được rằng bản thân đang nhìn tôi bằng ánh mắt như thế. Khoảnh khắc ấy, một thứ gì đó bất chợt dâng lên xâm chiếm và cào xé trong tôi. Linh hồn của những gã từng đánh đập, bạo hành mẹ dường như đã nhập vào tôi. Sự khích lệ chính mình vượt qua cảm giác yếu đuối của bản thân và tìm kiếm cảm giác được giải thoát khi chuyển từ bị đánh sang thành kẻ đánh đập cũng đồng thời dâng lên.

Thế nhưng, tôi không thể làm được: Tôi không thể giơ tay đánh mẹ mình như đánh những đứa con gái khác. Cảm thây nỗi bức bối không thể nào chịu đựng, tôi liền tóm lấy tấm ván tủ bếp vốn bị xé toạc ra dưới sức mạnh của những gã đàn ông kia, rồi đập xuống bất cứ đâu trong căn bếp rải rác những xoong chảo xung quanh. Trước mắt tôi lúc đó dường như lại hiện lên những sợi dây đen đúa, đang phân những nhánh nhỏ ở ngay phía đầu dây và cứ thế vươn rộng ra như đan kết một cái bẫy. Tôi đập tấm ván tủ bếp hết lần này đến lần khác, cho tới khi cơn đau ở đôi tay truyền đến, máu chảy ra và những mảnh chén bát tán loạn bay trúng mẹ. Mẹ đang ôm mặt, cúi người trên mặt sàn. Làm gì có chuyện tôi lường trước được chuyện những mảnh vỡ có thể bay trúng mẹ cơ chứ? Cảm giác giống như cuối cùng cũng đạt được mục đích, mọi bế tắc vây hãm suốt khoảng thời gian qua cuối cùng cũng đã được giải quyết, những cảm xúc ấy cứ dần dần dâng cao. Hoa mắt chóng mặt quá! Cơn nóng nực bức bối lan ra khắp vùng cổ và ngực. Dù vậy, tôi vẫn cảm thấy người mẹ trước mặt thật đáng thương và định vội vàng tiến lại gần. Thế nhưng vốn đang bị vây hãm bởi tầng tầng lớp lớp cảm xúc, mắt tôi cứ hoa lên và rồi tôi gục xuống sàn ngay tại đó.

Đến lúc này thì tôi đã bị xã hội phát hiện. Mẹ tôi hoảng hốt gọi điện báo

án. Bà trở nên quá đỗi hoảng loạn và tôi chợt nhận ra có lẽ ẩn giấu bên trong bà luôn có một cảm giác căm ghét tôi vô hạn. Nếu không vì tôi, hẳn mẹ vẫn đang ở trong căn nhà đó, vẫn có thể sống cùng con gái mình. Cái ý nghĩ thẳm sâu trong đáy lòng mà chính bản thân mẹ cũng chẳng hề hay biết: Vì tôi mà nhân duyên của mẹ với cánh đàn ông không thể tốt lên được.

Độ tuổi của tôi lúc ấy chưa thích hợp để đưa vào trại cải tạo, nên đây không thể là giải pháp đầu tiên. Tôi đã bị chẩn đoán tâm lý bất ổn và bị tống vào Trung tâm Hỗ trợ Trẻ em, đồng thời tiếp nhận điều trị tâm lý. Sau này có lẽ vì e sợ tôi, nên mẹ đã từ chối bảo lãnh tôi ra ngoài, chính vì thế tôi đã sống ở Trung tâm Hỗ trợ Trẻ em đó cho đến khi được nhận nuôi bởi một người hoàn toàn xa lạ.

Tôi đã không còn nghĩ đến những chuyện của mình nữa. Tất cả chỉ còn như thứ gì đó ẩn khuất sau lớp sương mù mờ mịt xa tít. Vậy nhưng hẳn sẽ có không ít người có thể đóng tiếp vai diễn của tôi, thay thế cho tôi và rồi sự tồn tại của người ấy sẽ hứng lấy hết thảy những sợ hãi trong đời tôi kể từ trước đến nay… Như vậy, tôi sẽ được cứu thoát.

3

Tôi ngừng lật mở trang tiếp theo. Giờ chỉ còn lại một phần tư nữa thôi.

"Người thay thế cho tôi ư?"

"Sự tồn tại của người ấy sẽ hứng lấy hết thảy sợ hãi ư?"

HỒI KÝ 3

Có một gã đàn ông tên là Miyazaki Tsutomu.

Nếu là người Nhật sống cùng thời với tôi, hình như chẳng ai không biết người này. Hắn ta là tên tội phạm khét tiếng nhất Nhật Bản. Trong vòng một năm kể từ năm 1988, hắn ta đã giết hại bốn đứa bé gái - vừa đúng khoảng thời gian tôi ở trong Trung tâm Hỗ trợ Trẻ em. Tới năm 2006, hắn ta đã bị tòa án phán tội tử hình và đến ngày 17 tháng 6 năm 2008 thì bản án được thi hành.

Gã tội phạm này còn được gọi là sát nhân Otaku - một thuật ngữ dùng để chỉ những người thích ru rú trong nhà, không hề tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Hắn ta sở hữu một kho truyện tranh khổng lồ và cả băng đĩa phim hoạt hình lên đến gần sáu nghìn cái. Không chỉ xâm hại tình dục, hắn ta còn ăn một phần thi thể của những bé gái bị sát hại. Đây chính là vụ án đưa thuật ngữ Otaku trở nên phổ biến rộng rãi. Tuy vụ án đã được kết luận là do một tên 'yêu râu xanh' chìm đắm trong thế giới ảo dẫn đến đầu óc không bình thường gây ra, nhưng nếu thử điều tra thì sự thật hẳn sẽ hoàn toàn khác. Nếu là tôi, tôi sẽ đi sâu vào thế giới nội tâm của hắn.

Hắn được cho là mắc chứng dính liền khớp quay trụ bẩm sinh ở cả hai tay, một loại dị tật có tính di truyền, nên không thể đưa lòng bàn tay về phía trước. Tức là động tác nhận lấy thứ gì đó, chẳng hạn như tiền trả lại ở cửa hàng, đều không thể thực hiện. Điều đó có nghĩa là hắn ta có thể đưa đồ cho ai đó, nhưng việc nhận lại thì vô cùng khó khăn. Miyazaki từng là một đứa trẻ hiền lành, không có gì nổi bật. Mối quan hệ giữa hắn ta với ông bà và cha mẹ rất đôi tồi tệ, cả ông và cha hắn ta đều là những kẻ vũ phu. Vì cha mẹ bận công việc, nên hắn ta được một người đàn ông bị rối loạn tinh thần, hai chân

tàn phế, tên là Takani chăm sóc. Sau khi Takani không còn và người ông cũng qua đời, trong con người Miyazaki liền lập tức có những thay đổi rõ nét. Hắn đột ngột trở nên thô bạo với chính cha mẹ mình và cả những con vật, càng ngày càng điên cuồng sưu tầm băng đĩa và truyện tranh.

Sự ra đi của những người thân như cha mẹ có thể khiến một đứa trẻ trở nên bất ổn nhưng thời điểm khi ông hắn ta qua đời, hắn ta đã hai mươi lăm tuổi rồi. Mặc dù ngần ấy tuổi, những hắn ta lại nổi loạn quá mức. Khi nhìn thấy một bé gái đang chỉ có một mình, ngay lập tức sẽ có một giọng nói: "Hãy cướp lấy đứa bé!" văng vẳng bên tai Miyazaki, khiến tâm trạng hắn ta lúc đó phải nói là cực kỳ thích thú.

Miyazaki đã cùng sánh bước bên cạnh cô bé nhưng lại bảo rằng hắn ta chỉ nhìn từ đằng sau và trông thấy một nhân vật mang dáng dấp giống mình đang đi bộ cùng với cô bé đó. Nhân vật mang dáng dấp giống với bản thân hắn ta lại chỉ cao bằng cô bé mà thôi. Và đây chính là nguyên văn lời khai của hắn ta:

"Thế giới bên ngoài quá đáng sợ, vậy nên lúc nào tôi cũng thấy bồn chồn không yên. Nhưng khi những người sở hữu năng lực siêu phàm bất ngờ cất tiếng nói ra lệnh lại càng khiến nỗi sợ hãi của tôi tăng lên đến đỉnh điểm, nếu tôi không làm theo thì hắn sẽ xuất hiện. Nếu tôi không nghe lời, hắn sẽ xử tôi theo luật rừng, chỉ vì quá sợ hãi nên tôi đành bất đắc dĩ tuân lệnh mà bước ra ngoài. Nhưng tôi biết một con người khác trong tôi cũng tuân theo mệnh lệnh của những người sở hữu năng lực siêu phàm ấy. Con người đó cũng bước ra ngoài theo và thậm chí còn chẳng thèm quay nhìn tôi đang đứng ngay phía sau. Trong khi tim tôi cứ đập thình thịch cả vì lo sợ lẫn chán ghét thì con người khác trong tôi kia lại cứ thong thả bước đi."

Cô bé đã cùng với một Miyazaki đang ở trong trạng thái tinh thần như vậy đến khu rừng rậm chất chứa bao kỷ niệm vui vẻ về những buổi dã ngoại ngày thơ bé của hắn. Nhưng khi đến đó, cảm giác lạ lẫm đã khiến cô bé òa khóc.

“Đứa trẻ đó đã òa khóc. Sau khi bị cô bé phản bội, tôi bỗng trở nên sợ hãi, nhưng họ không cho tôi tấn công mà buộc tôi phải lục soát thật kỹ, khiến tôi càng ngày càng sợ hãi hơn nữa, không biết nên làm gì. Chuyện xảy ra sau đó như thế nào thì tôi không biết nữa. Có tới khoảng mười gã trưởng thành với gương mặt như chuột vây xung quanh chúng tôi.” *(Biên bản lấy khẩu cung)*

Những kẻ có gương mặt như chuột ấy từng được hắn ta gọi bằng cái tên Người Chuột. Khoảnh khắc khi cô bé khóc thét lên, chính Người Chuột đã bao vây hắn ta. Và để buộc cô bé nín khóc, Miyazaki đã siết cô cô bé đến chết ngay tại đấy, vậy mà hắn ta lại không hề nghĩ rằng chính bản thân đã làm chuyện đó. Sau khi giết hại cô bé xong, hắn ta liền chạy trốn khỏi hiện trường. Sang ngày hôm sau, hắn ta quay lại hiện trường gây án và thấy xác của cô bé vẫn nằm nguyên ở đó.

Người Chuột không chỉ có một mà rất nhiều. Cho đến tận bây giờ những gã Người Chuột như thế vẫn chưa được xã hội để ý đến. Thế nhưng, tôi lại nghĩ đây mới chính là điểm mấu chốt.

Tại sao lại có nhiều Người Chuột đến vậy? Hẳn đây không phải chỉ do nỗi sợ hãi trước toàn thể xã hội của Miyazaki, mà còn bắt nguồn từ chuyện hắn ta thường xuyên bị bạn bè bắt nạt những ngày còn đi học. Phải, thực tế, hắn ta đã từng bị bắt nạt ở trường. Ở các trường nam sinh, nữ sinh hay lẫn lộn cả hai giới, mà theo cách gọi của hắn ta thì ‘mỗi trường một loại người’, trong đó ở loại người số 1 - những ngôi trường nam sinh, hiện tượng bắt nạt có khuynh hướng diễn ra với tần suất dày hơn, song trong thực tế, chuyện bắt nạt vẫn luôn xảy ra ‘quá nhiều mà chẳng chút kiêng dè’. Bởi thế, những bộ phim hoạt hình mà hắn ta sưu tầm không hề giống thể loại Otaku thông thường, mà có xu hướng na ná kiểu Otaku thời hắn ta còn bé. Nghĩa là thế giới tâm hồn của hắn ta vẫn luôn mong muốn sống mãi với tuổi thơ.

Ngay cả những kênh truyền hình dành cho người lớn vốn chẳng làm hắn ta thấy hứng thú, mà chỉ cảm nhận được nỗi đau một cách đầy gượng ép, thì dần dà cũng được hắn ta thu hình lại. Lý do hắn ta ghi lại không chừa một

khoảng trống trên cuộn băng được lý giải là để thế giới bên ngoài không thể lọt vào trong. Hắn ta muốn tạo ra một không gian yên bình bao bọc lấy bản thân.

Khi Takani - người vẫn luôn đối xử với hắn như một đứa trẻ con - không còn nữa và ngay cả người ông luôn cảm thấy cháu mình thật bé bỏng cũng nhắm mắt xuôi tay, vào chính thời khắc đó, thế giới tâm hồn của hắn ta, không gian yên bình của hắn ta đã hoàn toàn sụp đổ. Hắn ta buộc phải trở nên mạnh mẽ chín chắn hơn, đồng thời còn phải hòa nhập với xã hội. Quá trình chuyển đổi từ trẻ con lên đến học sinh cấp hai rồi cấp ba ấy diễn ra đầy khủng khiếp, và cả 'chuyện bắt nạt' cũng theo đấy hồi sinh. Việc hắn ta đột nhiên trở nên hung hãn với cha mẹ cũng là do cảm giác lo sợ cha mẹ sẽ đánh đập mình. Hắn ta phải quay về với tuổi thơ. Và phải mạnh mẽ lên. Những kiến thức về tâm sinh lý của hắn ta chưa hề được hoàn thiện bởi tâm hồn hắn ta chỉ mãi mãi dừng lại ở mức độ con trẻ, nhưng chính sự ra đi của người ông đã khiến tâm hồn ấy thức tỉnh một cách dữ dội, dù chỉ trong trạng thái mù mờ, chưa phân biệt rõ ràng.

Để được sống mãi với tuổi thơ, hắn ta cần có bạn đồng hành - người có thể khiến hắn ta nghĩ rằng mình vẫn đang là một đứa trẻ. Bóng dáng thấp bé đi cùng cô bé kia hiển nhiên là chính là hình ảnh của hắn ta thuở nhỏ. Thế nhưng khi cô bé khóc thét lên, hắn ta liền cảm thấy bị hắt hủi, thế giới tuổi thơ của hắn ta theo đó cũng tàn lụi. Điều chờ đợi đằng sau sự sụp đổ ấy chính là việc bị 'bắt nạt' và bọn Người Chuột bao vây. Hắn ta phải ngăn cản điều đó xảy ra. Hắn ta không muốn bản thân bị bọn Người Chuột hà hiếp. Nín khóc, làm ơn nín khóc đi! Vậy là hắn ta sát hại cô bé.

Sau đó, hắn ta phát hiện ra một điều giống như là nghi thức giúp ông mình có thể cải tử hồi sinh, nhưng muốn vậy, hắn ta phải cởi bỏ y phục của cô bé. Khi việc đó diễn ra, hắn ta chỉ có thể nhìn thấy dáng vẻ nghiêng nghiêng của cái người mang bóng hình của mình từ phía sau, cũng là kẻ đang ra tay hành động. Hắn ta bảo mình không trông thấy rõ người ấy đang

làm gì.

Trong quá trình xét xử, có rất nhiều báo cáo giám định tâm thần đã được đưa ra trước tòa:

'Chướng ngại về mặt nhân cách', 'tâm thần phân liệt' (không phân biệt được thế giới thực và ảo), 'đa nhân cách'. Những kết quả giám định ấy đã gây ra rất nhiều tranh cãi. Tôi đoán rằng, vì bệnh trạng của hắn ta đã vượt quá ranh giới phân biệt giữa các triệu chứng bệnh khác nhau, lại thêm việc tìm hiểu không rõ ràng nên kết quả giám định theo đó cũng khác nhau. Ngoài ra có thể nói đây là vụ án đầu tiên trong lịch sử Nhật Bản xuất hiện yếu tố 'đa nhân cách', cộng thêm thời điểm ấy, trong giới nghiên cứu tâm lý học Nhật Bản, bệnh lý này vẫn chưa hề được nhìn nhận một cách phổ biến (thậm chí còn khiến công chúng thấy ngạc nhiên).

Nói về vụ án này, phải kể đến nhiều góc độ khác nhau, nhưng chính yếu tố Người Chuột mới là điều gợi ra nỗi hào hứng trong tôi. Ngoài ra điều tôi cần phải biết là tại sao một người hiền lành như hắn ta lại có thể ra tay sát hại cô bé?

Nhân cách của hắn ta khi sát hại cô bé chắc hẳn không phải là nhân cách hiền lành. Hắn ta đã cảm thấy hết sức sợ hãi khi cô bé bật khóc và khi bị bọn Người Chuột bao vây. Hắn ta buộc phải hành động để cô bé không còn khóc lóc nữa. Tới đây thì tôi đã hiểu rõ mọi chuyện. Thế nhưng, hắn thực sự rất nhút nhát. Cảm thấy bị bọn Người Chuột bao vây, hắn ta đã co rúm người vì sợ hãi, đến mức có thể ngất xỉu ra đó. Lúc ấy, cô bé có thể sẽ bỏ trốn. Chắc chắn một kết thúc như vậy có thể sẽ xảy ra. Ấy vậy mà, hắn ta đã ra tay sát hại cô bé. Không thể có chuyện như thế được. Tại sao hắn ta lại có thể giết cô bé cơ chứ?

Rốt cuộc, hắn ta cũng đã bị xử tử vào năm 2008. Khi án treo cổ được thi hành và sợi dây thừng kia siết chặt lấy cổ, trông hắn ta vân rất đỗi hiền lành. Nhân cách trong khoảnh khắc sát hại cô bé kia đã biến mất vào một nơi nào đó trong tiềm thức của hắn ta, hoặc cũng có thể nói rằng đấy là nhân cách *chỉ*

nhìn mà không he làm gì của hắn ta khi lĩnh án tử hình thực sự. Hắn ta cứ đờ đẫn đứng nhìn như thế mà nhận án tử hình - bản án cả xã hội mong đợi đã không giáng xuống hắn ta - *người xuất hiện tại thời điểm cô bé bị sát hại*, mà là treo cổ gã đàn ông ngu ngơ đang trong trạng thái tinh thần rỗng tuếch.

NGĂN KÉO TRÊN CÙNG

4

Quyển hồi ký đột nhiên kết thúc.

Tôi cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Tại sao cuốn hồi ký lại kết thúc ở đây? Đó không thể là cảnh cuối cùng được. Người Chuột ư? Điều đó có mối liên hệ gì với gã Kozuka Ryodai này nhỉ?

Thế nhưng, trong cuốn hồi ký còn kẹp một mẩu giấy nhắn, trên đó có ghi hàng chữ "NGĂN KÉO TRÊN CÙNG". Phải chăng phần tiếp theo của câu chuyện được cất giấu trong đây?

Và quả thật, chiếc bàn trong phòng có tới ba ngăn kéo. Chỉ còn cách mở ra thôi. Tôi mở ngăn kéo trên cùng ra, nó hoàn toàn trống rỗng. Tôi liền mở tiếp ngăn kéo thứ hai và thứ ba. Tim cũng đập nhanh hơn. Bên trong ngăn có hai tờ giấy khổ A4 cũ nát y như cuốn hồi ký cùng một chiếc chìa khoá.

Chắc hẳn chiếc chìa khóa được chế tác đơn giản ấy là của cái va-li kia.

Đột nhiên, tiếng chuông cửa vang lên, khiến tôi đồng thời cảm nhận được cơn đau âm ỉ trong tim và bất giác nhìn ra cửa. Trông nó giống một cái bàn cũ. Ôi thôi, tôi đã nhận ra tiếng chuông này, nó đã reo trước đó rồi. Từ phía đằng xa kia. Tiếng chuông hiện đang ở ngay phòng bên cạnh.

Phải chăng có ai đó đang lần lượt bấm chuông cửa từng phòng trong căn nhà kiểu cổ này? Có lẽ hắn ta đang từng chút từng chút tiến lại gần hơn nữa. Ai có thể đến cái nơi rừng núi này được nhỉ? Nếu quay nhìn lại đằng sau, chắc chắn đối phương sẽ phát giác ra sự tồn tại của căn phòng này nhờ ánh đèn cửa sổ. Phải tắt đèn đi thôi. Trông ra bên ngoài cửa sổ, hàng cây trong

đêm tối dường như cũng đang ồ ạt tiến lại gần.

Tình thế này, nên làm điều gì trước tiên nhỉ? Tôi sẽ chọn cái va-li. Tại sao ư, bởi tôi cảm thấy hình như ổ khóa của chiếc va-li kia đang cố gắng mời mọc tôi. Tôi nhớ ra mẩu ghi chú trên quyển hồi ký kia. Đó chính là cánh cửa và nếu mở nó ra, cuộc đời của bạn sẽ đột ngột thay đổi. Tôi thử tra chìa khóa vào ổ. Vừa khít. Vặn một cái, ổ khóa đã mở bung ra.

Một xác chết. Tầm mắt bỗng chốc thu hẹp lại. Được bao bọc trong một chiếc túi nilon dày trong suốt là xác chết của một người trưởng thành trong tư thế cuộn người như thai nhi nằm trong bụng mẹ.

Đó là một cô gái.

HỒI KÝ 4

Tại sao Miyazaki lại có thể giết hại cô bé đó? Chúng ta không thể tiếp cận vấn đề chỉ bằng việc phân tích hành vi phạm tội đơn giản như lý luận trước đây được. Lần này hãy cùng đi sâu vào vấn đề một cách triệt để hơn. Đi tới tận cùng nội tâm của tội phạm vẫn là chưa đủ, mà phải đào sâu hơn nữa.

Hai mươi lăm tuổi, khi hắn ta đang cảm thấy sợ hãi mọi thứ xung quanh vì mất đi sự bảo vệ của ông mình và Takani, thì cô bé xuất hiện. Như đã đề cập từ trước, hắn ta đã nghĩ rằng 'hãy cướp lấy đứa bé'. Nếu phán đoán từ tình huống đó, hẳn hắn ta sợ hãi trước mệnh lệnh của Người Chuột nên mới phải ra tay, nhưng nếu vậy thì lại xuất hiện thêm một nghi vấn nữa.

Nếu như bị ai đó sai khiến, chắc chắn hắn ta không thể nào cảm thấy vui vẻ được. Thế tại sao lúc ấy bọn Người Chuột lại khiến hắn ta hào hứng được nhỉ?

Có lẽ ngay từ lần đầu tiên khi nhìn thấy cô bé, ý nghĩ 'hãy cướp lấy đứa bé' đã xuất hiện trong đầu hắn ta, nhưng không phải do Người Chuột sai khiến. Tuy nhiên nếu làm như thế, thì rõ ràng chính bản thân hắn ta cũng đã hiểu được sự tồn tại của mình thiếu tính xã hội như thế nào. Khi nảy ra ý nghĩ 'hãy cướp lấy đứa bé', hắn ta bị thôi thúc bởi cảm giác bất an - một nỗi bất an có điều kiện, rằng nếu chỉ có thế sẽ chẳng đủ để đánh thức bọn Người Chuột.

Đám Người Chuột kia chính là hiện thân của mệnh lệnh. Thời điểm đó, suy nghĩ của hắn ta là 'hãy cướp lấy đứa bé' và bọn Người Chuột đã sai khiến hắn ta bằng cách chen vào suy nghĩ của hắn ta phải không? Thế nhưng kết quả lại hoàn toàn trái ngược, chính Miyazaki đã lợi dụng bọn Người Chuột. Vốn là kẻ nhút nhát, nên để có thể ra tay tàn độc được như vậy, hẳn

phải có ai đó ‘sai khiến’ hắn ta làm vậy. E rằng với mệnh lệnh đi bắt nạt người khác, chẳng phải hắn ta đang bị ép làm điều bản thân không làm được hay sao. Thế nhưng nếu vì sợ hãi mà phải tuân theo mệnh lệnh, thì chắc chắn hắn ta có thể ra tay. Và kể cả nếu có bị khống chế, bị bắt cởi bỏ quần áo trước mặt người khác hay ăn cắp đồ ở siêu thị, chẳng phải hắn ta đều có thể làm được hay sao? Liệu có phải khi mất đi khả năng nhận thức, hắn ta đã dùng tới mạch suy nghĩ để tiếp nhận ‘mệnh lệnh’ và thực hiện những hành động bất thường là bắt chuyện và dẫn cô bé đi không?

Thế nhưng bản thân hắn ta lại khó mà hoảng sợ cho được. Ý thức theo đó bị chia tách làm hai: Bản thân bước đi phía đằng sau lại nhìn thấy chính mình thuở nhỏ đang đi cùng với cô bé kia. Ngay cả cái thái độ ‘chuyện của người khác’ cũng thường xuyên xuất hiện trong tâm trí hắn ta mỗi khi phải chịu đựng quá đủ những thứ như là bị bắt nạt hay cảm thấy sống là đau khổ, những lúc ấy hắn ta sẽ ép bản thân phải nghĩ rằng đó dường như là chuyện của người khác, chứ không phải của mình. Hiện tượng này cũng được hình thành như một mô hình chí mạng trong tiềm thức nhằm giúp hắn ta không bị quấy rầy, cũng không phải vất vả trên bước đường tìm về miền đất chứa đựng hạnh phúc của tuổi thơ. Phán đoán từ lời khai của hắn ta lúc ấy, thì có lẽ từ người đang đứng đằng sau quan sát sự việc, hắn ta đã trở thành người đi bên cạnh cô bé ấy. Bởi vì nếu có thể vượt qua được chướng ngại tâm lý và không lo ngại về cái nhìn của mọi người xung quanh mà cướp lấy cô bé, thì một người nhút nhát như hắn cũng có thể làm được, chứ không cần mượn tới tay kẻ khác.

Và rồi cô bé khóc. Hắn ta bỗng có cảm giác bị phản bội. Tại đó, hắn ta đã bị đám Người Chuột bao vây, và như đã nói, chính điều này làm cho thế giới tuổi thơ của hắn ta sụp đổ; nhưng đồng thời, chuyện cô bé khóc khiến hắn ta cảm nhận được nỗi sợ hãi mà bản thân không thể nào tiếp nhận, nỗi sợ bị tổn thương, đồng thời cũng là nỗi sợ buộc hắn phải dập tắt tiếng khóc của cô bé. Nỗi sợ hãi ấy có liên hệ với bọn Người Chuột kia. Phải làm gì với bọn Người

Chuột vừa mới xuất hiện ấy? Trước tiên bằng mọi giá phải giải quyết trạng thái bất an và nỗi sợ hãi này. Phải làm cho cô bé im lặng. Tôi chỉ hiểu được tới đây. Thế tại sao hắn ta lại có thể sát hại cô bé ngay tại đó? Nơi này có liên quan gì đấy đến những khúc mắc trong lòng Miyazaki chăng?

Khi còn là một học sinh tiểu học, hắn ta đã giết chết con chim nhỏ nuôi trong nhà để trút nỗi căm giận, nhưng sau khi chôn cất nó xong, hắn ta liền trở nên buồn bã: Do nghiệp chướng từ kiếp trước nên con sâu không thể sinh ra dưới hình hài con người, và vì muốn cứu nó mà hắn ta đã giết chết con chim. Nỗi căm giận xã hội vì đã khinh miệt hắn ta và căm giận bản thân vì ghét bỏ chính mình đã được phản ánh không chỉ ở con sâu nhỏ bé mà còn cả ở con chim kia nữa. Và rồi mong muốn thay đổi thực tế rằng bản thân được sinh ra gói trọn cả trong hai tiếng 'tự sát'.

Thế nhưng sau khi người ông qua đời, ý nghĩ chối bỏ sự thật đó mới thực sự trở nên mạnh mẽ bên trong con người hắn ta. Hắn ta càng mong muốn ông mình được cải từ hoàn sinh nhường nào, lại càng mơ hồ trước ranh giới của sự sống và cái chết nhường ấy.

Thêm nữa, trong bốn lần gây án của Miyazaki, cũng có trường hợp nạn nhân kháng cự lại và trốn được, hắn ta đã không giết những cô bé kia mà chỉ chụp hình lưu giữ. Chỉ riêng trường hợp này, hắn ta mới ra tay sát hại cô bé và chẳng hề nhận ra sự tồn tại của kẻ khác. Phải, đó là khi chỉ có hai người: Miyazaki và cô bé, lời khai của hắn ta là hắn ta hoàn toàn không cảm nhận được sự tồn tại của 'đối phương' ở đấy. Như thế có nghĩa rằng cô bé ấy cũng chính là 'kẻ khác' kia, và là đối phương kia. Và với Miyazaki, chỉ khi hòa làm một với đối phương mới có thể ngăn cản những tổn thương xảy đến với hắn ta. Nhưng khi cô bé cự tuyệt và khóc lóc, trạng thái ấy sụp đổ, khiến hắn ta nhận ra sự tồn tại của đối phương, đến nỗi trở nên quá sợ hãi mà thành ra giận dữ. Tại sao cô bé kia lại phá hoại sự hợp nhất này cơ chứ?

Nỗi giận dữ ấy chính là nhân cách bùng nổ phát ra từ bên trong con người hắn ta khi tìm về tuổi thơ, cái nhân cách vẫn chưa được phân tách rõ ràng, tôi

e là vậy. Phải chăng đó là nhân cách mạnh mẽ chớp nhoáng trong tâm trí một đứa trẻ? Và chính sự 'phân tách' này đã giúp đỡ hắn ta. Cái cảm giác 'chuyện của người khác' - chứ không phải bản thân có ý định giết người - cùng với nỗi sợ hãi sẽ bị 'xử lý' nếu không làm theo lời bọn Người Chuột bất giác cũng nhen lên. Hắn ta buộc phải biến nỗi sợ của bản thân thành dũng khí để giết người, thành suy nghĩ mình có thể làm được và mình buộc phải làm. Đồng thời, hắn ta còn cho thấy mối quan tâm không bình thường đối với hiện tượng gọi là 'cái chết' đã giáng xuống người ông. Chính 'cái chết' đã tước đoạt đi điều quan trọng trong cuộc đời hắn ta, tức là hắn ta đang ở phía 'bị cướp đoạt'. Nhưng nếu trở thành kẻ cướp đoạt thì sao? Nếu trở thành kẻ có thể ban bố 'cái chết' cho người khác thì sao? Đó sẽ là một bước tiến đáng kể để điều khiển 'cái chết' chăng? 'Cái chết' sẽ không còn đáng sợ như trước nữa? Hắn ta bị nhồi nhét vào đầu cái suy nghĩ dâng tặng cô bé vào thế giới của ông, nhưng có khả năng hắn ta cũng cho rằng nếu thật sự làm thế, con đường nối liền *sống - chết* sẽ rộng mở và trở nên gần gũi hơn. Chướng ngại tâm lý khi thực hiện cái hành động tàn bạo là 'giết người' qua những lời lẽ văn chương hoa mỹ như 'dâng tặng' cũng vì thế mà trở nên dễ dàng hơn. Ngoài ra, chẳng phải hắn ta đang muốn xóa bỏ sự tồn tại của đối phương - một thứ vừa đáng sợ, vừa kinh tởm - ở cô bé hay sao?

Có lẽ mọi chuyện như đã nói ở trên chỉ diễn ra trong nháy mắt. Những sự việc trước sau gần như xảy ra cùng một lúc. Miyazaki đã lợi dụng sự hấp tấp do nỗi sợ hãi của bản thân trước bọn Người Chuột lẫn thái độ bàng quan với 'chuyện của người khác', tuy nhiên đến cuối cùng hắn ta lại bị phân tách thành hai: người bị hại và một nhân cách khác - kẻ đã siết cổ cô bé. Trong trường hợp này, hắn ta cũng có cảm nhận như thể mình chính là nạn nhân của bạo lực giống như khi nhìn thấy ông bạo hành bà, cha bạo hành mẹ vậy. Hơn bất cứ người bình thường nào khác, hắn ta đã sống chung với bạo lực và quá quen với nó rồi, đồng thời cũng bị nó ảnh hưởng không ít. Kết quả tất yếu là nếu có bất cứ hành động nào 'bạo lực' xảy đến với hắn ta, hắn sẽ vô

tình kích động khiến hắn ta nghĩ rằng mình chắc chắn cũng làm được như thế. Ý nghĩ cướp đoạt hoặc chiếm hữu cô bé như một món đồ cho riêng mình chính là động cơ đằng sau hành vi giết hại kia.

Khoảnh khắc thực hiện hành vi siết cổ cô bé, tự bản thân hắn ta không tài nào nhớ được. Tất cả xảy ra cứ như một giấc mơ, nên sang ngày hôm sau hắn ta đã quay trở lại hiện trường gây án. Xác chết vẫn đang nằm ở đó, không hề bị che đậy hay chỉnh trang gì. Tính đến khi bị bắt, hắn ta đã lặp đi lặp lại hành động này tới ba lần. Động cơ của lần một có thể là vì muốn dựng nên một thế giới trẻ thơ cùng với cô bé vào 'chính thời khắc này', dù điều ấy có vô lý thế nào nhưng chắc chắn hắn ta đã nghĩ rằng sau khi ra tay sát hại, hắn ta vẫn có thể chiếm hữu được cô bé. Chu trình 'khủng khiếp' - cô bé khóc rồi hắn ta bị bọn Người Chuột bao vây - có lẽ cũng đã được cài đặt mặc định và lặp đi lặp lại trong nội tâm của hắn ta sẵn rồi. Điểm đáng sợ chính là cái mong muốn lặp đi lặp lại ấy trong hắn ta. Có lúc nó gây ra trạng thái như thể con nghiện được giải phóng bởi thuốc Endogenous Opioid* kích thích lên não, giúp làm giảm cơn đau hoặc nỗi sợ hãi trước đấy, tới mức gần như sảng khoái. Và cũng có khi nó bao hàm luôn cả cảm giác vui sướng khi đã thoát ra khỏi nguy hiểm.

Tuy nhiên, thực tế hắn ta lại không chiếm hữu nạn nhân khi những cô bé còn sống. Đối với hắn ta - một kẻ đang tìm cách quay trở lại thế giới của những ảo ảnh không có thật - thì so với hiện thực, ảo ảnh thân thuộc hơn rất nhiều. Vậy nên, việc chụp ảnh xác chết và lưu giữ những gì trong bức ảnh đã chụp ấy cũng như cởi bỏ quần áo của nạn nhân thì một kẻ nhát gan như hắn ta không thể nào làm được, bởi thế hắn ta đã tự cách ly bản thân đứng nhìn từ phía sau khi những hành động ấy diễn ra. Tuy nhiên với những gì đã chụp lại thì dù nhát gan đến mấy hắn ta vẫn có thể giữ được, bởi vì xét từ góc độ 'chuyện của người khác' thì làm thế chẳng ảnh hưởng gì đến ai. Tổng thể hành vi này có liên quan đến 'sở thích sưu tầm' mang tính chiếm hữu của hắn ta. Một người dù có hiền lành thế nào, nếu phải đón nhận sự công kích

từ người khác và xã hội, ví dụ như khi bị bọn Người Chuột xâm nhập vào bên trong cơ thể, đều có khả năng trở thành tội phạm. Vượt qua ranh giới này nghĩa là hắn ta đã đầu hàng trước sự chiếm đóng của đám Người Chuột kia.

Dĩ nhiên, cũng có khả năng bọn Người Chuột chính là hiện thân của triệu chứng 'theo đuổi ảo tưởng' ở hắn ta khi bị đặt vào những hoàn cảnh bất thường như bị bắt giữ. Trong trạng thái tinh thần bất ổn vì bị tống giam đó, có thể hắn ta đã nghĩ ra tất cả những điều ấy. Tuy nhiên dù đúng là như thế, thì hành vi ngay cả bản thân cũng 'không hề biết rõ' của hắn ta khi ấy vẫn được diễn đạt thông qua nhân vật Người Chuột đầy tính trẻ con xuất hiện trên màn ảnh nhỏ. Đối với thứ không thể dùng ngôn ngữ diễn tả được, hắn ta đã dùng đến câu chuyện sử dụng bọn 'Người Chuột' kia để giải thích rõ ràng. Và thêm một lần nữa, có thể nhận thấy rằng hình ảnh Người Chuột kia chính là sự hòa lẫn giữa nỗi sợ hãi trước cái nhìn của thế gian và việc hòa nhập với xã hội trong con ngươi hắn ta.

Sau khi bị bắt giữ, hắn ta đã kể lại vụ việc mình bị bắt nạt như thế nào, nhưng các chuyên gia điều tra, phân tích, chẳng ai có thể đào sâu được vấn đề. Tuy nhiên tôi nghĩ rằng chìa khóa của vụ án nằm ở chỗ dường như có điều gì đó liên quan đến yếu tố tình dục ẩn chứa trong vụ việc bắt nạt kia hắn ta muốn thêm vào. Bằng cách ấy, tất cả căn nguyên động cơ gây án của hắn ta - câu đố mà đến giờ vẫn chưa có lời giải - sẽ được quy về một mối nhất quán và hợp lý.

Tôi đoán nhu cầu trẻ con hóa của hắn ta được che giấu dưới lớp hình thức phủ nhận hành vi phạm tội của mình. Ngay từ trước và sau khi bị bắt, nhu cầu đó đã dần dần hình thành trong con người hắn ta, đưa đẩy hắn ta thực hiện hành vi phạm tội trong khi đang ngấp nghé trên bờ vực trở ngại giữa phân tách và hợp nhất tính cách của bệnh đa nhân cách, nhằm bảo vệ bản thân một cách vô thức, đồng thời khiến việc phát ngôn trở nên kỳ lạ hơn.

Mặc dù là một kẻ có trí tuệ bình thường, nhưng hắn ta không những là trai

tân, mà còn có khuynh hướng tránh xa tình dục, điều này được thể hiện rõ ràng trên thi thể nạn nhân. Trong thực tế, một trong những nguyên nhân dẫn đến chứng đa nhân cách thường là bệnh nhân gặp phải những tổn thương về vấn đề tình dục. Nếu để ý 'nhân cách giận dữ' đã đề cập trước đó, có thể thấy rằng rất nhiều trường hợp người mắc bệnh đa nhân cách chuyển đổi cảm xúc từ 'giận dữ' sang một nhân cách hoàn toàn khác - nhân cách của chính trạng thái giận dữ ấy. Tôi cho là có khả năng rất lớn hắn ta từng bị quây rối hoặc phải chịu thương tổn nào đó về mặt tình dục. Có lẽ những kẻ từng giở trò bắt nạt hắn ta hiện vẫn đang còn sống. Thực tế những vụ bắt nạt nhỏ nhặt ấy có lẽ đã trở thành khối u trong não hắn ta, thứ tượng trưng cho những ảo tưởng liên quan đến thương tổn hắn ta phải chịu đựng. Bất cứ một hành động quấy rồi nào cũng có thế gây tác động to lớn đến nội tâm của hắn ta.

Và rồi, hắn ta bị tử hình. Trong trạng thái bần thần, vô thức trước những chuyện mình đã gây ra.

Có người đang đọc những dòng hồi ký này… Cảm xúc của họ thế nào nhỉ? Tôi cảm thấy thật sự rất biết ơn. Thế nhưng, giờ nói điều này có lẽ đã muộn màng mất rồi, song cậu… cậu… đáng lẽ nên tránh xa quyển hồi ký này thì hơn.

5

Một lần nữa, cuốn hồi ký lại đột ngột kết thúc.

Miyazaki Tsutomu ư? Bọn Người Chuột ư? Gì cũng được. Điều mà tôi muốn biết không phải những thứ này. Mà là tại sao trong cái va-li kia lại chứa thi thể của một người phụ nữ.

Tốt hơn cậu nên tránh xa ư? Hàm ý gì đây nhỉ? Gã này đang thu thập thông tin về các vụ án ư? Tại sao? Và mục đích là gì chứ? Giờ tôi nên làm thế nào đây?

Chuông cửa bỗng reo vang. Tim tôi đập nhanh đến nhức nhối. Tiếng chuông đó chính là của căn phòng này. Tôi nhìn xác người phụ nữ nhét trong va-li rồi lại đưa mắt nhìn cánh cửa.

Cuối cùng, tôi cẩn thận đóng chiếc va-li lại sao cho không gây ra tiếng động, rồi kéo nó đem giấu dưới gầm giường. Ổ khóa cửa thì sao nhỉ? Tốt hơn cứ để mặc nó im lìm như thế. Nhưng tôi chẳng thể nghĩ ngợi gì thêm nữa. Nắm cửa đang chuyển động lạch cạch, ổ khóa được thứ gì đó tra vào và rời ra. Tim tôi đau điếng. Đáng lẽ phải chạy trốn, nhưng tôi cứ chôn chân đứng đó, không thể chuyển động nổi. Hình như hàng cây bên ngoài cửa sổ cũng đang muốn xông vào. Rồi cánh cửa mở ra.

Ánh sáng của ngọn đèn bên ngoài lọt vào căn phòng tăm tối. Người xuất hiện là một gã đàn ông, hai vai ướt đẫm, đang hướng mắt nhìn tôi với vẻ mặt không chút biểu cảm.

Chỉ có vài giây thôi, nhưng lại khiến tôi nghĩ rằng đã hàng phút đồng hồ

trôi qua. Cổ họng bông trở nên khô khốc. "Có chuyện gì vậy?"

Tôi đã hỏi như thế, và cũng chỉ có thể thốt ra mây lời lẽ như vậy. Người đàn ông vẫn tiếp tục nhìn tôi với vẻ mặt không biểu cảm. Gã ta mặc một chiếc áo khoác đen và trạc độ tứ tuần. Cuối cùng, người đàn ông cũng lên tiếng.

"Anh sao rồi?"

"Sao ư?"

"Thôi vậy… Không thể thế này được. Chúng ta cùng rời khỏi đây thôi. Tốt hơn là hãy nhanh chân lên."

Gã đàn ông chìa cái ô ra, nó làm bằng nilon và đã nát bươm cả. Tôi chợt nghĩ đến cái va-li đang ở dưới gầm giường. Không thể để nó lại đây được.

"Không, tôi…"

"Đằng nào chúng ta cũng không thể nói chuyện ở đây được. Nói sao nhỉ? Vì ở đây có lắp máy nghe trộm."

"Hả?"

Gã đàn ông đưa ngón tay lên môi, ra dấu động tác 'suỵt'. Ngón tay gã thon dài.

"Trước hết, phải nhanh lên cái đã."

Tôi mở cây dù lên, vừa nhìn theo lưng gã đàn ông kia, vừa bước đi. Một chiếc xe hơi màu trắng đầy bùn đất nhưng trông rất sang trọng.

"Vào trong rồi hãy nói. Giờ chúng ta sẽ rời khỏi đây."

Tôi mở cửa xe phía sau và ngồi vào, sau đó gã đàn ông kia cũng ngồi vào ghế lái. Tại sao dây an toàn siết chặt đến thế nhỉ? Tôi định nới lỏng ra nhưng không tài nào tháo được.

"Vì tôi không muốn chúng ta đánh nhau trong mưa."

Gã đàn ông nói trong khi mắt vẫn nhìn về phía trước.

"Hả?"

"Anh Kozuka Ryodai. Trước hết chúng ta cứ đi đã."

Tôi hít một hơi. Chắc gã ta không ngốc đến vậy chứ?

“Anh đang nói gì thế? Anh nhầm rồi… Tôi hiểu ra rồi. Tôi sẽ giải thích cho anh nghe từ đầu.”

“Kiểu này á? Có phải anh lại định bảo rằng mình không phải là Kozuka Ryodai không? Anh cũng lì lợm đấy nhỉ?”

Không thể giao tiếp với con người này được. Nhưng tôi chẳng tài nào tháo được dây an toàn, thậm chí còn không thể cử động.

“Không phải đâu. Tôi không phải Kozuka. Tuy rằng rất phức tạp, nhưng hãy lắng nghe tôi giải thích. Thân phận của tôi…”

“Thân phận ư?”

”Đúng vậy. Tôi đã tự thay đổi thân phận của mình. Chính xác là tôi đã hoán đổi thân phận của mình với Kozuka Ryodai.”

“Hoán đổi? Nghĩa là sao?”

“Đúng lúc tôi đang cần có một thân phận mới, vô tình tôi lại có được giấy tờ tùy thân của anh ta.”

“Giấy tờ tùy thân sao? Ghê nhỉ!”

Tôi định tháo dây an toàn ra.

“Không phải vậy đâu. Tôi hiểu điều anh đang muốn nói. Nhưng… trong căn phòng đó có một cuốn hồi ký của gã Kozuka Ryodai mà các anh đang tìm kiếm.”

“Đúng rồi.” Chiếc xe lăn bánh đi. “Chính anh đã viết nó nhỉ?”

Một lần nữa, tôi lại thở hắt ra. Không thể giao tiếp với kẻ ngu xuẩn thế này được. Gã đàn ông kia như đang đóng kịch vậy.

“Không phải thế đâu. Trước tiên, tôi sẽ giải thích từ đầu cho anh hiểu. Sau đó nếu được thì anh hãy cho tôi xuống xe.”

Tôi đưa chân đá ghế lái của gã đàn ông từ đằng sau.

“Thấy tôi lịch sự rồi lấn tới hả? Tốt hơn anh nên dẹp mấy trò phá phách ấy đi. Đây là bức thư anh đã gửi đến cho chúng tô. Có muốn đọc lại không?”

“Thư ư?”

“Chắc anh định bảo đó cũng không phải do anh viết chứ gì? Nhưng anh

không thể trốn thoát được nữa đâu.”

BỨC THƯ

Trước tiên, tôi thành thật xin lỗi cậu.

Tôi nghĩ có lẽ bây giờ cậu đang bị một người đàn ông dẫn đi thay cho Kozuka Ryodai, bởi bọn họ cho rằng cậu chính là Kozuka Ryodai.

Trông cậu như đang bị mắc chứng hoang tưởng: mặc dù mình là Kozuka Ryodai nhưng lại cứ liên tục phủ nhận rằng không phải.

Nếu là trong phim hay truyện tranh thì tình tiết này có vẻ quá quen thuộc, nhưng thực tế không thể có chuyện như vậy được. Trước đây, cậu từng có một gương mặt khác, nhờ phẫu thuật chỉnh hình mà gương mặt ấy đã thay dôi. Tôi muốn cậu hãy cứ yên tâm. Những hiểu lầm về cậu rồi cũng sẽ được gỡ bỏ hoàn toàn khi đến bệnh viện mà thôi, bởi ở đó có lưu lại hồ sơ về ADN của hắn ta. Nhưng như thế không có nghĩa là tôi đồng tình với cậu. Vì vậy điều đầu tiên tôi mong muốn ở cậu là cậu hãy cố gắng phục tùng. Đừng gây phiền hà gì cho người đàn ông đến đón cậu đi.

Tại sao tôi lại bắt cậu làm thế ư? Có lẽ cậu đang tự hỏi mình như vậy. Nhưng đây chỉ là một phần của cả câu chuyện dài mà thôi. Vậy nên tốt hơn cậu hãy cứ yên tâm. Sau khi vào bệnh viện, sớm thôi, cậu sẽ được thả ra ngay lập tức. Chỉ mất có một tuần chờ kết quả giám định ADN, trong khoảng thời gian đó, hãy cứ tiếp tục làm người thay thế Kozuka giúp tôi là được.

6

Xuyên qua con đường núi với những ngọn đèn đường thưa thớt, tôi trông thấy một bệnh viện kiểu cũ phía đằng xa. Hình như nó có hai tầng lầu, nhưng có vẻ không to lắm, tôi không thể thấy rõ vì giờ trời đã tối. Nơi đây cách thị trấn rất xa. Nếu đứng trên bệnh viện nhìn xuống có thể trông thấy những ánh đèn của thị trấn, nhưng từ thị trấn lại rất khó có thể nhìn thấy được bệnh viện. Cho dù khối kiến trúc kia có đột nhiên biến mất, thị trấn chắc hẳn cũng không tài nào nhận ra được. Bốn bề, cây cối vẫn đung đưa, rung lắc, như thể muốn thông báo cho tôi ở đây có điều gì đó chẳng lành.

Bức tường xi măng màu xám bao bọc xung quanh bệnh viện đang từ từ hiện ra và bị trầy xước khủng khiếp. Tôi bước qua cánh cửa kính có cảm biến vân tay, hình như là cửa sau, để vào trong bệnh viện. Cơn đau đầu cũng bất chợt ùa đến. Tôi bị gã đàn ông kia dẫn đi qua một hành lang hẹp. Bên trong chỉ có một ngọn đèn đơn chiếc, giản dị. Cánh cửa nhìn có vẻ siêu dày, và chẳng biết có phải tại cơn mưa đang rả rích bên ngoài hay không mà tôi có cảm giác mọi thứ ở đây đều ẩm ướt. Không khí lạnh lẽo truyền từ bức tường hay hành lang dường như đang làm tiếng bước chân ngày càng vang vọng hơn.

“Chúng ta đang đi đâu vậy?”

“Đến gặp bác sĩ.”

Có một cánh cửa màu trắng ở phía cuối hành lang. Tôi cứ thất thần nhìn cánh cửa đó, chắc do bị ảnh hưởng từ việc đọc hồi ký của người tên Kozuka

kia. Gã đàn ông mở cửa ra rồi đứng lại, để tôi một mình bước vào trong. Đây là một căn phòng nhỏ hẹp. Bên trong treo một bức tranh kỳ dị cùng một cây đèn bàn thanh mảnh trông như thể sắp vỡ vụn đến nơi. Phía bên kia chiếc bàn là một người đàn ông khác, ông ta đang nhìn về phía tôi, phải, căn phòng chỉ có hai chúng tôi mà thôi. Vị bác sĩ ấy mặc một chiếc áo sơ mi màu xám, bên ngoài khoác áo blouse trắng.

"Mời ngồi."

Vị bác sĩ nói, giọng điệu quy củ, kiểu như đây vốn là một phần trong trình tự công việc.

Tôi cứ đứng chôn chân như thế, hơi thở dần dần đứt quãng. "Tôi không phải là Kozuka Ryodai."

"Xin mời ngồi."

Tôi ngồi vào chiếc ghế - một cái ghế cũ kỹ.

"Tức là, anh không cho rằng mình là mình đúng không?"

Tôi đưa mắt đờ đẫn nhìn bác sĩ. Tôi không thể giao tiếp với những người như thế này nữa.

"Không phải, ôi trời, xin anh hãy giám định ADN đi."

"Giám định ADN ư?"

Vị bác sĩ nhìn tôi với vẻ đầy hứng thú. Mặc dù đang nói chuyện đầy nghiêm túc nhưng lời lẽ của tôi cứ như pha trò cười.

"Trong bệnh viện này," bác sĩ ôn tồn nói, "có rất nhiều bệnh nhân bảo mình không có bệnh. Và cũng có những bệnh nhân nói mình là người khác."

"Không phải, tôi là…"

"Bây giờ trời đã tối, nên không khí có vẻ yên tĩnh. Thế nhưng, một khi trời trở sáng, những tiếng kêu sẽ tiếp tục vang vọng trong bệnh viện nhỏ hẹp này: 'Thả tôi ra khỏi đây!' Sự yên ắng ấy chỉ như khúc dạo đầu cho bầu không khí bát nháo kia mà thôi. Vậy nên ngay cả những lúc yên tĩnh như thế này, tôi vẫn có cảm giác ồn ào."

"Anh đang nói cái gì thế? Tôi không phải như vậy."

“Nếu thế…”

Vị bác sĩ nhìn thẳng vào tôi, rồi nói.

“Vậy thì anh là ai?”

Sau đó, anh ta vẫn tiếp tục nhìn tôi. Đau đầu quá đi mất!

“Tôi là… ừm, tôi là…”

“Đúng vậy.”

“Tên tôi là… Xin hãy chờ một chút!”

“Hả?”

“Xin hãy chờ một chút! Tôi buồn nôn quá.

Vị bác sĩ bất chợt cau mày. Tôi không hiểu lắm. Rồi anh ta đứng dậy.

“Kê đơn thuốc thôi nào! Anh, chính bản thân anh…”

“Không phải thế!”

“Chính bản thân anh đang bị chia tách ra làm hai. Trong anh còn có một con người khác đang tồn tại.”

“Không đúng!”

Vị bác sĩ đột nhiên nhoẻn miệng cười và đưa ngón tay trỏ gãi nhẹ làn da bên mắt phải.

“Tôi biết anh không phải là Kozuka.”

Tôi có cảm giác căn phòng bất chợt trở nên yên ắng lạ thường.

“Cái gì cơ?”

“Bức thư anh đọc trong xe kia là do tôi viết đấy. Vì tôi nghĩ nếu viết như thế, anh sẽ bị cuốn hút và bỏ qua mọi kháng cự mà đến đây. Nhưng trong đó có đến một nửa là sự thực. Có thứ này tôi muốn cho anh xem.”

Anh ta bước ra hành lang nhỏ hẹp, mở cánh cửa ở ngay phía bên phải rồi dẫn tôi vào trong. Một căn phòng giản dị. Trên ghế là một người đàn ông trẻ đang ngồi bắt chéo chân. Bộ dạng hắn ta trông hằn học, nghiêm túc đến phát sợ. Và hắn ta đang chằm chằm nhìn vào đâu đó.

“Hãy thử nhìn nhé!”

Vị bác sĩ lôi ra một tờ giấy từ trong túi áo blouse trắng, rồi vo tròn như

thể muốn nghiền nát nó. Người đàn ông trong phòng kia vẫn chăm chú dữ tợn nhìn vào điểm nào đó vô định. Trông hắn ta độ khoảng ba mươi mấy tuổi. Lúc chúng tôi bước vào, hắn ta không hề có lấy một phản ứng. Ngay cả khi vị bác sĩ ném tờ giấy vo tròn xuống sàn nhà, hắn ta cũng chẳng hề phản ứng, tuy nhiên ánh mắt bắt đầu bị dao động. Dáng vẻ cứ như đang nỗ lực để không nhìn vào viên giấy ấy. Rồi mắt của người đàn ông kia dần chuyển động nhiều hơn, hắn ta nhìn viên giấy, tuy cố ý lảng tránh nhưng rõ ràng hắn ta đã nhìn viên giấy ấy. Người đàn ông bắt đầu đứng dậy, hình như hắn ta đang nghiến răng, nhưng rồi nghĩ thế nào, hắn ta lại ngồi xuống lần nữa, và cuối cùng vẫn đứng dậy. Sau đó hắn ta lượm viên giấy lên. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, trông hắn ta vô cùng thư thái. Sau khi đặt viên giấy lên bàn, hắn ta lại bắt đầu nhìn chằm chằm vào khoảng không vô định lần nữa với dáng vẻ hằn học.

"Đây chính là Kozuka."

"Hả?"

Tim tôi bất giác đập nhanh dần.

"Anh ta không thể ngừng việc nhặt đi nhặt lại viên giấy được."

"Kozuka đang ở đây ư? Nếu vậy, tại sao tôi lại phải vào đây chứ?"

"Còn một thứ nữa tôi muốn cho anh xem."

Vị bác sĩ dẫn tôi vào một căn phòng khác, khiến tôi cảm thây như muốn hụt hơi. Lại thứ gì nữa đây?

"Cái đó…"

7

Tôi sẽ kể cho các bạn nghe câu chuyện của chính mình.

Sau khi tới căn nhà kiểu cổ trong một vùng rừng núi, tôi đã bị gã đàn ông lạ mặt dẫn đến một bệnh viện.

Tôi chính là một bác sĩ của khoa nội tâm thần.

Tôi nghĩ mình nên bắt đầu câu chuyện từ hôm đó - cái ngày tôi đến bệnh viện lần đầu tiên. Dự báo thời tiết đã cảnh báo rằng bão đang đến gần, và thời tiết bên ngoài đã chứng thực điều ấy: Cơn gió mạnh đang bắt đầu thổi đến. Tôi vừa bị hủy mất hai cuộc hẹn và hiện chỉ còn đúng một vị khách giữa phòng khám bệnh vắng tanh. Đó là một cô gái cao ráo với nước da trắng trẻo. Khi nhìn cô ấy, chẳng hiểu sao tôi bỗng có cảm giác bứt rứt, bồn chồn không yên. Phải công nhận rằng cô ấy rất đẹp. Cô ấy nói phòng khám tư mà trước đây cô ấy thường chữa trị hiện đang đóng cửa, vậy nên cô ấy đã tìm đến đây. Nhưng cô ấy không mang theo giấy giới thiệu hay bất cứ gì hết.

“Tôi không tài nào ngủ được vào ban đêm. Cũng không màng tới chuyện ăn uống. Tôi đã nghĩ phải chăng bệnh này lại tái phát nữa rồi? Chắc là do cơn bão.”

Tôi gật đầu, định dựa vào bảng câu hỏi y tế trước khi chẩn đoán bệnh, nhưng vẫn hỏi lại một lần nữa.

“Toa thuốc được kê trước đây là gì vậy?”

“Solanax, Toledomin, Paxil…”

Câu trả lời hết sức trôi chảy. Chỉ có những người từng đến bệnh viện

trước đây mới có thể hiểu được chi tiết về thuốc như vậy. Có thể là bệnh trầm cảm hoặc lo lắng quá độ. Hẳn sẽ có nhiều triệu chứng.

"Cô bắt đầu bị thế từ khi nào?"

"Tôi bắt buộc phải nói sao?"

"Hãy nói những gì cô có thể nói được."

"Từ ba năm về trước. Khi tôi bị thất tình."

Nói dối, tôi nghĩ. Tuy nhiên, như thế không có nghĩa tôi sẽ cố chấp lấy cho được thông tin từ đối phương.

Tôi vốn không phải một bác sĩ nhiệt huyết cho lắm. Thuở mới bắt đầu vào nghề, tôi luôn luôn lắng tai nghe bệnh nhân trò chuyện. Và những lời lẽ vớ vẩn hay tâm sự kể lể về cuộc đời của họ dần dần chất thành đống trong tôi, rồi không biết từ lúc nào, giữa tôi vơi bệnh nhân xuất hiện một bức tường mỏng manh ngăn cách.

"Tôi sẽ kê cho cô một tuần thuốc giống như vậy trước nhé."

Khi thốt ra điều đó, tôi có cảm giác như thể cô ấy đang mở to đôi mắt chăm chú nhìn tôi. Để xác nhận lại những gì tôi nói, hết lần này tới lần khác cô ấy đều chớp mắt - đôi mắt đang ướt đẫm những giọt lệ.

Có lẽ tôi nên tìm một thời điểm nào đó để từ bỏ nghề y thôi. Nhưng thời điểm nào, tôi cũng chưa biết chắc.

Cô gái chợt đứng dậy khỏi ghế, và khi cô ấy gần như sắp mất hút sau cánh cửa, tôi liền gọi cô ấy lại. Ngay cả đến bây giờ, tôi cũng không biết tại sao mình lại làm như thế.

"À…"

Tôi tiếp tục buông ra những lời lẽ khó hiểu.

"Với những loại thuốc đó, cô có thấy tình trạng của mình cải thiện không? Đừng để tình trạng này kéo dài thêm nữa, đến lúc phải trị dứt điểm rồi."

Câu hỏi thật kỳ lạ. Ít ra nó cũng không phải một câu hỏi dành cho những bệnh nhân đang định quay về nhà.

“Dạ, tôi không thấy khỏi hẳn, nhưng nếu không có thuốc, tôi cũng không chịu nổi.”

“Tôi hiểu rồi.”

“Cơn bão… thật đáng sợ, phải không? Bão to quá mà. Tôi cứ có cảm giác kiểu như có thứ gì đó sẽ bị cuốn vào trong cơn bão ấy. Bởi thế, tôi không dám bước chân ra khỏi phòng.”

“Khi nào cô cảm thấy bất an, thì hãy nhớ uống thuốc.”

Không hiểu sao lời lẽ của tôi cứ có vẻ lạnh lùng. Dù đó là những lời tôi vẫn thường nói với khách đến khám bệnh.

Sau đó khi cô ấy quay trở lại ghế ngồi, tôi đã hỏi về tác dụng của thuốc. Cô ấy nói thuốc không tác dụng lắm.

“Bác sĩ có thể kê liều mạnh hơn một chút được không ạ?”

Cô ấy vừa chớp mắt vừa chăm chú nhìn tôi.

Bên ngoài trời đang mưa. Ấy vậy mà cô ấy lại đang mặc váy ngắn. Ôi trời, đáng lẽ tôi nên nhận ra ngay từ sớm mới phải. Ánh mắt cố né tránh của tôi lại hướng về thân hình cô gái ấy. Khi chuyển ánh nhìn về lại gương mặt, tôi thấy cô ấy đang cười mỉm, cứ như đang muốn hỏi anh đã ngắm cơ thể tôi đúng không. Hoặc muốn chất vấn liệu có phải anh đã bắt đầu khao khát tôi đúng không.

“Thưa bác sĩ…”

“Vâng.”

“Bác sĩ có muốn biết về toàn bộ con người tôi hay không?”

Cô gái vừa nói, vừa tiếp tục chăm chú nhìn vào tôi.

“Bác sĩ có thể đi vào nội tâm của tôi không?”

“Hả?”

“Tôi có thể phó thác bản thân mình vào tay bác sĩ không?”

“Tức là…” Tôi cố gắng không nhìn vào thân thể cô gái. “Phân tích tâm lý ư?”

Cô gái gật đầu. Từ trước đến nay, tôi chưa bao giờ thử chữa trị lâm sàng

bằng phân tích tâm lý. Chỉ có thực hành đôi chút thời còn học ở trường Y. Không phải dùng thuốc để thuyên giảm bệnh tình mà là phương pháp chữa trị để bác sĩ tìm hiểu căn nguyên của bệnh và những vấn đề đang bị chèn ép trong tâm lý bệnh nhân.

"Khi nào?"

"Bây giờ luôn ạ."

Cô ấy là bệnh nhân cuối cùng của ngày hôm đây. Có lẽ ngay từ lúc bắt đầu, cô ấy đã biết được điều đó. Ra vẻ như mình đã từng nhiều lần điều trị loại bệnh này trước đây, tôi mời cô ấy ngồi xuống ghế sofa rồi đưa mắt nhìn quanh từ phía sau. Trong lúc đưa cốc nước lấy từ máy lọc lên uống, đầu tôi đồng thời nảy sinh ý nghĩ xem mình có nên làm hay không. Và chẳng để cô ấy kịp nhận ra, tôi lén lút hít vào một hơi thật sâu.

"Cô đã nói rằng cách đây ba năm, cô từng bị thất tình đúng không? Hãy vừa nghĩ lại, vừa kể cho tôi nghe chuyện hồi ấy xem nào… Cứ kể từ từ thôi!"

"Chỉ nói sự thật ấy ạ?"

"Không, cô cứ tự do kể những gì mình nghĩ."

Tôi đã thu lại một cuốn băng ghi âm những gì cô ấy kể lúc đó. Nó giống như một dàn ý để liên kết mọi thứ lại với nhau.

Nói thật thì, người bạn trai mà cô ấy từng quen, chẳng có lấy một điểm nào đặc biệt để cô ấy thích cả, chính vì thế tôi thật sự không nghĩ chuyện họ chia tay lại ghê gớm đến vậy. Thế nhưng sau khi đường ai nấy đi, tình trạng mất ngủ, biếng ăn và uể oải cứ thế tiếp diễn, thậm chí cô ấy còn cảm thấy sợ hãi cả những gì nhỏ nhặt nhất. Đặc biệt là những không gian khép kín - ví dụ như trên xe điện đang chạy, hoặc tầng hai của tầng hầm dưới mặt đất - đều khiến cô ấy không thể chịu đựng được. Cô ấy chỉ có thể lờ mờ thấy hình ảnh của bản thân trong cơn hỗn loạn và bảo rằng mình muốn thoát ra khỏi nơi ấy. Lý do hai người chia tay liên quan đến chuyện quan hệ nam nữ. Cô ấy luôn có một cảm giác ghê tởm khi quan hệ với bạn trai, chỉ cần nghĩ đến chuyện

đó thôi cũng đủ khiến cô ấy rơi nước mắt.

Bất cứ khi nào tôi bất chợt nghĩ ra điều gì đó muốn hỏi, cô ấy đều im lặng. Cô ấy bảo rằng đầu rất đau, có gì đó mơ hồ cứ liên tục chạy qua chạy lại trong tâm trí. Và rồi tôi phát hiện ra một điều hết sức lạ lùng. Ký ức của cô ấy chỉ là những mảng rời rạc chắp vá lại với nhau.

Ví dụ như ký ức từ lúc cô ấy học lớp năm đến khi học lớp bảy là cực kỳ mơ hồ. Đôi lúc là cả những ký ức bây giờ - hiện cô ấy đã ba mươi hai tuổi. Giống như chôn túi nilon vào một cái hố rỗng tuếch trên mặt đất. Những điều cô ấy nói thật quá đỗi lạ lùng.

Tôi đã bị cuốn vào việc điều trị cho cô gái ấy. Không biết từ lúc nào, tôi dần trở nền thích những câu chuyện cô ấy kể. Đặc biệt trong phạm trù phân tích tâm lý, có nhiều trường hợp bệnh nhân và bác sĩ tâm lý rơi vào vòng xoáy tình ái với nhau. Lấy một ví dụ cho dễ hiểu, một bệnh nhân không có tình thương từ cha, thông qua quá trình điều trị sẽ xem vị bác sĩ đó như là cha của mình, đồng thời có khuynh hướng tìm kiếm thứ tình cảm đó. Phải, bệnh nhân sẽ xem bác sĩ như hình bóng của một người hay một vật nào đấy quan trọng trong cuộc đời của họ. Đáp lại, bác sĩ cũng vướng vào những ảo tưởng sinh ra từ bệnh nhân, đồng thời vừa phải chú ý vừa phải giữ khoảng cách với họ. Nhưng có những người đã sẩy chân rơi vào cái hố ấy, ví dụ như Carl Jung - vị bác sĩ nổi tiếng của khoa Tâm lý học - người đã lỡ phát sinh quan hệ với không ít bệnh nhân của mình.

Trong các trường hợp đó, liệu có thể xem thứ tình cảm kia là tình yêu được không, hay đơn giản đó chỉ là một hiện tượng y học? Nếu nói là tình yêu, đấy có phải một tình yêu thực sự? Tôi cũng không tài nào biết được.

Biện pháp mà tôi dùng tới là thôi miên cô ấy, đưa cô ấy vào trạng thái vô thức và khơi gợi những ký ức bị che giấu. Phương pháp trị liệu này gần đây không còn được mấy người áp dụng nhưng thời kỳ đầu lại được Freud* sử dụng rất nhiều. Liệu pháp này giúp gọi dậy ký ức đang bị ẩn khuất bên trong bệnh nhân, ý thức hóa nó và điều khiển nó, nhằm truy tìm gốc rễ của vấn đề.

Tuy nhiên, đối với trường hợp của cô gái này, liệu pháp đó lại không thể tiến hành thuận lợi. Thôi miên được cho là rất dễ thực hiện ở một phần tư dân số loài người, nhưng cũng khó thực hiện ở một phần tư dân số khác. Cô gái kia rơi vào trường hợp dễ thực hiện, thế nhưng, liệu pháp thôi miên này lại chẳng giúp tôi phát hiện được bất cứ vấn đề gì bên trong cô gái. Đôi khi cô ấy chỉ kể lể về một bộ phim truyền hình cũ rích và vô cùng khó hiểu nào đó cô ấy đã từng xem mà thôi.

Nhưng rồi một ngày nọ, có một điều lạ lùng đã xảy ra.

Như thường lệ, tôi lại tiến hành thôi miên cô ấy. Tôi không sử dụng sợi dây có treo một đồng xu - dụng cụ thôi miên vẫn thương thấy trong phim, mà dùng thuốc liều nhẹ, để giúp cô ấy thư giãn và khi cô ấy đã hoàn toàn cởi bỏ hàng rào phòng ngự của bản thân, tôi liền bắt đầu đặt câu hỏi.

Cô gái đang thầm thì điều gì đó.

"Đừng mà, xin hãy dừng lại."

Ban đầu, tôi cứ tưởng ý thức của cô ấy đã quay về - cái ý thức bị đánh thức đang muốn tôi ngừng việc thôi miên lại. Thế nhưng không phải vậy.

"Đừng, dừng lại đi, xin hãy dừng lại đi."

Cô ấy kêu gào. Rồi bằng chính đôi tay của mình, cô ấy xé toạc chiếc áo trắng đang khoác trên người, khiến hàng nút bị giật tung ra. Chiếc váy ngắn thương ngày của cô ấy cũng trở nên nhăn nhúm. Hơi thở dần trở nên gấp gáp hẳn.

"Không, cô nhầm rồi,… tôi… tôi là… là bác sĩ Yoshimi đây."

Yoshimi chính là tay bác sĩ ở phòng khám tư mà cô ấy từng điều trị trước đây.

"Không, đừng mà, tôi không muốn… Á!"

Tay bác sĩ tên Yoshimi kia đã tấn công cô ấy. Chuyện này mới kỳ quái làm sao! Việc cô ấy đến phòng khám tư của bác sĩ Yoshimi chỉ vừa xảy ra gần đây thôi, vậy mà một ký ức mới mẻ như thế lại bị ý thức đè nén thì thật khó hiểu biết bao. Tôi định hóa giải thôi miên cho cô ấy, nhưng không tài

nào làm được. Cô ấy vẫn cứ đắm chìm trong trạng thái ý thức cho rằng mình đang bị Yoshimi tấn công.

"Cô nhầm rồi. Điều đó không đúng đâu."

Tôi chẳng kịp nghĩ ngợi gì, chỉ biết nói như vậy. Một ý nghĩ bỗng nhiên vụt qua tâm trí tôi, ý nghĩ về cách thức phân tích tâm lý mà bác sĩ Janet đã từng thực hiện. Janet là bác sĩ khoa Tâm lý thuộc thời đại trước thời của bác sĩ Jung và Freud. Bà từng rất thành công trong việc áp dụng liệu pháp thôi miên nhằm tìm kiếm sự thật được che giấu và đè nén của bệnh nhân, thay thế ký ức đau khổ ấy bằng một ký ức tốt đẹp hơn. Nhờ vào liệu pháp này, bệnh tình của bệnh nhân sẽ có những chuyển biến tích cực. Ngay cả trường phái ủng hộ Freud cũng đã từng thực hành liệu pháp này. Thế nhưng sau đó, chính trường phái Freud đã khai tử liệu pháp ấy và thủ thuật thôi miên đã không còn được áp dụng trong trị liệu tâm lý. Tại sao vậy? Nguyên nhân là do từng có rất nhiều trường hợp cho thấy chuyển biến tốt đẹp này chỉ kéo dài trong một tiếng đồng hồ. Dưới góc nhìn của bác sĩ, não của con người không phải là thứ dễ đối phó, ký ức bị thay thế sẽ sớm quay trở lại. Ngay cả những ký ức mà ta chắc chắn đã xóa bỏ thành công cũng sẽ có ngày quay về bên trong bệnh nhân.

Vậy mà tôi đã lỡ nói ra điều đó với cô ấy. Vào lúc ý thức của cô ấy đang trỗi dậy ngay trước khi trở về trạng thái cũ.

"Không có ai là Yoshimi cả. Em cũng chưa từng trải qua chuyện như thế."

"Không, không…"

"Là anh đấy."

Ôi trời, tôi không hiểu mình đang nói gì nữa.

"Là anh đó. Vì là anh, nên sẽ không có chuyện em bị hành hạ đâu."

Cô ấy thều thào trong cơn mơ.

"Anh đang ôm em bằng tất cả sự dịu dàng của mình. Ngay trong phòng chẩn bệnh này. Em cũng đang nói chuyện với anh. Rồi em vòng hai tay qua

cổ anh và chúng mình hôn nhau…”

Cứ thế, cô ấy chìm dần vào giấc ngủ. Khi tỉnh dậy, cô ấy nhìn tôi không chớp mắt.

“Hình như tôi đã mơ thấy một giấc mơ,” cô ấy nói tiếp, “… giữa tôi và bác sĩ.”

Tôi ôm lấy cô ấy. Như thể muốn xác nhận lại những gì mình đã thầm thì bên tai cô ấy trong quá trình thôi miên, và rồi cô ấy mở rộng vòng tay ôm choàng lấy cổ tôi.

Tiếp đấy lại có một chuyện kỳ lạ khác xảy ra. Nhờ lời bịa chuyện trong lúc thôi miên của tôi, hành vi đồi bại của tay Yoshimi kia đã bị xóa bỏ khỏi ký ức của cô ấy. Dù sớm thôi, những ký ức đen tối kia sẽ lại quay trở về và tiếp tục giày vò cô ấy một lần nữa. Làm gì có chuyện ký ức biến mất một cách suôn sẻ như thế chứ? Mà tôi cũng chẳng phải người có tài năng bẩm sinh trong việc thôi miên.

Chắc chắn có điều gì đó là lạ ở đây. Bởi vậy, tôi đã quyết tâm tìm đến nhà của tay bác sĩ Yoshimi kia - người chỉ mới đóng cửa phòng mạch gần đây thôi.

8

Yoshimi sống trong một tòa chung cư cao ốc tại khu vực nội thành. Khi tôi ghé thăm, ông ta đang ngồi trên một chiếc ghế có lưng tựa vào một chiếc bàn tròn. Ông ta mời tôi ngồi xuống. Cảm giác cứ như đang tiếp đón bệnh nhân, mặc dù chắc chắn ông ta đã nghỉ hưu.

Điều ngạc nhiên là ông ta đã lớn tuổi. Mái tóc ngắn ngả bạc được chải chuốt gọn gàng và vẫn còn khá dày, nhưng gương mặt thì hằn sâu những nếp nhăn. Bốn chiếc đèn chiếu sáng hình trụ tròn đặt ở bốn góc của căn phòng rộng rãi, một bức tranh trừu tượng khổng lồ màu đỏ treo trên tường. Tấm thảm lót sàn cao cấp dày dặn và tiếng *xinh xịch* của xe lửa bị cánh cửa sổ cách âm siêu dày ngăn lại, đến nỗi chỉ còn nghe được những thanh âm nho nhỏ loáng thoáng ở đằng xa.

"Liên quan đến chuyện của cô Yukari…"

"Ừ."

Yoshimi uống một hớp rượu vang và mời tôi một ly, nhưng tôi đã từ chối.

"Ông đã làm gì với cô ấy vậy?"

Tôi hỏi thẳng, không dạo đầu vòng vo. Thế nhưng ông ta lại chẳng hề nao núng. Ông ta nhìn tôi với vẻ nghi hoặc, biểu cảm cứ như vừa mới phát hiện ra một ca bệnh hiếm gặp.

"Cậu nóng vội quá đấy. Lại còn có vẻ mặt nghiêm trọng đến thế kia nữa chứ. Cậu cứ thế thì chúng ta không thể nào nói chuyện được với nhau đâu."

Giọng nói ông ta khàn khàn, nhưng không hiểu sao tôi vẫn có thể nghe

được rõ ràng.

"Để tôi hỏi ngược lại cậu nhé, cậu là gì của cô ấy?"

"Tôi đã thôi miên cô ấy. Lúc tiến hành việc đó, tôi đã thấy được chuyện xảy ra giữa ông và cô ấy."

Yoshimi từ tốn nở nụ cười. Nhưng bên trên gương mặt đầy nếp nhăn kia dường như là một thứ gì đó rất giống với một nụ cười khoái trá.

"Vậy cậu đang ghen với tôi à?"

"Cái gì cơ?"

"Cậu đang ghen có phải không? Với tôi ấy?"

Tôi sửng sốt nhìn Yoshimi. Vậy mà ông ta vẫn có thể tiếp tục cười cợt được. Những vết nhăn cứ giăng bủa khắp gương mặt ông ta một cách đầy sống động.

"Không chỉ có vậy. Có những vùng ký ức của cô ấy bị mất đi. Ông đã làm gì với cô ấy?"

"Ngạc nhiên chưa kìa?" Ông ta thở hắt ra trong khi nụ cười vẫn còn đọng trên môi.

"Cậu thật sự là bác sĩ tâm lý ư?"

Bầu không khí im lặng bỗng chốc bao trùm lấy căn phòng, cứ như nơi đây chỉ còn lại tiếng thở của hai người chúng tôi mà thôi. Toàn thân tôi chợt cảm thấy ớn lạnh. Máy lạnh đang hoạt động ở mức nhiệt quá thấp, nhưng một ngươi lớn tuổi như ông ta dường như lại không cảm nhận được điều đó.

"Cậu có thể chấp nhận quá khứ của cô ấy hay không?"

Hả?

"E hèm, có vẻ cậu chịu được đấy nhỉ. Nhưng nó tệ lắm đấy. Mà thôi được rồi. Tôi sẽ nói cho cậu biết."

Yoshimi hít một hơi. Đôi môi gần như vẫn đang khép, tựa hồ ông ta chỉ hít đúng một lượng hơi lọt qua từ khe hở giữa hai hàm răng mình.

"Cô ấy đã bị cha dượng cưỡng bức đến nỗi phải bỏ nhà ra đi. Không chỉ vậy, sau đó cô ấy còn qua lại với rất nhiều đàn ông, và hành nghề mại dâm.

Nhưng không phải hoạt động có tổ chức. Cô ấy cũng thường xuyên lui tới khoa Tâm lý. Trong cô ấy luôn có hai giai đoạn tâm lý luân phiên nhau: Một thời kỳ ổn định - cũng là khi cô ấy ngừng 'đi khách' và một thời kỳ bất ổn. Hai thời kỳ ấy cứ lặp đi lặp lại suốt. Khi đến chỗ tôi, dường như cô ấy đã đạt tới cực hạn. Thực tế, cô ấy đã năm lần tự sát không thành rồi."

Tôi lại nghe thấy những thanh âm loáng thoáng của đoàn tàu hỏa đang khuất dần phía xa.

"Bệnh trầm cảm của cô ấy đã lên tới mức độ nặng. Đối với trường hợp của cô ấy, tôi cho rằng trước khi tiến hành chữa trị, cần phải 'tự sát' trước. Bởi vậy tôi đã thực hiện liệu pháp ECT."

ECT. Electroconvulsive Therapy. Phương pháp truyền dòng điện lên não, chỉ được phép áp dụng cho những ca bệnh cấp độ nặng. Phương pháp này đã được phát hiện nhờ vào trường hợp của một bệnh nhân động kinh: Sau khi lên cơn, tâm trạng của bệnh nhân bỗng nhiên có sự chuyển biến tốt. Vậy nên khi truyền dòng điện lên não và khiến bệnh nhân rơi vào tình trạng giống như khi lên cơn động kinh sẽ làm thuyên giảm những chứng bệnh như trầm cảm.

"Hiện tại thì sau khi gây mê, cảm giác sợ hãi của bệnh nhân sẽ không còn. Tuy nhiên… có lẽ cậu cũng biết, cách này sẽ gây tổn hại ít nhiều đến ký ức của cô ấy. Đó chính là tác dụng phụ điển hình của phương pháp ECT. Đừng nói với tôi rằng ngay cả điều này cậu cũng không biết đấy nhé? Thế nhưng, tác dụng phụ này có thể khắc phục từng chút một. Theo thời gian, ký ức sẽ dần dần khôi phục. Riêng với trường hợp của cô ấy thì ký ức có lẽ sẽ bị mất hụt nhiều do bị tác động quá nhiều."

"Nhưng tại sao ông lại làm thế với Yukari?"

"Ha ha ha…"

Yoshimi bật cười ha hả. Hàm răng sáng bóng trông y như thật, tự nhiên và đều như bắp, lại còn thêm bộ nướu màu hoa đào tươi thắm nữa chứ.

"Tôi có chút ghen tị với những gã đàn ông từng ôm ấp cô ấy. Tại sao

những gã đàn ông kia có thể mà tôi thì không chứ. Tôi đã lớn tuổi rồi, không còn đủ sức cho những việc cần nhiều thể lực như thế được. Thế nên, à… thế nên…"

Yoshimi đưa mặt lại gần tôi. Mí mắt ông ta cứ nhấp nháy liên hồi.

"Là một bác sĩ tâm lý, chẳng lẽ cậu không hiểu hay sao? Tôi đã dùng thuật thôi miên để đưa vào phần ký ức bị thiếu hụt của cô ấy một câu chuyện không có thật rằng cô ấy đã từng có quan hệ với tôi. Đấy chỉ là thứ dục vọng nguyên thủy của tôi mà thôi. Phải, tôi đã… tôi đã nhồi cảnh tượng kia vào bên trong tâm hồn cô ấy."

Tôi đờ đẫn nhìn Yoshimi.

"Ông điên rồi."

"Ôi, ôi, sao cậu lại có phản ứng chán ngắt quá vậy. Nhưng mà bất ngờ nhỉ, ở độ tuổi này rồi, đáng lẽ tôi không nên làm ra chuyện điên khùng như thế. Đúng không? Cô ấy đã rất đau khổ. Ha ha ha. Điều đó quá tuyệt vời. Cái cảnh tượng kia không biết đã bao lần lặp đi lặp lại trong ký ức của cô ấy."

Nếu là một kẻ giết người không gớm tay, có lẽ tôi sẽ chẳng chần chừ mà làm thế ngay tại đây. Nhưng thay vào đó, tôi chỉ hít một hơi thật sâu.

"Những ký ức của cô ấy về ông đã bị tôi xóa bỏ rồi."

"Ừm, chắc vậy nhỉ. Những ký ức có được do thôi miên sẽ chẳng kéo dài lâu. Giống như ký ức về những giấc mo vậy. Nhưng chỉ có lẽ thôi."

Đôi mắt của Yoshimi mở to và vì ông ta vốn gầy gò nên đôi mắt ấy trông càng lớn hơn nữa.

"Cậu cũng đã làm vậy, phải không? Đúng rồi hả? Có phải cậu cũng đang dùng thân phận bác sĩ để bày trò yêu đương với cô ấy, đúng không?"

Căn phòng lạnh đến mức tê cóng, nhưng rõ ràng ông ta không hề cảm thấy gì.

"Người như cậu mà cũng dám phán xét tôi hay sao?"

Ánh mắt chúng tôi giao nhau, và tôi vội vàng né tránh.

"Tôi đang tiến hành điều trị cho Yukari, liên quan đến những ký ức bị

chôn vùi của cô ấy."

"Ôi, trời ơi, cậu thật tàn nhẫn quá! Nếu khơi dậy toàn bộ ký ức từ những gì nhỏ nhặt nhất mà cô ấy đã che giấu, cô ấy sẽ không sống nổi nữa đâu. Tốt hơn là hãy giúp cô ấy quên đi chúng."

Sau đó, ông ta đứng dậy khỏi ghế và tỏ vẻ tiễn khách.

"Lần sau mời cậu lại ghé qua căn phòng tiện nghi này nhé!"

Vừa mở miệng, ông ta vừa tặng kèm cho tôi một nụ cười nhàn nhạt.

"Mồ chôn của bọn nhà giàu thì có."

Những ngày sau đấy, cuộc sống của tôi và Yukari vẫn trôi qua một cách thật êm đềm. Theo cách nói của Yoshimi, có lẽ đây chính là thời kỳ ổn định của cô ấy. Dần dà, cô ấy ở suốt trong phòng tôi. Mỗi khi chúng tôi dạo màn ân ái, cô ấy đều không tỏ vẻ gì gọi là chán ghét. Chúng tôi luôn trao nhau những nụ hôn ngọt ngào, và trong những thời khắc đó, cô ấy mỉm cười như thể không còn gì vui sướng hơn.

Bất kể thời tiết ra sao, cô ấy đều thích có lò sưởi trong phòng. Sau khi thưởng thức một bữa no nê, cô ấy sẽ ngủ thiếp đi ngay. Những lúc gặp gỡ, tôi luôn dặn lòng phải có một ý nghĩ trong sáng là đơn giản mình chỉ muốn được ở bên cô ấy, thay vì những ham muốn trần trụi. Và trong sức nóng tỏa ra từ lò sưởi, tôi ngồi ngắm nhìn gương mặt say giấc nồng của cô ấy - gương mặt mộc, không một chút phấn son, để rồi bất chợt nhận ra cái nóng khủng khiếp mà tôi chưa từng trải qua trước đây đang lan tỏa khắp người. Sợ cô ấy đổ mồ hôi sẽ dễ bị cảm, tôi liền đánh thức cô ấy dậy, nhưng dù tôi có lay gọi thế nào, cô ấy vẫn không tỉnh. Cô ấy chỉ mơ màng ôm lấy vai tôi, vừa cười vừa ngủ tiếp cứ như muốn kéo tôi cùng chìm vào bên trong cái nóng ấy.

Bỗng một nghi vấn thoáng qua tâm trí tôi. Liệu cô ấy có thật sự yêu tôi? Hay chính chuyện thôi miên đã khiến mọi việc thành ra thế này? Chán thật, rõ ràng ngay từ đầu, đây chỉ đơn thuần là hiện tượng 'cảm nắng' giữa bệnh nhân và bác sĩ, chứ thực tế cô ấy đâu có yêu tôi, phải thế không? Tôi chẳng thể thuyết phục bản thân tin tưởng vào tình yêu. Thế nhưng, nếu đây không

phải là tình yêu thì tình yêu thật sự là gì?

"Khét mất rồi!"

"Việc nấu nướng cứ để anh làm được rồi."

"Nếu bỏ hết phần bị cháy thì chỉ còn lại chút xíu thôi."

"Bởi vậy anh mới nói là để anh nấu ăn cho."

Dù chúng tôi ở bên nhau như hình với bóng, nhưng cô ấy vẫn cứ mãi quanh quẩn trong thế giới của riêng mình, không hề chú ý đến ai khác. Không được cư xử hà khắc với cô ấy! Một khi nảy sinh ý nghĩ đó trong đầu, tôi sẽ chẳng thể ngăn mình nghĩ đến cấu tạo não bộ của cô ấy, không phải, cấu tạo não bộ của con người mới đúng. Con người là thể loại gì không biết? Suy nghĩ ấy cứ bám riết lấy tôi.

"Ôi chỗ này cũng bị khét nữa rồi, phần có thể ăn được đã ít giờ lại còn ít hơn."

Nói xong, cô ấy liền biến mất.

9

Miếng bánh sandwich ăn dở vẫn còn nằm trên đĩa, nhưng căn phòng không hề có dấu hiệu bị bỏ bê, cửa rả cũng được khóa cẩn thận. Điện thoại lại hết pin, trong lòng tôi không khỏi nhộn nhạo, bất an. Tôi chạy đến căn hộ mà cô ấy đang sống nhưng cũng chẳng thấy bóng dáng cô ấy đâu. Tôi không lo cô ấy sẽ gặp phải sự cố gì như tai nạn giao thông, bởi nếu chuyện ấy xảy ra thì chắc chắn đã có thông báo phát trên ti vi, báo đài hay đâu đó rồi. Trong quá trình điều trị, tôi có hỏi qua tên những tụ điểm mại dâm nơi cô ấy từng hành nghề trước khi tìm đến phòng khám của tôi và cả phòng trọ nữa. Tôi vội chạy đến những nơi đó, nhưng cũng không tìm thấy người cần tìm.

Bỗng nhiên, biểu hiện thi thoảng lại giật mình hoảng hốt mà chẳng vì bất cứ lý do gì cụ thể của cô ấy hiện ra trước mắt tôi. Phải đến nơi nào đó xa hơn! Vậy là tôi leo lên tàu cao tốc, và khi đến được nơi cần đến, tôi thấy cô ấy đang cầm một chiếc túi nilon. Nơi đó là một khu nhà trọ nhưng bề ngoài nhìn vào lại giống kiến trúc của căn hộ kiểu cũ dạng phổ thông. Cuối cùng, tôi dừng bước trên chiếc cầu thang chật hẹp đó.

Giây phút bắt gặp ánh mắt của cô ấy, thời gian cứ như ngừng cả lại. Cô ấy không tỏ ra ngạc nhiên một chút nào, như thể đã đoán trước rồi cũng sẽ có ngày tôi tìm đến nơi đây.

“Thật sự không thể được anh ạ.” Cô ấy nói. “Em chỉ quen sống ở nơi như thế này mà thôi. Căn nhà sáng sủa, hào nhoáng ấy khiến em cảm thấy không thở được.”

Tôi liền ôm chầm lấy cô ấy. Cổ tay cô ấy đang được băng bó qua loa, sơ sài. Ký ức của cô ấy cũng đang bắt đầu quay trở lại. Không phải những phần ký ức bị lãng quên mà là những cảnh tượng xa xôi ngày trước giờ một lần nữa ăn mòn tâm hồn cô ấy, khiến những thói sa đọa cũng đồng thời sống lại trong cô ấy. Ký ức về lần đầu tiên bị cha dượng cưỡng bức, về cơn đau xen lẫn với hơi men. Ký ức cho rằng bản thân thật hèn kém và đê tiện. Ký ức về một thị trấn xinh đẹp nhìn ra từ cửa sổ của căn nhà nghỉ trong ổ mại dâm - cái thị trấn xinh đẹp đã giày xéo, chà đạp cô ấy. Ký ức về những lần bước vào phòng tiếp khách với cả đám đàn ông đang ngồi đợi - hơi người nồng nặc trong căn phòng nhỏ bé, chật chội. Ký ức về những lần đang mua vui cho khách, lại còn bị những gã đàn ông khác trong căn phòng kia dòm ngó. Ống kính của chiếc máy ảnh đặt gần đấy. Cảnh mẹ mình tự sát. Ký ức về hình ảnh bà thắt cổ tự tử, cơ thể bất động đung đưa thẳng tắp. Mùi hôi thối. Người cha thì phờ phạc, gầy ốm vì nghiện ngập. Ông ta đã trở lại tìm con khi cô ấy lên cấp ba. Người cha với ánh mắt rõ ràng không bình thường, lúc nào cũng thề thốt chỉ cần 'thuốc' thêm lần này nữa thôi. "Này con gái, nhìn này!" Người cha đó nói với vẻ vui mừng. "Cha rất yêu con. Bằng chứng là cha đã xăm tên con lên người này." Người cha ngoài miệng lưỡi ngọt ngào thì chẳng có gì khác, ngay cả sinh hoạt phí cũng không thể trả nổi. Người cha đã sáu lần đánh vợ và con gái khi lên con nghiện thuốc, lúc cô ấy còn học trung học.

"Em đừng lo," tôi nói. "Đừng lo lắng gì hết cả!"

• • •

Và rồi trong căn phòng quen thuộc, tôi lại tiến hành thôi miên cô ấy.

"Đây không phải sự thật."

Tôi không ngừng lặp đi lặp lại điều đó với cô ấy trong quá trình thôi miên.

“Em không hề bị cha dượng cưỡng bức. Không có chuyện đó đâu. Nếu có thì đấy chỉ là một cơn ác mộng mà thôi. Thực tế, dượng ấy chỉ ngủ mà không làm gì trong căn hộ của em cả.”

Làm thế, tôi sẽ có thể tiếp tục ở bên cô ấy, không cần bận tâm cảm nhận những thời khắc giao mùa của đất trời và vạn vật, chỉ cần mỗi ngày đều được ở bên cô ấy mà thôi.

“Mẹ em không hề tự sát. Không có chuyện đó đâu. Không phải vì bà nhiễm độc cồn, mà do thân thể của bà vốn đã không được khỏe, nên mẹ chỉ đi ngủ mà thôi. Khi em kề cận chăm sóc bà, đôi tay gầy guộc của bà lại vươn ra ân cần, âu yếm xoa mặt em. Bà đã ôm lấy em thật chặt. Cảm giác ấy, em vẫn còn nhớ chứ? Vì bà rất cần em. Điều đó có nghĩa rằng trên thế gian này, với bà, em là quan trọng nhất.

“Những gã đàn ông kia cũng không hề xâm phạm em. Chuyện này càng không thể xảy ra. Chỉ là cảnh tượng trong đoạn băng em đã từng xem thôi. Trong phòng của bạn trai em ấy. Cuộn băng đó được mượn từ một người bạn, và khi thấy những cảnh nóng như thế, bạn trai em cũng đã rất ngạc nhiên. Người bạn trai em quen không phải là kẻ tàn bạo. Anh ấy rất dịu dàng. Trong tay không có nhiều tiền, anh ấy đã đi làm thêm để mua tặng em một chiếc vòng tay. Khi nhận được chiếc vòng tay ấy, cảm giác hạnh phúc đã dâng trào sưởi ấm con tim em - cái cảm giác ấm áp chỉ ghé thăm con tim chúng ta vài Tân trong đòi thôi em ạ. Em không nhớ sao? Nhìn kìa, trông anh ấy rất giống một diễn viên nào đó. Nếu diễn thử vẻ mặt của tay diên viên kia thì chắc chắn anh ấy sẽ tuyệt lắm. Tên diễn viên ấy là gì nhỉ? Tên là…

“Lúc bắt đầu làm thêm, em không hề bị bắt nạt đến nỗi phải nghỉ việc đâu. Hoàn toàn không. Em làm thêm trong một quán nước. Những người khách ấy, ai cũng vui vẻ khi gặp em. Nhờ em mà họ có thể có được những phút giây thư thái và thú vị khi ghé quán. Ngoài ra, em còn có bạn bè và em đã đi xem ca nhạc cùng người bạn quen qua công việc làm thêm kia nữa. Em có nhớ không? Ở đó, có một anh chàng da đen biểu diễn nhạc jazz. Em

không am hiểu âm nhạc cho lắm, nhưng khi nhìn dáng vẻ hòa mình vào điệu nhạc của anh ấy, em liền trở nên hào hứng ngay lập tức. Đây, chính là ca khúc này, em đã nghe ca khúc này tại buổi hòa nhạc đó. Âm nhạc mới thật vĩ đại làm sao. Chỉ riêng ca khúc này thôi đã có thể xóa tan mọi phiền não. Khi ấy, hễ nghe bài hát này em lại lắc lư theo điệu nhạc. Em đã cảm động vì nó, bởi trong giai điệu và ca từ ấy có gì đó thật đồng điệu với con người chúng ta - thứ gì đó thật huyền ảo giống một giấc chiêm bao, cứ như bất chợt phát hiện ra một vùng trời chưa một ai biết đến. Em nghe thấy không, trên thế gian này thật sự có một nơi rất tuyệt vời - nơi mang lại cho ta niềm vui đến mức cả cõi lòng như thế được thổi bùng sức sống. Những thứ nhạt nhẽo tuy không thiếu nhưng nếu nhìn kỹ hơn một chút, em sẽ phát hiện ra rằng bên trong những gì nhạt nhẽo đó là những điều thật sự tốt đẹp của cuộc đời."

Nhưng tất cả những nỗ lực đó hoàn toàn không có tác dụng. Não của cô ấy chỉ cho phép dung nạp những gì tôi vẽ ra trong chốc lát mà thôi, sau đó nó lại xóa sạch tất cả. Chắc chỉ có những người như Freud hay Janet mới có thể thành công, dẫu vậy chẳng phải ngay cả họ cũng đã từng không ít lần thất bại hay sao. Sau đó, cô ấy lại biến mất, và rồi tôi nhận được liên lạc từ một bệnh viện không quen biết. Họ bảo rằng cô ấy cắt cổ tay tự tử. Lần này vết cắt rất sâu, thật sự rất sâu.

Khi được xuất viện về nhà, cô ấy liền bảo tôi hãy làm điều đó đi. Làm điều đó ư? Cái điều mà bác sĩ Yoshimi đã làm. Tôi đành đờ đẫn gật đầu và bắt đầu mở hộp chứa dụng cụ kim tiêm ra.

ECT. Truyền dòng điện lên não của cô ấy. Tuy nhiên, dẫu có làm thế cũng không thể dễ dàng xóa bỏ triệt để ký ức của cô ấy, mà chỉ có thể cải thiện chứng trầm cảm đôi chút và rồi vài ngày sau, mọi thứ lại trở về như cũ. Dù tôi đã kê cho cô ấy đơn thuốc mạnh đến mức khiến cô ấy bị tiêu chảy khi truyền thuốc nhưng vẫn không thấy có bất cứ cải thiện nào.

"Đủ rồi. Em đã chịu đựng đủ rồi. Em đã mang lại phiền phức cho anh quá nhiều rồi."

Cô ấy không ngừng kêu gào bảo tôi hãy dừng lại và để cô ấy chết đi cho xong. Những lúc như thế, tôi chỉ còn cách tiêm thuốc an thần cho cô ấy chìm vào giấc ngủ.

Thời cổ đại từng có một bác sĩ tên là Aristotle. Vị bác sĩ ấy hình như có nói rằng thứ duy nhất mà thần thánh không thể thay đổi được chính là quá khứ. Phải, thần thánh không thể, nhưng con người thì khác. Quá khứ lớp lớp chồng chất sẽ tạo nên hiện tại. Nếu mọi người cho rằng thế giới này đã được hình thành theo cách đó, vậy thì tôi sẽ phải chống đối lại tới cùng. Trước hết, tại sao con người phải trải qua những bi kịch? Rồi lại cứ ôm khư khư những ký ức khổ đau và sau đó dùng chúng để làm tổn thương chính những người bên cạnh? Nếu đây là chuyện đương nhiên, tôi sẽ bác bỏ cái gọi là hiển nhiên này. Tại sao lại phải đau khổ đến nhường ấy? Tại sao phải chịu đựng những dằn vặt kia? Và nếu sự chống đối của tôi bị xem là trái với đạo lý đi chăng nữa, thì những hành động trên được gọi là gì đây?

"Không sao đâu!" Tôi vừa truyền điện cho cô ấy vừa khóc. "Vì em đã được sinh ra đời. Và cũng bởi vì em đã được sinh ra đời, nên chắc chắn em sẽ mang lại niềm vui cho thế giới."

Đôi tay run rẩy của tôi khẽ gắn những đầu cực của dòng điện lên gương mặt đang mê man vì thuốc của cô ấy. Nước mắt bất giác chảy thành dòng.

"Quá khứ là cái quái gì cơ chứ? Chúng ta không cần đến những thứ như vậy. Kể cả nếu không thể xóa bỏ được chúng cũng không sao. Không sao hết. Chỉ cần nghĩ đến việc em được sinh ra trên thế giới này đã đủ hạnh phúc rồi."

Việc mà tôi đang tiến hành lúc này đây có được coi là điều trị không nhỉ? Một cuộc điều trị không khác gì cuộc chiến với kết cấu não bộ của cô ấy. Có lẽ không phải. Tôi cho rằng bản thân đang phải chống chọi với cái gọi là cuộc đời thì đúng hơn. Con người có thể sống nhẹ nhàng hơn nhiều. Cho dù thế giới có tàn khốc đến thế nào, con người đều có thể vượt qua được. Dẫu bất hạnh có giáng xuống cuộc đời, chúng ta vẫn có thể hoàn toàn xóa bỏ

chúng. Thậm chí ngay cả khi thần linh muốn chúng ta phải sống như thế, chúng ta vẫn không cần bận tâm.

• • •

Một buổi sáng thứ Năm nọ, ngoài trời cơn mưa rơi rả rích. Khi nhìn thấy bộ dạng hồi tỉnh sau cơn mê của cô ấy, tôi thật sự không thể hình dung nổi vẻ mặt của mình lúc ấy như thế nào.

Ký ức của cô ấy đã biến mất.

Và không chỉ quá khứ, mà là toàn bộ những gì xảy đến trong cuộc đời cô ấy, bao gồm cả tôi.

Kết quả diễn ra thật tốt đẹp biết bao! Ngay cả những ký ức đặc biệt tưởng chừng không thể xóa bỏ được nay cũng không còn nữa. Đến Yoshimi cũng bất ngờ trước mức độ thành công tuyệt vời này.

Con người, dù chỉ bị đánh nhẹ vào đầu, cũng có thể bị mất đi trí nhớ. Huống hồ là truyền một dòng điện lên não bộ. Nếu như lạm dụng ECT, có thể sẽ khiến con người ta mất trí nhớ toàn bộ. Điều này, tôi vẫn luôn biết rõ.

Cô ấy tiếp tục ngơ ngác nhìn tôi, cảm giác như cô ấy đang rất đỗi vô tư nhìn một người đàn ông xa lạ. Gương mặt thật xinh đẹp, nhưng với tôi nó lại vô cùng tàn khốc.

10

Sau này sẽ thế nào đây? Ký ức của cô ấy sẽ không bao giờ khôi phục được nữa. Càng không thể có chuyện cô ấy nhớ ra tôi.

Nếu vậy, tôi thầm nghĩ, từ giờ chúng tôi không thể bắt đầu lại một lần nữa hay sao? Bắt đầu lại một cuộc sống hoàn toàn mới, một cuộc đời hoàn toàn mới của hai chúng tôi mà thôi.

Ban đêm, hễ tôi đưa tay định chạm vào cô ấy, cô ấy lại tỏ thái độ cự tuyệt. Tôi cố gắng hết sức cư xử thật dịu dàng với cô ấy, như thể sẽ không bao giờ tổn hại đến cô ấy, dù là vết thương nhỏ nhất. Tất nhiên rồi.

Hiện giờ, với cô ấy, tôi không khác gì một kẻ xa lạ. Tuy đã được nghe kể lại rằng tôi và cô ấy đang yêu nhau, nhưng dường như cô ấy vẫn e sợ liệu đó có phải lời nói dối hay không. Đối với cô ấy, tôi chỉ là một bác sĩ đang giúp cô ấy chữa căn bệnh mất trí nhớ mà thôi, không hơn không kém.

Tôi lại tiến hành thôi miên cô ấy. Những lúc cô ấy nhận ra tôi, trống ngực tôi bất giác đập liên hồi. Dường như việc thôi miên khiến cô ấy tìm lại được tình yêu dành cho tôi. Thế nhưng, có được cô ấy bằng cách đó nên được gọi là gì đây? Nếu không thôi miên cô ấy, tôi sẽ phải nỗ lực để chinh phục trái tim cô ấy một lần nữa.

Thế nhưng, nếu tôi thành công trong việc theo đuổi cô ấy và khiến cô ấy yêu tôi, vậy thì cách làm này có gì khác so với thôi miên đâu? Nó khác gì tẩy não cơ chứ? Và nhất là, khác biệt giữa hai trạng thái có ý thức và không ý thức ra sao? Cho dù nói chuyện trong trạng thái có ý thức, thì đằng nào cũng

sẽ gây ảnh hưởng vô thức và bị phản hồi một cách có ý thức. Không phải đều giống nhau cả sao? Tôi cũng không biết nữa.

"Em muốn đi làm."

Thời điểm cô ấy thốt ra điều này cũng chưa được bao lâu. Tôi cố vờ như mình không nhận ra hồi chuông cảnh báo rằng 'cô ấy đang muốn trốn'. Lúc nói câu ấy với tôi, để ra vẻ tự nhiên, cô ấy đã đưa lưng về phía tôi và cất tiếng nhằm mang lại cảm giác bình thường nhất có thể. Nhưng vốn dĩ cô ấy khá vụng về, nên hoàn toàn không thể tự nhiên được.

Có một quán cà phê mới mở gần đây, không gian ở đó rất dễ chịu - một quán cà phê mang phong cách khoáng đạt của vùng bờ biển Tây Mỹ, như Los Angeles. Cô ấy đã tới đấy làm việc được hai tuần và rồi bắt đầu đem lòng yêu thương một kẻ xa lạ. Thật dễ dàng làm sao! Đối phương cũng rất thích cô ấy. Người đó chính là chủ quán cà phê kia.

Một ngày, người đàn ông đó đã tìm đến gặp tôi. Ngay khi cô ấy vừa ra ngoài. Tôi đã mời anh ta vào phòng mình.

Đó là một người đàn ông điềm tĩnh. Anh ta tự giới thiệu mình tên là Wakui. Đôi mắt tinh tường thấp thoáng giấu sau lớp kính cận và một gương mặt điển trai. Bộ trang phục khoác trên người anh ta cũng không hề rẻ tiền. Và khác hẳn vẻ hào nhoáng bóng bẩy của quán cà phê kia, anh ta chỉ yên lặng, tiếp tục nhìn tôi. Người đàn ông ấy đã từng ly hôn một lần và sống độc thân cho đến tận bây giờ, cũng chưa từng có con với người vợ trước. Ngoài ra, anh ta còn có hai cửa hàng cùng tên ở một địa điểm khác, tất cả đều do chính anh ta điều hành.

Trong tôi bỗng trở nên trống rỗng.

"Sự tình thật sự rất phức tạp. Chúng tôi vẫn chưa xác lập quan hệ chính thức, vì tôi nghĩ mình phải cạnh tranh công bằng với anh."

Thật ư? Tôi dập tắt ngay suy nghĩ vừa mới thoáng qua trong đầu ấy. Người đàn ông tên Wakui này có vẻ muốn nói chuyện tử tế. Nếu đã vậy, tôi cũng phải tạm thời giấu đi sự xấu xa trong lòng mình.

“Tôi phát hiện có vô số vết thương chằng chịt trên cổ tay cô ấy. Anh có thể nói cho tôi biết quá khứ của cô ấy được không?”

Đón nhận cái nhìn đầy vẻ nghiêm túc của người đàn ông kia, tôi phải đáp trả thế nào đây?

Nhiệt độ cơ thể tôi tăng lên. Tiếng gầm rú như cười nhạo bỗng kéo đến trong lòng và rồi tôi để cho niềm vui đen tối ấy nhấn chìm bản thân mình.

‘Anh có sẵn sàng khoan dung với quá khứ của cô ấy hay không? Cô ấy có một người cha nghiện ma tuý và một người mẹ nghiện rượu. Cô ấy đã bị cha dượng cưỡng bức và còn là người phát hiện ra thi thể của người mẹ tự kết liễu bản thân mình. Cô ấy từng hành nghề gái bán hoa, từng bị sập bẫy của kẻ khác và phải phục vụ đến mười lăm gã đàn ông cùng một lúc. Đã năm lần cô ấy tìm cách tự tử, nhưng cả năm lần đều không thành. Anh hãy thử nghĩ xem lũ súc sinh ấy đã chơi đùa thân xác cô ấy đến mức nào cơ chứ? Hành động vô nhân tính của những thằng đó, từng chút từng chút một đều in hằn trong tâm trí cô ấy. Nhưng giờ đây, chính vì đã mất đi toàn bộ ký ức, cô ấy mới trở nên bình thản đến vậy. Anh chưa thực sự hiểu rõ cô ấy đâu. Chỉ có tôi thôi. Chỉ có tôi mới có thể ở bên cạnh cô ấy. Tại sao ư? Vì tôi cũng là một kẻ xấu xa, còn anh thì không phải vậy. Nếu không phải là kẻ có góc tối trong tâm hồn như tôi thì sẽ chẳng bao giờ anh làm nổi cái vai trò ‘bạn đời’ của cô ấy đâu. Anh có thể sẽ bỏ chạy khỏi nơi này ngay lập tức, trong khi vẫn đang mặc trên mình cái áo len dài tay đầy phong cách ấy đấy.’

Thế nhưng, tôi đã không hề nói như vậy. Tôi không thể kể ra sự thật được. Không phải vì lòng hy sinh cao thượng. Mà vì gì ấy nhỉ?

Có lẽ, tôi có thể đoán được.

Anh ta nói bằng tông giọng trầm thấp và chậm rãi.

“Chắc chắn cô ấy đã từng bị đàn ông bạo hành. Cưỡng bức hay đại loại như bị nhiều gã đàn ông tấn công cùng một lúc. Tôi nói như thế có đúng không?”

Tôi phải tỏ vẻ thế nào nhỉ. Tôi sẽ không nói gì hết cả. Cô ấy hiện giờ đã

quay về vạch xuất phát và cô ấy nên được hưởng hạnh phúc. Tôi không ý thức được tại sao bản thân mình lại có ý nghĩ ấy. Đến bước này rồi, tôi muốn trở thành người tốt hay sao? Thế nhưng người đàn ông này cứ như đọc được biểu tình của tôi vậy. Dường như anh ta đã nhìn thấu nội tâm tôi.

Anh ta thở hắt ra, sâu đến mức không thể sâu hơn được nữa.

"Ra là vậy. Nếu chỉ có như vậy, thì tôi có thể yên tâm rồi."

Tôi đưa mắt mụ mẫm nhìn nụ cười thoáng qua trên đôi môi anh ta.

"Điều tôi sợ là cô ấy đã làm tổn thương một ai đó. Nghĩa là có tiền án tiền sự hay gì đấy. Trong trường hợp mất trí nhớ, những chuyện như thế đều có khả năng xảy ra, phải không? Nếu vậy, tôi sẽ cùng cô ấy bù đắp cho nạn nhân hoặc gia đình nạn nhân. Việc đó không thành vấn đề. Nhưng đâu phải mất mát nào cũng có thể bù đắp nổi, và bởi thế, đó sẽ là bi kịch với cả cô ấy và đối phương."

Toàn thân tôi rệu rã. Tôi cứ mải nhìn người đàn ông ấy.

"Anh là…"

"Lúc nãy tôi đã nói rồi. Tôi là chủ quán cà phê nơi cô ấy đang làm việc."

Nói xong, anh ta liền mỉm cười, vẽ lên những nếp nhăn nho nhỏ nơi đuôi mắt. Chuyện gì đã xảy ra trong quá khứ của người đàn ông này nhỉ? Phải chăng chính anh ta cũng đang ôm trong mình một vết thương lòng nào đó. Chính vì vậy, anh ta mới có thể dễ dàng chấp nhận cô ấy như vậy?

"Còn một điều nữa."

Tôi làm động tác ngăn anh ta nói tiếp. Nếu điều đó do chính anh ta thốt ra, chi bằng hãy để tôi tự nói.

"Quan hệ giữa tôi và cô ấy phải không? Thú thật, chúng tôi đã qua lại với nhau từ trước. Nhưng như anh cũng thấy đấy, cô ấy của hiện giờ không còn yêu tôi nữa… Vì vậy, tôi không có quyền níu giữ cô ấy."

Giọng tôi không hề run rẩy, có phải không? Người đàn ông ấy gật đầu, rồi đứng dậy và định bước ra khỏi phòng. Cứ như thể kể từ giờ trở đi, anh ta sẽ không bao giờ phải bận tâm đến kẻ thất bại là tôi nữa.

“Xin hãy nhắn lại với cô ấy rằng ngay cả cô ấy cũng không cần đến đây nữa đâu. Cô ấy hãy cứ vậy mà ở lại sống trong nhà anh.”

Trước lời nói đó của tôi, người đàn ông gật đầu một lần nữa. Nếu phải đối diện với gương mặt đáng thương của cô ấy, tôi cũng không biết mình sẽ trở nên như thế nào.

Những việc sau đó tôi không còn nhớ rõ. Hình như có mùi rượu vương vãi khắp tấm thảm trải sàn. Cũng từng có lúc tôi ngồi lì trên ghế ngoài công viên. Thậm chí tôi đã câu nệ đến mức ngồi vào giữa hai cây đinh được đóng trên chiếc ghế đó. Mình sẽ tuyệt đối không rời khỏi chỗ này - vì cứ nghĩ như vậy, nên tôi mãi mãi chẳng thể di chuyển được. Có lẽ chính cảnh sát đã cưỡng chế tôi về nhà. Điều tôi vẫn còn nhớ được như in là lúc đứng trước quán cà phê của Wakui và nhìn thấy bóng dáng với mái tóc buộc gọn lên cao của cô ấy đang mang chiếc tạp dề, tươi cười làm việc. Khoảnh khắc ấy, đôi chân của tôi như nhũn ra, ngay cả việc đứng thôi cũng đã khó khăn vô cùng. Tôi buộc phải nắm lấy thanh chắn đã rỉ sét bên đường để chống đỡ cả người. Nước mắt rơi tự bao giờ, tôi cũng không biết nữa.

Phải chăng đó chính là báo ứng cho kẻ đã dám thay đổi quá khứ của người khác, kẻ đã dám chống đối thần linh. Ráng lê được vài bước ra một nơi khác, tôi bắt đầu nôn mửa. Tôi muốn nói cho cô ấy biết mình yêu cô ấy nhiều thế nào. Không biết tự bao giờ cô ấy đã nắm trọn trong tay cả thế giới của tôi. Từ trước đến nay, chưa từng có chuyện tôi yêu một ai sâu sắc đến vậy. Chỉ mới tưởng tượng ra cuộc sống giản dị nhưng yên bình của cô ấy bên cạnh Wakui từ giờ cho đến hết cuộc đời, tôi đã cảm thấy đau thắt ruột gan. Cứ vài phút một lần, cảnh tượng cô ấy và Wakui đầu ấp tay kề lại tra tấn tâm hồn tôi.

Tôi nôn mửa đến nghẹn cả họng. Nỗi đau khổ xen lẫn cảm giác nhẹ nhõm vây lấy tôi. Nếu bản thân cứ như vậy mà chết đi thì sẽ hay biết mấy. Không thể hít thở được thì sẽ chết nhanh thôi. Miệng tôi cứ trào ra những thứ ghê tởm hòa lẫn với nước mắt, và rồi tôi ngã quỵ, trong tâm trí cứ mãi vang vọng

một ý nghĩ: Nếu có thế chết đi thì hay quá!

11

Tôi mở mắt ra và đờ đẫn nhìn ánh sáng trắng lóa tỏa ra từ chùm đèn.

Ánh sáng ấy đang bao phủ và chiếu rọi khắp nơi. Đến khi nhận thức được nước mắt đọng lại nơi khóe mi, tôi mới trông thấy một người đàn ông hình như đến thăm bệnh.

"Ký ức của tôi rất mơ hồ. Tôi là…"

"Từ từ thôi, không sao đâu."

Người đàn ông nhẹ nhàng nói. Đột nhiên tim tôi đập thình thịch. Chỉ mới vừa đây thôi, tôi đang ở trong căn nhà gỗ trong vùng rừng núi kia. Cái va-li. Phải, trong cái va-li đó, có thi thể của một cô gái.

"Tôi là…"

"Cứ từ từ."

Người đàn ông ngắt ngang.

"Anh không thể chịu đựng nổi đâu. Hiện giờ anh vẫn đang còn hỗn loạn. Thêm nữa, *sự thật khủng khiếp hơn những gì anh biết đấy*. Hôm nay, hãy ngủ thật ngon nhé."

Sau đó, anh ta đưa thuốc cho tôi. Tôi nuốt trọn chúng như thể rất thèm thuồng. Tôi không thể chịu đựng được ư? Không thể chịu đựng được hiện thực này ư?

Bên ngoài trời đang mưa phải không nhi? Tôi cũng không biết nữa. Cứ như tôi đang trốn chạy khỏi hiện thực. Tôi lại mở mắt choàng tỉnh một lần nữa.

‘Trông anh bây giờ nhàn nhã nhỉ. Anh nghe được tiếng nói của tôi, nhưng lại đang không hiểu tôi nói gì. Có phải vậy không?”

Người đàn ông rướn cổ nhìn chằm chằm vào mắt tôi hồi lâu, rồi khẽ gật đầu. Cảm giác như thể một lớp sương mờ đang phủ lên đôi mắt của tôi vậy.

“Chúng ta hãy cùng nói về những chuyện đã xảy ra sau này nhé. Cô gái ấy đã tự sát. Vốn dĩ cô ấy đang sống yên lành với Wakui, nhưng rồi cô ấy đột nhiên thay đổi một cách bất thường. Cô ấy đã nhớ ra mọi chuyện trước đây. Có người đã cho cô ấy xem cuốn băng video ghi lại những cảnh tượng ngày xưa của cô ấy. Đó là hai gã đàn ông tên là Kida và Mamiya.”

Tiếng nói tiếp tục vang vọng bên tai tôi.

“Anh đã quyết tâm trả thù hai gã Kida và Mamiya đó. Một cuộc trả thù vô cùng ghê rợn. Sự tồn tại của anh đã khắc sâu trong đầu chúng. Anh có hiểu không, anh Mamiya?”

Tôi có thể nhìn thấy nụ cười đang hé nở trên đôi môi anh ta, nhưng thật sự không hiểu ý nghĩa ẩn chứa sau nụ cười ấy.

“Tên tôi là Wakui. Tôi đã từ bỏ mọi thứ để bước chân vào con đường trả thù này. Còn người bác sĩ vẫn luôn chữa trị cho anh là ai nhỉ?”

Ý thức tôi bất giác trở nên xa xăm dần.

“Có vẻ anh đã hiểu ra rồi đấy.”

THƯ ĐIỆN TỬ

Thân gửi anh Dai Wakui,

Tôi đã tìm được chỗ ở của Kida và Mamiya.

Không biết đã bao lần tôi quằn quại với ý nghĩ tìm cách dẫn dụ bọn chúng đến phòng khám này.

Tuy nhiên, tôi thật sự muốn hỏi liệu anh có thể hợp lực cùng tôi trong cuộc trả thù này được không? Tôi nghĩ, anh sẽ chẳng do dự mà đồng ý ngay. Lý do là vì tôi đang nghĩ đến cảm nhận của anh, nếu tôi một mình thưởng thức mùi vị của trả thù, thì đương nhiên sẽ không công bằng với anh.

Tôi đã bị cướp đoạt đi tất cả. Chính vì nghĩ cho anh, nên tôi vừa muốn từ chối sự giúp đỡ của anh lại vừa muốn nhờ anh giúp sức. Tại sao ư, bởi vì dù tôi đã lên kế hoạch kỹ lưỡng đến đâu, nhưng khi bắt tay vào hành động, có lẽ vẫn không tránh khỏi cảm giác sợ sệt. Thực tế cho thấy, tôi đã tiếp cận bọn chúng, nhưng khi chuẩn bị ra tay, tôi lại bỏ chạy mất, dù đối phương là những kẻ tồi tệ đã dám làm điều ấy với Yukari. Tôi nghĩ, nếu có anh bên cạnh, tâm lý không thể chùn bước của tôi sẽ vững vàng hơn và chẳng phải hàng loạt kế hoạch sẽ được tiến hành thật trôi chảy hay sao?

Tôi sẽ phải thay đổi. Có lẽ anh thấy tôi không đáng tin cậy một chút nào phải không? Dù đã đánh mất Yukari, tôi vẫn đang sống như một công dân bình thường? Tôi không hề có ý định chết cùng cô ấy hay sao ?

Đâu phải, tôi cũng từng có suy nghĩ như thế chứ, nhưng nó chỉ thoáng qua thôi. Tôi nghĩ, lần tới khi chúng ta gặp nhau, anh sẽ thấy trước mặt mình là một người hoàn toàn khác. Có một gã bác sĩ không khác gì một con quỷ, tên là Yoshimi. Chính ông ta là người đã làm tôi thay đổi. Thật là khôi hài khi thấy hình ảnh một bác sĩ tâm lý lại ghé vào một bệnh viện điều trị

tâm lý. Nhưng tại nơi ấy, tôi đã vượt qua chính mình. Tôi đã không còn cảm nhận được cái cảm giác nóng ấm, không hề thấy cái gọi là sự do dự khi làm bất cứ chuyện gì và muốn trở thành một thứ gì kỳ dị, lạ lẫm nữa.

Tôi có đính kèm đây một tập tin tài liệu. Để thực hiện được kế hoạch, từ giờ trở đi, chúng ta cần phải chia sẻ thông tin với nhau ở một mức độ nào đó.

TẬP TÀI LIỆU ĐÍNH KÈM

Có vài biện pháp để thâm nhập vào nội tâm của con người. Nếu có những trường hợp có thể tiến hành một cách đơn giản đến bất ngờ thì đương nhiên, cũng có những trường hợp không thể tiến hành thuận lợi.

Phương pháp tẩy não hiện giờ tuy đã cũ nhưng lịch sử cho thấy 'phương pháp tẩy não cận đại' bắt nguồn từ nước Nga. Sự tồn tại của loại hình này đã được đưa ra ánh sáng kể từ sau sự kiện xảy ra tại Hungary, một quốc gia nằm bên bờ Đông cũ*, vào năm 1948.

Đó là sự kiện về một vị thần học - thư ký của Giáo hoàng Công giáo của Hungary - bị bắt cóc. Năm tuần sau, anh ta được trả về, nhưng không hiểu sao bên cạnh anh ta lại xuất hiện thêm một vị cảnh sát.

Anh mắt anh ta rõ ràng rất kỳ lạ, hành động cũng khác thường, nhưng riêng đối với vị cảnh sát kia, anh ta lại nói chuyện rất tự nhiên và vô cùng thân thiết. Khi vào đến căn phòng dưới tầng hầm, anh ta cứ giơ tay chỉ xuống sàn nhà, và rồi rất nhiều tài liệu tuyệt mật của Giáo hoàng Công giáo giấu trong chiếc hộp bằng kim loại ẩn ngầm dưới lòng đất đã bị phát hiện. Đống tài liệu ấy không chỉ đẩy Giáo hoàng vào tình thế khó khăn mà toàn thể môn đồ Công giáo cũng rơi vào tình trạng tương tự. Ai cũng biết trước giờ người thư ký này vốn luôn hết mực trung thành với Giáo hoàng. Thế nhưng, tay cảnh sát kia chỉ đứng đó, vừa nhìn đống tài liệu mới tịch thu được vừa cười một cách đầy khoái chí.

Lẽ dĩ nhiên Giáo hoàng bị bắt giữ và khi ngài xuất hiện trong phiên tòa

xét xử công khai, ai ai cũng sửng sốt tột độ. Vị Giáo hoàng luôn được mọi người tôn kính vì lòng nhân đức và trung thực giờ đây trở thành một kẻ hoàn toàn xa lạ. Vẻ mặt của ngài cũng thay đổi, không còn điềm tĩnh như trước, toàn thân run rẩy, vừa run vừa khai nhận bản thân từ trước đến nay đều đã mắc sai lầm. Một màn thú tội hoàn hảo, thậm chí Giáo hoàng còn thừa nhận cả những tội danh hết sức hoang đường như tội âm mưu lên kế hoạch lật đổ quốc gia, mà không có lấy một biểu hiện nào như thể bị dọa dẫm hay ép buộc, cứ thế tự tố cáo bản thân tựa hồ đã mất hết cảm giác.

Một cuộc thí nghiệm trên loài chó của Pavlov ở Nga cũng được rất nhiều người biết đến. Người ta cứ lặp lại động tác lắc chuông và rồi cho con chó đó ăn, chẳng bao lâu sau, chỉ cần nghe âm thanh của tiếng chuông thì nước dãi chú chó sẽ lập tức tiết ra. Thí nghiệm này đã được vị lãnh tụ của nước Nga lúc bấy giờ hưởng ứng hết sức nhiệt liệt. Ông đã từng nói: 'Phương pháp này có thể bảo đảm cho tương lai của cách mạng.' Tuy nhiên, những diễn biến tiếp theo trong thí nghiệm 'chú chó của Pavlov' lại không được phổ biến rộng rãi trên thế giới.

Rung chuông và cung cấp thức ăn cho chú chó, dù thói quen này đã trở nên hoàn thiện, nhưng những lần sau hễ rung chuông lên mà không cho nó ăn, sẽ dẫn đến hiện tượng chú ta bắt đầu hoảng loạn. *Lạ quá* - mỗi lần chú chó cảm thấy thế, chúng ta cần phải cung cấp thức ăn thật đầy đủ cho nó. Sau một thời gian, khi chú chó đã có cảm giác thật an tâm, lúc này người ta chỉ cần tiếp tục rung chuông mà không cung cấp thức ăn cho nó nữa. Hễ duy trì điều này trong thời gian kéo dài, chú chó sẽ bị rơi vào trạng thái bất an và đạt đến cao trào. So với việc muốn có thức ăn như ngày trước, nó sẽ bắt đầu có khao khát dữ dội về một 'trình tự ổn định có thể dự đoán trước' - cụ thế là nếu chuông reo thì thức ăn sẽ tới. Sau đó, khi ta tiếp tục kết hợp giữa chuông và thức ăn một cách đàng hoàng, nước dãi vẫn sẽ tiết ra như thường lệ.

Tiếp theo đấy, nếu thực hiện các hành động như dìm chú chó vào trong nước, thì khi cơn sốc do cảm nhận được những nguy hiểm đến tính mạng

truyền đến, chú chó sẽ hoàn toàn quên đi 'thói quen' từng được đào tạo trước đây, và rồi bị thay đổi bởi chính tính cách của nó.

Ví dụ ở Hungary kia cũng tương tự như vậy, nhưng trường hợp này lại được áp dụng trên con người.

Đầu tiên là bắt giữ và giam cầm. Giả sử, những nạn nhân sẽ bị treo cánh tay lên cao trong suốt năm giờ đồng hồ, bị đánh đập tàn nhẫn và ngược đãi. Họ cố gắng cư xử đúng mực, nhưng dù có đúng mực đến thế nào, họ vẫn bị hành hạ không thương tiếc. Họ đã bị chất vấn không biết bao nhiêu lần: Có biết tại sao mày lại bị bắt giữ hay không, hễ trả lời không biết thì chỉ còn cách chờ đợt tra tấn mới mà thôi. Cái kia phải không nhỉ? Hay cái này mới đúng? Dần dần, người đó sẽ tự đưa ra phương án về những điều bản thân không nên làm.

Ở đấy họ sẽ được tán dương kịch liệt, được trao gởi tình cảm, đón nhận những phần thưởng như chocolate hay thuốc lá và được nâng niu trân trọng. Nhưng khi nghĩ mình sẽ nhận tội, họ lại vô duyên vô cớ bị hành hạ lần nữa. Ngay lúc ấy, người đó sẽ không ngừng đoán xem liệu đối phương - cũng chính là người đang tra hỏi mình - thật sự đang muốn gì. Bản năng sinh tồn của anh ta sẽ được đánh thức và nếu anh ta vẫn tiếp tục giữ lấy những thứ như là tư tưởng hay niềm tin sống từ trước đến nay của mình, não bộ anh ta sẽ tự động ghi nhận đây là tín hiệu nguy hiểm và rồi cải biến nó. Người đó sẽ không chịu thừa nhận những tội lỗi do người tra khảo chỉ thị mà sẽ tự mình nghĩ ra những tội danh giả mạo khác. Tuy nhiên, nếu não bộ vẫn có thể nhận thức được đây chỉ là giả dối thì bản thân sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng; bởi vậy anh ta buộc phải tự thay đổi bản thân và khiến não bộ chấp nhận đấy là sự thật. Và rồi trong thực tế, anh ta sẽ bị phán xét bằng những tội danh không có thực ấy. Đương sự sẽ không nghĩ rằng mình đang bị ép buộc, bởi vì chính bản thân họ muốn khai nhận như thế.

Không chỉ Hungary, ngay cả Mỹ cũng đã bắt đầu để mắt tới đặc tính này của con người. Phương pháp tẩy não cận đại được sinh ra ở phương Đông

kia theo đó đã được nâng cấp ở phương Tây.

Subliminal* là một hiệu ứng rất nổi tiếng. Trong một thí nghiệm được tiến hành, người ta đã khéo léo lồng ghép vào bộ phim đang trình chiếu hình ảnh của bắp rang bơ trong thời gian cực ngắn, chỉ tích tắc đến mức người xem không hề nhận thức được. Sau khi phim chiếu xong, thí nghiệm cho thấy đã có rất nhiều người đứng xếp hàng dài ở quầy bán bắp rang bơ. Nói cách khác, thông tin lấy từ thị giác trong chớp nhoáng ở trạng thái có ý thức khi được truyền đến 'tôi' đã ngay lập tức chuyển hóa thành vô thức. Vì vậy sự vô thức phản hồi trở lại một 'tôi' có ý thức, khiến 'tôi' tự nhiên muốn ăn bắp rang bơ. Hàm ý 'tôi' ở đây là một đối tượng mang tính đồng nhất.

Có một thí nghiệm tên là X-38 được tiến hành như sau: Người ta cho đối tượng thí nghiệm ngủ trong túi ngủ cách âm hình con nhộng, mắt bị bịt lại, tay được mang găng tay dày, chân xỏ vào một cái ống, túc là đóng băng cả năm giác quan. Trong số hai mươi hai người tham gia làm thí nghiệm, số người có thể chịu đựng qua hai mươi bốn giờ chỉ còn lại phân nửa. Kể cả những người chịu đựng được cũng gặp trở ngại về khả năng phán đoán, cảm giác xa gần về khoảng cách cũng trở nên rối loạn, đồng thời gặp trở ngại liên quan đến năng lực tập trung và suy nghĩ hoặc rơi vào trạng thái hoang tưởng, trông thấy ảo giác hay nghe thấy những âm thanh không hề có thực.

Lý do là vì sao? Não bộ cần một lượng thông tin ở mức độ thích hợp để có thể duy trì. Thông tin quá tải sẽ khiến não bộ bị rối loạn, nhưng nếu thông tin quá ít, não bộ cũng không thể hoạt động bình thường và bản thân sẽ trở nên thèm muốn thông tin dữ dội. Ở trong túi ngủ con nhộng, não bộ bị rơi vào trạng thái đói thông tin, nếu cho người tham gia thí nghiệm nghe một đoạn băng ghi lại những suy nghĩ hay quan điểm nào đó, những thông tin này sẽ vô thức vượt qua suy nghĩ của 'tôi' và được dung nạp vào sâu trong não bộ một cách hết sức nhanh chóng. Kết quả thực tế cho thấy, tính cách của tất cả những người ra khỏi túi ngủ sau khi thí nghiệm kết thúc đều bị ảnh hưởng nghiêm trọng bởi những lời nói đã được não bộ dung nạp trước đấy.

Đã có khá nhiều vụ điều khiển người khác diễn ra theo cách này. Ví dụ như vụ của Đan Mạch vào năm 1951 chẳng hạn. Một người đàn ông đã bị bắt vì tội cướp ngân hàng và rồi người ta phát giác ra rằng anh ta đã bị tẩy não để thực hiện hành động phạm tội này. Trước đó, anh ta đã kết hôn với một phụ nữ cũng từng bị tẩy não và thậm chí còn giao người vợ này cho kẻ đả tẩy não mình. Khi người ta định phá bỏ thôi miên cho anh ta, anh ta đã chống trả kịch kiệt. Bởi những người như thế cũng đã bị thôi miên để chống trả lại những người có thể hỏa giải được thôi miên. Cách thức phá vỡ thôi miên này thực ra còn rất đỗi sơ khai: Khi nạn nhân chống cự, người ta sẽ cho nạn nhân uống một lượng lớn thuốc an thần. Làm vậy, tuy thôi miên được hóa giải nhưng anh ta, người đàn ông được gọi là P ấy, đã 'thích ứng' với trạng thái bị thôi miên đến mức rơi ngay vào hôn mê.

Bất ngờ vào năm 1995, một giáo phái tên là Chân Lý Giáo Oumu đã rải khí độc ở ga tàu điện ngầm của Nhật, khiến vô số người bị thương. Những môn đồ trong giáo phái đó đã bị thôi miên thi hành một mệnh lệnh khắc sâu vào trong tiềm thức của họ: "Nếu thôi miên bị hóa giải và chân tướng của các ngươi bị bại lộ, hãy tự kết liễu đời mình."

Như một lẽ tự nhiên, biện pháp trên đã được áp dụng triệt để vào trong quân đội và các cơ quan tình báo. Họ bị thôi miên để nhận thông tin cơ mật và chỉ khi nào những nhân vật đặc biệt nói khớp với mật khẩu, họ mới tiết lộ thông tin. Ngoài ra, họ sẽ quên mất việc bị chụp thôi miên. Biện pháp này thậm chí còn có thể làm cho tù binh phải thú nhận. Người ta phát hiện ra rằng những người bị thôi miên sở hữu năng lực ghi nhớ phi phàm, bởi thông tin tuyệt mật được chỉ thị có thể là một đoạn văn dài khủng khiếp.

Phương pháp thay đổi con người một cách trực tiếp đương nhiên phải sử dụng đến thuốc, thậm chí làm thế có thể thay đổi cả lịch sử. Chang hạn như Hitler - người vốn khét tiếng vì lạm dụng thuốc kích thích Methamphetamine*. Ngoài vô vàn các tác dụng phụ khác nhau, methamphetaine còn gây ra ảo giác. Và trạng thái ảo giác đó đã tác động tới

Hitler mạnh đến nhường nào? Theo lời xác nhận của Theodor Morell - bác sĩ riêng của Hitler, người vẫn tiếp tục cung cấp thuốc cho ông ta - thì ngần ấy thuốc chưa bao giờ là đủ. Rất nhiều nhân chứng đã khai rằng quân lính Đức quốc xã đã bị ép sử dụng Philopon* ngay trước ngày xuất binh, nhằm tạo ra 'đội quân thần phong' trong truyền thuyết. Hiện nay, binh sĩ của các tổ chức cực đoan hay các thành phần khủng bố cũng bị bắt sử dụng nhiều loại dược phẩm trái phép và nhờ những thứ 'độc dược' này để biến những chuyện không thể thành có thể.

Và rồi lịch sử phát triển của việc tẩy não đó cũng đi đến nấc thang cuối cùng: ECT chính là phương pháp dùng để chữa trị bệnh trầm cảm. Nó kích phát những cơn co giật động kinh ở mức điện cực 100 volt. Hễ lên cơn động kinh, tâm trạng của bệnh nhân sẽ tạm thời chuyển biến tốt. Ngày nay ECT thường được tiến hành sau khi đã gây mê bệnh nhân, đồng thời kết hợp sử dụng một loại thuốc giãn cơ để không gây co giật trong quá trình ECT.

Phương pháp này đã bị con người lạm dụng để tiến hành tra tấn với mức điện áp thấp. Ưu điểm chính của nó là có thể tra tấn nạn nhân mà không gây thương tích. Tuy nhiên, ECT cũng có tác dụng phụ là làm tổn hại đến ký ức: Người ta có thể tra khảo nạn nhân ở mức điện áp thấp, rồi khiến nạn nhân quên đi màn tra tấn bằng cách sử dụng điện áp cao gây ra động kinh ở họ.

Nếu bị tổn thương ở vùng hồi hải mã* trong não bộ, con người ta sẽ không thể lưu giữ những ký ức mới phát sinh, nhưng những ký ức cũ vẫn tiếp tục được duy trì. Đây chính là những 'ký ức lâu dài' nằm bên trong vỏ não, và ECT sẽ tác động trực tiếp lên khu vực này.

Không ít trường hợp bệnh nhân mất trí nhớ hoàn toàn do dùng ECT quá mức đã được phát hiện ra, khi đó, họ gần như quay trở về giống một đứa trẻ mới được sinh ra đời. Thông thường, ký ức sẽ hồi phục từng chút từng chút một theo thời gian, nhưng cũng có những trường hợp mất trí nhớ vĩnh viễn. Một khi đã rơi vào trạng thái 'trở về giai đoạn trẻ sơ sinh', bất cứ một ý kiến hay ngôn từ nào được thốt ra đều sẽ được hấp thu trực tiếp vào bộ não 'như

một tờ giấy trắng' của họ. Nếu như ta bảo họ rằng: 'Anh luôn thích đối xử dịu dàng với người khác', người đó sẽ có khuynh hướng trở nên tốt đẹp hơn. Và nếu nói: 'Hễ nhìn thấy giấy rơi, anh phải nhặt nó lên' thì người đó sẽ mãi mãi làm như vậy.

Mức độ tác động của ECT lên con người ta mới to lớn làm sao.

'Tôi' là cái gì nhỉ? Khi soi chiếu nó dưới phương thức cụ thể, nó sẽ trở nên rõ ràng.

12

Một lần nữa, tôi lại bị gọi tới phòng bác sĩ. Tôi đang dần trở nên thân thiết hơn với vị bác sĩ này. Thực sự không thể không thừa nhận điều đó.

"Anh thế nào rồi?"

Vị bác sĩ kia hỏi. Tôi đang thực hiện thao tác xóa một đoạn văn mình viết dở nào đó trên màn hình máy tính cá nhân.

"Không tồi ạ. Nhưng mà…"

"Nhưng mà?"

"Chuỗi ký ức của tôi vẫn chưa liền mạch thì phải."

Tôi nói thẳng. Mặc dù cảm thấy khá buồn phiền khi chưa đáp ứng được kỳ vọng của bác sĩ.

"Tôi đang bị mất trí nhớ, nhưng bác sĩ cũng đã giúp tôi hồi phục phần nào những ký ức đã mất ấy và chỉ cho tôi biết đây chính là những ký ức của tôi. Thật tình, tôi cũng nghĩ đó là ký ức của mình, nhưng nói sao nhỉ, giống như những gì nhìn thấy trong giấc mơ, tôi không có cảm giác chúng liền mạch với ký ức thực tế của mình. Như thể tôi đang bị phân liệt và ký ức có lẽ đang bị phân tách chăng?"

Vị bác sĩ cau mày. Thực sự, tôi rất muốn đáp ứng kỳ vọng của anh ta, bởi tôi chẳng còn ai để dựa dẫm ngoài anh ta cả. *Tôi là ai?* Chính bản thân tôi cũng không biết. Phía bên ngoài cửa sổ, những hàng cây dường như đang tiến vào, khiến tôi đột nhiên cảm thấy nỗi sợ hãi bủa vây lấy mình. Tôi hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ bình tĩnh song có vẻ không thành công cho

lắm.

“Nhưng mà, nhắc đến ký ức, chẳng phải hôm qua anh đã rất dũng cảm nói về cô Yukari hay sao? Đây… chính là cuốn nhật ký mà ngày xưa anh viết. Chỉ cần thay đổi ngôi kể từ ‘tôi’ sang thành ‘mình’, anh sẽ cảm thấy việc đọc trôi chảy hơn nhiều. Câu chuyện hiện đang dừng lại ở đoạn cô Yukari đến chỗ anh Wakui, cảm giác nghẹn ngào đến độ rơi nước mắt.”

“Vâng. Nếu cứ đọc, tôi nghĩ mình chắc chắn sẽ dần nhớ ra thôi.”

Tôi cố tránh không nhìn ra phía cửa sổ, bởi ở nơi đó, cây cối thật um tùm.

“Hãy tiếp tục đồng cảm với bản thân mình trong ký ức. Làm vậy, anh sẽ có thể nghĩ về nó như thể chính mình đã trải qua nó vậy. Anh có căm ghét những kẻ từng gây tổn thương cho cô Yukari không?”

“Có, tôi căm ghét bọn chúng.”

Khi tôi thốt ra câu nói đó, không hiểu sao tôi cảm thấy ngờ ngợ như thể đã thấy được nụ cười nở trên khóe môi bác sĩ. Chắc mình nhìn nhầm thì phải. Cơn đau đầu bất giác lại dâng lên, thậm chí dữ dội hơn hôm qua.

“Khi nghĩ đến nỗi căm hận dành cho bọn chúng, tôi lại có cảm giác như thể những ký ức ấy là của chính mình vậy.”

“Đúng là như thế đấy.”

“Vâng?”

Tim tôi đập thình thịch. Mặc dù tôi đang cố né tránh không nhìn ra hàng cây phía bên ngoài cửa sổ.

“Giờ anh ngủ sớm đi. Bởi vì chúng ta vẫn cần tiếp tục điều trị đấy.”

HỒI KÝ 5

(Trong thư mục chưa công bố)

Khi phát hiện ra nơi ẩn náu của Mamiya và Kida, tôi đã ghé qua nhà Yoshimi. Căn hộ vẫn y nguyên như trước, Yoshimi lại tiếp đón tôi như một bệnh nhân của chính mình.

Tôi ngồi xuống chiếc ghế đối diện Yoshimi.

"Yukari tự sát rồi."

Nghe tôi nói vậy, biểu hiện của Yoshimi chẳng có vẻ gì là bất ngờ. Tin tức đó chỉ có thể khiến đôi môi kia vẽ lên mấy nếp nhăn nơi khóe miệng.

"Vậy à?"

"Ông không cảm thấy buồn sao? Ông cũng từng chữa trị cho Yukari mà."

"Tôi không còn sống được bao lâu nữa."

Không hiểu vì lý do gì nhưng câu nói đó của Yoshimi nghe có vẻ rất vui.

"Nếu đã vậy, càng có nhiều bạn đồng hành thì càng vui chứ sao."

Tôi đưa mắt từ tốn nhìn một Yoshimi đang rất thỏa mãn kia. Đúng vậy nhỉ, tôi nghĩ. Người đàn ông này có lẽ chính là như vậy. Cảm giác có thể gọi là từ bỏ hay ghen tị kia bỗng nhiên khiến toàn thân tôi dường như được thả lỏng.

"À, ra là vậy. Vì cậu đang muốn chết, nên muốn nhờ tôi chữa trị tâm lý cho cậu hả? Có lẽ chữa được đấy. Nhưng mà…"

"Ông lầm rồi!"

Tiếng *xinh xịch* của đoàn tàu hỏa chạy qua bất giác vang vọng bên dưới khung cửa sổ, cứ như mang theo cả thứ gì đó trong tôi.

"Xin hãy biến tôi thành một kẻ rác rưởi giống như ông vậy."

Yoshimi phì cười.

"Để trả thù ư?"

“Đúng vậy.”

“Được thôi… Chuyện này hay ho đấy.”

Những gì Yoshimi nói thật sự rất khó hiểu.

“Ý ông là sao?”

“Cậu thật sự không nhớ gì ư?”

Giờ tôi chẳng thế nghe thấy bất cứ thanh âm nào bên ngoài cửa sổ nữa.

“Trước đây tôi đã gặp cậu rồi.”

Nhịp đập trái tim của tôi càng ngày càng dồn dập.

“Cái gì cơ?”

“Sau khi khiến mẹ mình bị thương, cậu đã bị tống vào trung tâm bảo trợ, giờ được gọi là Trung tâm Hỗ trợ Trẻ em. Chính tại nơi đó, tôi đã từng điều trị tâm lý cho cậu.”

Ký ức ngày xưa tuy có chút mờ mịt, nhưng tôi vẫn nhớ được rằng thời điểm đó, tôi đã được điều trị bởi hết bác sĩ này đến bác sĩ khác. Và tôi có cảm giác rằng ông ta chắc chắn là một trong số đó. Nhưng những bác sĩ kia rõ ràng rất to béo. Không đúng. Nếu những bác sĩ kia có thể héo hon già nua theo năm tháng, thì người này cũng có thể lắm chứ…

“Cậu từng là một cậu bé vô cùng thú vị. Tuy chất chứa phần xấu xa trong nội tâm nhưng bản thân lại không nhận ra điều đó. Ừm, phần xấu xa ấy không nổi lên trong ý thức những ngày còn niên thiếu mà được hiện thực hóa bằng những cách thức lạ lùng. Chuyện ấy xảy ra cách đây hơn hai mươi năm rồi. Tôi cũng đã lớn tuổi nên không còn nhớ rõ nữa… Kozuka Ryodai à.”

“Là sao?”

“Tôi có quen một người cũng hành nghề bác sĩ và không con cái giống như mình. Chính tôi đã khuyến khích vợ chồng họ nhận nuôi cậu đấy. Vì cậu có lai lịch rất thú vị nên tôi nghĩ vợ chồng họ có thể nuôi dưỡng cậu thật tốt. Thêm nữa cậu lại còn rất thông minh, nên sẽ có thể kế thừa phòng khám của bạn tôi.”

Yoshimi nhấp một ngụm rượu vang. Đây là lần đầu tiên tôi để ý đến động

tác uống rượu của ông ta.

"Câu chuyện xa xưa ấy tôi cũng đã quên rồi. Nhưng khi xuất hiện ở lễ tang của người bạn bác sĩ đó, cũng là người cha mới đã nuôi dưỡng cậu, tôi mới biết cậu đã kế nghiệp phòng khám của anh ấy. Cũng chính tôi là người đã khuyên Yukari đến phòng khám của cậu. Cậu biết tại sao không?"

Tư duy của tôi giờ đang bị ngưng trệ. Những gì ông ta nói, tôi không tài nào tiếp nhận được.

"Ôi, câu chuyện đã đi quá xa rồi. Hãy nói một chút về chuyện của tôi nhé."

Yoshimi cử động cơ miệng đang bị co rúm bởi nếp nhăn, trông như đang cắn một cái gì đó.

"Bỏ qua chuyện tôi sinh ra và lớn lên như thế nào. Mặc dù quãng đời đó khá u ám, nhưng tôi vẫn trưởng thành một cách bình an vô sự. Không quá xuất sắc, cũng không quá kém cỏi. Chỉ đơn thuần là một bác sĩ khoa tâm lý không hề lười biếng, nhưng cũng chẳng có hoài bão gì lớn lao. Một người không có ai là bạn thân, sống một cách trầm lặng, nhưng nếu có ai đó bắt chuyện, thỉnh thoảng tôi vẫn sẽ hồi âm. Phải, tôi chính là người đàn ông như thế."

Nghe Yoshimi nói vậy, không hiểu sao tôi lại vô thức gật đầu.

"Tôi đã bầu bạn tri kỷ với vô số bệnh nhân. 10 năm, 20 năm. Mỗi bệnh nhân đều mang trong mình một vết thương lòng, một tâm sự khác nhau và tôi chữa trị những thứ đó. Một cách xuềnh xoàng và tàm tạm. Có trường hợp thành công, cũng có khi thất bại. Có lần, tôi đã chữa trị cho một thanh niên chừng hơn hai mươi lăm tuổi, vô công rỗi nghề. Anh ta bảo thế. Có vẻ anh ta đã giết người. Cậu biết không? Một dạng ám ảnh cưỡng chế, sợ hãi do bị hành hung. Khi tôi hỏi chuyện xảy ra lúc nào, anh ta bảo chỉ mới vừa lúc nãy. Anh ta sống ở một nơi tàn tạ và chật chội. Bị hoảng loạn khi chính mình đã giết người và cả hoảng loạn không biết mình đã giết người hay chưa. Ngay cả bản thân cũng không nhận biết được, phải chăng mình đã giết ai đó

ở đường hẻm, ở cửa hàng nào đó… Anh ta cảm thấy mình đã làm điều đó; cảm thấy đôi tay mình đã nhuốm máu; phải chăng ở đoạn đường chắn tàu, mình đã đẩy ngã một người già trước mặt mình… Mỗi lần nghĩ đến những điều đó, anh ta lại đau khổ và bị ám ảnh bởi nỗi sợ hãi một lúc nào đấy anh ta sẽ bị bắt. Vì vậy, anh ta không ra khỏi nhà, mà quyết định viết lại toàn bộ sinh hoạt hằng ngày của mình. Như vậy, mỗi khi bắt đầu bị ám ảnh bởi ý nghĩ có lẽ mình đã giết ai đó, anh ta sẽ biết là mình không hề làm thế… Tuy đã gặp qua nhiều trường hợp nhưng đối với trường hợp của bệnh nhân này, tôi lại cảm thấy đối phương thật đáng ghét, và bỗng nhiên nảy sinh sát ý với người này. Tôi đã từng tự hỏi liệu có phải đó là triệu chứng mắc bệnh khi bản thân cảm thấy tội lỗi trước ý muốn giết người như vậy không.

"Ngày hôm ấy, tôi không được khỏe lắm. Đáng lẽ có thể nghỉ ngơi, nhưng tôi vẫn chăm chỉ đi làm. Trên đường đến phòng khám, tôi trông thấy một phụ nữ trung niên nhỏ bé đang đứng đằng sau đống thùng giấy chất chồng trên hành lang. Người phụ nữ đó có lòng bàn tay lớn, giọng nói khe khẽ như thể sắp tiết lộ một bí mật nào đó, và bà ấy muốn nói chuyện với tôi về một câu chuyện huyền bí. Chẳng biết có phải vì tay lạnh hay không mà bà ấy cứ thổi phù phù vào tay mình. Bà ấy đã kể cho tôi nghe câu chuyện bí mật kia, lần này là bằng nét mặt nghiêm trọng, về một tin đồn nhảm nhí của gia đình hàng xóm. Đương nhiên tôi đã bác bỏ những ấn tượng ban đầu ngay lập tức, nhưng thật sự ngày hôm ấy đáng lẽ tôi nên ở nhà nghỉ ngơi. Rồi tôi đến phòng khám gặp anh ta. Trước tiên, tôi phải nói điều này, chỉ cần biết triệu chứng bệnh, tôi đã có thể kê đơn thuốc, nhưng không hiểu sao hôm ấy, tôi lại thong thả lắng nghe những gì anh ta nói."

Ánh mắt của Yoshimi trở nên trống rỗng trong tích tắc rồi lập tức quay về trạng thái cũ.

"Ôi, anh chàng bệnh nhân này cứ ở lì đây vậy, thật bực mình biết bao… Dù nghĩ vậy nhưng tôi vẫn cố gắng đè nén cảm xúc, uể oải nghe cho hết câu chuyện của anh ta. Thế nào mà chẳng được. Chuyện gã này đã giết một ai đó

hay vì thế mà có người khổ sở, sao cũng được. Thật sự mà nói, chính tôi cũng phải ngạc nhiên với bản thân mình. Tuy nhiên một chút năng lượng để ngạc nhiên tôi cũng không có, tôi cứ bị bao trùm bởi cảm giác uể oải kỳ lạ ấy. Chỉ có con tim vẫn đang đập thình thịch. Sau đó, tôi buột miệng thốt ra…"

"Thốt ra cái gì?"

"'Cậu đã từng làm điều đó phải không?'"

Chỉ còn tiếng máy điều hòa vang vọng trong không gian.

"Nghe xong câu đó, anh ta rất bàng hoàng. Tôi bảo: 'Cậu mà không làm chuyện đó ư?', nói như thể anh ta, không phải, mà chính bản thân tôi mới là người đã làm điều đó vậy. Cậu chẳng phải cũng đoán trước được diễn biến đó hay sao. Tôi nói liên tục không ngừng nghỉ. Trước khi viết nhật ký, cậu đã sợ hãi chuyện giết người đúng không? Tôi đã gặp nhiều bệnh nhân tương tự. Có bệnh nhân cũng viết nhật ký giống cậu, nhưng kết cục là trước khi viết, anh ta vốn đã giết người rồi. Tất nhiên đó chỉ là bịa chuyện. Nhưng tôi đã bảo anh ta thế đấy. Nói vậy, tôi bỗng nhiên thấy không ổn, cần phải đính chính lại. Song tôi đã không làm vậy, mà chỉ kê đơn thuốc trị nhức đầu nhẹ và đưa cho bệnh nhân ấy. Thật sự tôi nên kê cho anh ta loại thuốc thích hợp hơn."

Yoshimi lại nở nụ cười khiến đôi môi cong cả lên.

"Về sau, tôi xem tin tức và biết được tin về vụ thảm sát ở một khu phố sầm uất nọ. Người chết vô số, kẻ bị thương cũng không thể đếm được. Thủ phạm chính là tên vô công rỗi nghề, hai mươi mấy tuổi kia. Lúc trông thấy tin tức ấy, tôi đã rơi vào trạng thái chông chênh giữa ranh giới không phân biệt tốt - xấu. *Tuyệt vời*, tôi đã nghĩ thế đấy. Bị xã hội áp bức, ý đồ xấu xa chất chứa trong lòng anh ta cũng đồng thời bị thanh trừng. Những người bị hại thường mang trong lòng những vết thương, mỗi vết thương trong đời của họ tính từ giây phút kia lại càng ngày càng lở loét hơn nữa. Cái mà tôi nhìn thấy được chính là con đường đó - con đường tăm tối. Ví dụ những hạt cơ

bản trong khoa học vật lý khi tác động lên nhau sẽ sinh ra một hiện tượng nào đó; nhưng với tôi, tôi chỉ đơn thuần xem đấy là một hiện tượng hóa học chung chung, không cần biết nó là tốt hay xấu. Tôi có thể thấy được chuyển động của con đường tăm tối ấy, và nghĩ rằng chuyển động đó thật tuyệt vời biết bao."

Yoshimi hít một hơi ngắn ngủi.

"Trong đầu cậu cũng có con đường đó đúng không? Nhưng mà lúc ấy, tôi đã lỡ áp chế nó mất rồi. Tôi của thời kỳ đó vẫn còn là một con người chính trực. Nhưng mà, cậu của bây giờ sẽ cần đến thứ sức mạnh đã từng tồn tại trong cậu của ngày xưa. Tuy nhiên…"

Căn phòng đột nhiên trở nên lạnh toát.

"Nếu bây giờ tôi phục hồi sức mạnh trong lòng cậu, chưa chắc cậu đã có thể trở về con người trước đây của mình được. Những điều cậu từng yêu thích như cà phê tại một quán giải khát, âm nhạc hay phong cảnh của con đường lần đầu nhìn thấy nào đó… những thứ như thế, cậu sẽ không bao giờ có thể cảm nhận được bằng cảm xúc và tâm hồn ấm áp như khi xưa. Đổi lại cậu chỉ còn dòng máu lạnh chảy trong huyết quản mà thôi. Đây chính là cam kết phải thực hiện một khi muốn tôi tiến hành công việc này. Muốn đáp ứng một nguyện vọng, thì cần phải hy sinh một thứ khác."

Tôi có thể nghe rõ tiếng trống ngực đang đập loạn xạ bên trong cơ thể mình. Cuối cùng, tôi nở nụ cười và đáp:

"Không sao cả."

Rồi nhấn nút chiếc máy ghi âm đã được giấu sẵn trong túi áo. Cảm thấy thật hứng thú trước cách làm của ông ta.

HỒI KÝ 6

(File thu âm
Trong thư mục chưa công bố)

“Trong mỗi một cá thể đều có bản năng tấn công.”

Đó là giọng của Yoshimi.

“Freud đã khẳng định nguồn gốc của loại bản năng này là năng lực khiến sinh mệnh quay trở về trạng thái không có sự sống ban đầu. Tương tự như hành động đi ngược lại những định lý trong vật lý học. Ví dụ như lực hấp dẫn hay lực đàn hồi. Rõ ràng là thế nhỉ. Nhưng tôi muốn nghĩ tới nguồn gốc của nó ở khía cạnh thu hút con người và các sinh vật sống khác hơn.”

Tiếng loạt xoạt của quần áo vang lên. Có lẽ khi tôi cử động đã khiến máy ghi âm cọ vào lớp vải bên trong túi.

“Chẳng cần nói cũng biết, sinh vật này phải ăn sinh vật khác. Thế nên có bản năng tấn công là đương nhiên vì chúng cần phải bảo vệ mạng sống của chính mình. Tuy nhiên con người giờ chẳng còn mấy người đi săn nữa. Kết quả là bản năng tấn công của loài người theo đó bị chững lại… Khi thực hiện hóa bản năng tấn công, cả dáng vẻ hoặc bản tính con người đều sẽ bị thay đổi. Không chỉ vậy, bản năng tấn công còn liên quan đến cả vấn đề tình dục. Chính hoạt động thâm nhập cũng là một hình thức tấn công. Tôi nghĩ có lẽ đó chính là lý do khiến nam giới thường có khuynh hướng đổ lỗi cho người khác, trong khi nữ giới lại tự đổ lỗi cho chính mình. Tuy nhiên, điều này vẫn còn phải tranh cãi thêm.”

Yoshimi bật cười. Tuy biết chắc ý thức của mình vẫn đang còn tỉnh táo, nhưng tôi không trả lời ông ta.

“Bản năng tấn công ở con người, giống như tin xấu được lan truyền, phát triển vô cùng nhanh chóng. Không thể phân định được trong toàn bộ bản năng của con người, từ đâu đến đâu là bản năng tấn công. Và hơn nữa, bản

năng tấn công còn có thể khiến những nhu cầu khác thăng hoa một cách dễ dàng. Chúng ta có thể trở nên điên cuồng vì một thứ gì đó, cũng có thể ca cẩm ở một quán rượu và có thể thang hoa sức mạnh đến mức không ngờ. Bởi vì đó chính là nguồn năng lượng tối cần thiết. Nhưng con người thường hay sử dụng thứ năng lượng ấy ở dạng thô, chưa được biến đổi qua quá trình thăng hoa. Không ít trường hợp còn áp dụng bản năng tấn công lên chính con người mình thông qua việc tự đổ lỗi cho bản thân. Yukari là một trong trong số này. Dù là người bị hại nhưng cô ấy lại có xu hướng đổ lỗi cho bản thân và rồi tiếp tục làm tổn thương chính mình. Hậu quả của bản năng tấn công không có chỗ phát tác là gây rắc rối cho những kẻ đã tổn thương mình thông qua cơ thể của cô ấy, trả thù bọn chúng bằng cách tự làm đau chính mình. Cậu cũng có xu hướng tương tự đó. Còn với trường hợp của kẻ phạm tội, nên lấy ai làm ví dụ bây giờ?"

"Miyazaki thì sao?"

"Tại sao?"

"Tôi đã điều tra về anh ta. Tại sao một người đàn ông nhút nhát như vậy lại có thể làm ra chuyện tày trời thế được? Ngoài ra, tôi còn điều tra về một người khác nữa, Maeue Hiroshi, kẻ đã giết ba người bao gồm cả đàn ông lẫn phụ nữ - những người hắn ta gặp gỡ thông qua trang web *Tự sát.*"

"Nghĩa là, nếu hiểu được căn nguyên cốt lõi của những kẻ phạm tội này, bản thân cũng có thể vượt lên chính mình đúng không?"

"Đúng vậy, chuyện Miyazaki đã phó mặc bản thân cho bọn Người Chuột…"

Kể từ giây phút ấy, ý thức tôi bỗng trở nên mơ hồ. Có vẻ thuốc đang bắt đầu ngấm dần.

"Miyazaki đã bị bạo hành đúng không? Những kẻ đã ra tay với cậu ta có lẽ vẫn đang sống hạnh phúc. Cái ác đã lây lan trong con người này, chính vì thế Miyazaki mới tấn công những cô bé vốn chẳng có mối liên hệ gì với mình. Nếu xem xét bản chất phức tạp bên trong trí não Miyazaki dưới một

góc nhìn khác, có thể thấy một mạng lưới chằng chịt. Từng cái ác theo đó được lan truyền đi. Ví dụ, một nhà phê bình của một tờ báo nọ hiện đang tham gia thuyết giảng về sự ưu tú của người Nhật và tính thiết yếu của chiến tranh một thời từng là bệnh nhân của tôi. Người đàn ông đó trước đây vốn là một kẻ nhút nhát và thiếu tự tin, nhưng giờ anh ta đã tìm ra con đường đúng đắn để hòa nhập với quốc gia hùng mạnh. Một ví dụ điển hình trong ngành phân tích tâm lý học đấy. Những con người luôn căm ghét chuyện diễn văn diễn thuyết giờ đã trở nên tốt hơn nhiều. Rất nhiều người vẫn sống mà không hiểu hết tính cách của bản thân. Họ không cho rằng mình là một kẻ nhút nhát. Dĩ nhiên không ít người giấu đi bản tính hiếu chiến của mình bên dưới vỏ bọc hiền lành. Như một lẽ tự nhiên, họ luôn ý thức khoác lên mình cái vẻ ngoài thánh thiện."

Yoshimi lại bật cười lần nữa. Dĩ nhiên, vẫn chỉ có mình ông ta.

“Hãy thử tra cứu trên mạng mà xem. Chúng ta không thể rũ bỏ cái xấu được. Cũng không thể tự ý thức rằng liệu những lời nói vô ý nặc danh của mình có thể ảnh hưởng tới người khác như thế nào. Một khi che giấu bộ mặt dưới lớp vỏ bọc thánh thiện, người ta có thể bộc lộ bản tính hiếu chiến bên trong mình mà không chút do dự. Có khi còn chẳng ý thức được bản tính hiếu chiến ấy nữa chứ. Từ bỏ nó đâu phải là chuyện một sớm một chiều, không thể thành công ngay được.”

Tiếng loạt xoạt của quần áo lại vang lên.

“Có lẽ thuốc đã phát huy tác dụng. Thế nhưng trong trường hợp của cậu, nếu áp dụng tình huống của Miyazaki thì khó lắm. Tôi nghĩ hắn ta không phải bị chứng đa nhân cách, nhẹ hơn cái đó một chút, là tâm thần phân liệt. Trường hợp bị tâm thần phân liệt sẽ luôn tâm niệm bản thân là một người khác, hay nghĩ rằng xung quanh toàn là kẻ thù, thậm chí có người còn tự cho mình là thần thánh. Triệu chứng của bệnh rất đa dạng, nhưng có khi trong đầu sẽ xuất hiện người ra lệnh. Tay phạm nhân đó thường kể lại rằng hắn ta nghe thấy những giọng nói ra lệnh. Tôi cho rằng giữa hắn và kẻ rối loạn cảm

xúc từng chịu trách nhiệm chăm sóc hắn ta kia đã có những trò chơi ái tình quá sớm. Nhưng với cậu thì khác. Mặc dù đường hướng không mấy cách biệt, nhưng hoàn cảnh lại không đẩy cậu vào một căn bệnh phức tạp như thế…

"Hiện tại cậu đang muốn tự tử. Thế nhưng tôi nhận ra một điều rằng có khả năng cơn hiếu chiến do giận dữ đang chĩa hướng về cậu. Cậu đang mang trong mình mặc cảm tội lỗi đối với Yukari. Tôi nghĩ cậu đang muốn tự trừng phạt bản thân. Hơn nữa, cậu còn mang tâm lý muốn trả thù thế giới bằng cách giết chết bản thân mình. Đầu tiên cậu nên bỏ ý nghĩ này đi đã."

Tôi không trả lời.

"Ở đây có sổ y bạ khi chẩn bệnh cho cậu ngày trước. Hồi tưởng lại cũng tốt. Cậu đã vô ý đẩy ngã mẹ của mình. Cậu phủ nhận chuyện mình giống với lũ đàn ông từng đối xử bạo lực với mẹ. Phải vậy không?"

Vẫn không có lời đáp. Nhung có lẽ tôi đang gật đầu.

"Vậy thì, lần nãy hãy thử nghiêm túc trở thành một kẻ giống như lũ đàn ông từng bạo hành cậu hoặc mẹ cậu xem. Giống hệt như bọn chúng… Thế giới này luôn tràn ngập những bất hạnh. Nó thật đáng sợ, có phải không? Thế giới thật sự quá khủng khiếp. Nhưng nó không phải chỉ là chiếc đệm lót, mà còn là nguyên nhân gây ra nỗi bất hạnh ở cậu. Cậu hãy ở vào vị thế của một kẻ khiến thế giới trở nên bất hạnh."

"Giống với những kẻ như thế ư?" Đó là giọng nói của tôi. Thế nhưng sao lại giống như trẻ con thế nhỉ.

"Với tình trạng hiện tại, câu không có quyền lựa chọn. Hãy tận dụng những gì xấu xa mình đã quá quen thuộc. Và rồi cậu sẽ trở thành một tội phạm đích thực."

"Cậu đã nói rồi mà. *Mình đã không còn là mình của trước đây.* Điều đó đồng nghĩa rằng cậu đã trở thành kẻ xấu xa."

Tiếng loạt xoạt của quần áo vang lên thêm lần nữa.

"Huống chi, đối phương còn là kẻ đã gây ra tổn thương cho Yukari. Cậu

có thể làm cách nào cũng được.”

“Nhưng mà, dũng khí…”

“Đúng vậy nhỉ. Cậu không có dũng khí. Thế nên chúng ta phải đi sâu vào nội tâm của chính cậu, người không chỉ gây tổn thương cho mẹ mà còn bỏ rơi em gái. Tại sao cậu lại không có được dũng khí chứ? Tôi nghĩ đó là do cậu vẫn còn muốn là một phần của cái thế giới này, không muốn thoát ly khỏi nó. Phải vứt bỏ hết những điều đó đi. Hãy quay lưng lại với thế giới. Hãy thử tưởng tượng xem. Cậu đã rất dễ chịu khi thấy em gái rơi xuống vực, và cả khi thấy mẹ mình co rúm người sợ hãi.”

“Sau đó, tôi đã…”

“Không phải. Hãy tập trung vào bối cảnh. Chỉ bối cảnh của khoảnh khắc đó mà thôi.”

Tiếng loạt xoạt của quần áo lần này kéo dài hơn những lần trước. Dường như cả người tôi đang rung lắc chao đảo.

“Tốt hơn rồi. Phải vậy không? Lần này cậu đã làm điều đó bằng chính ý chí của mình. Cậu đã gây tổn thương cho Kida và Mamiya. Hai gã đã cất tiếng gọi Yukari ở quán cà phê. Tôi chắc chắn rằng cậu có thể làm điều đó rất dễ dàng.”

“Sao cũng được, tôi chẳng thèm bận tâm. Tôi chỉ muốn chết thôi.”

“Hãy hiếu chiến với kẻ thù của mình. Không cần bất cứ điều gì khác, hãy rũ bỏ sự tỉnh táo và trả đũa bọn chúng.”

Nhung những câu trả lời tương tự sau đó vẫn cứ được lặp đi lặp lại. Suốt hàng tiếng đồng hồ. Tôi cứ chập chờn chìm vào giấc ngủ, rồi tỉnh và lại tiếp tục ngủ. Cho đến khi chiếc máy ghi âm IC của tôi hết sạch pin.

“Cậu đang thoát khỏi thế giới này. Rời xa chùm ánh sáng rực rỡ để tới một nơi lạnh cùng cực. Và rồi cậu đã trở thành kẻ máu lạnh.”

HỒI KÝ 7

(Trong thư mục chưa công bố)

Thật dễ dàng để dẫn dụ hai gã Kida và Mamiya. Chuyện thuê người điều tra bọn chúng cũng đơn giản không kém. Quê Mamiya và quê tôi gần nhau, công trường - chỗ làm cũ của Kida - cũng gần sát căn hộ hiện tại của tôi. Trước hàng loạt sự kiện sắp xảy đến, tôi bỗng có một linh cảm kỳ lạ về quy luật nhân quả.

Bọn chúng chưa biết Yukari đã tự sát.

Chúng là 'khách hàng cũ' của Yukari lúc cô ấy còn hành nghề ở nhà chứa, chúng đã tìm cách tiếp cận Yukari và định cưỡng ép cô ấy lên giường với chúng lần nữa. Thậm chí còn dùng những bức ảnh nhạy cảm đã chụp ngày trước để đe dọa cô ấy.

Khi bắt gặp Yukari làm việc ở quán nước của Wakui, cơn dục vọng đê hèn đã nổi lên trong lòng Kida, và rồi hắn ta cất tiếng gọi Yukari. Thế nhưng cô ấy đã quên hết mọi chuyện. Nghĩ mình bị xem như một thằng ngốc, Kida đã đưa cho Yukari chiếc đĩa DVD chứa tất cả ảnh chụp đó. Hắn ta bảo cô ấy nếu không muốn chiếc đĩa DVD này bị phát tán trên mạng, cô ấy sẽ buộc phải thỏa mãn dục vọng của bọn chúng.

Sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra nếu như cô ấy chịu bàn bạc với Wakui. Nhưng ký ức ngày xưa như con lũ ùa về đập vỡ cả con đê mà không hề báo trước, để rồi trong giây phút bốc đồng, cô ấy đã treo cổ tự vẫn. Cách giải quyết đó giống hệt như những gì mẹ cô ấy đã làm. Di thư của cô ấy được đặt bên cạnh chiếc đĩa DVD. Một bức thư giã từ cuộc đời được viết trong vội vã.

"Tôi đã nhớ ra tất cả. Thế này đủ lắm rồi."

Cứ như khoảng tăm tối vốn bị đè nén trong lòng cô ấy đã chực chờ từng ngày từng ngày một để chớp lấy cơ hội bùng nổ - và rồi cuối cùng nó đã chờ

được khoảnh khắc ký ức quay về ấy. Một cú tấn công quá nhanh quá bất ngờ đã đá văng cô ấy vào chân tường, khiến cô ấy chỉ còn biết tìm tới cái chết để thoát khỏi những đòn tra tấn kia mà thôi. Mọi chuyện diễn ra đúng lúc Wakui không có nhà, nhẹ nhàng len vào khe nứt thời gian vừa thình lình xuất hiện.

Tôi chẳng nói một lời với Wakui - người đã gầy rộc đi chỉ sau có một đêm - bởi vì chính tôi cũng đang phát điên rồi. Thực sự tôi không tài nào nhớ rõ cú điện thoại thông báo cho mình hung tin ấy. Chắc hẳn những lời tôi thốt ra lúc đó chẳng ra đâu vào đâu. Tôi cứ nhốt mình trong phòng, ngồi dựa lưng vào tường. Những giọt nước đua nhau chảy ra từ vòi, từng giọt từng giọt một. Cảm giác sợ hãi lại lần nữa choán lấy tôi. Thứ gọi là nước kia đang kết lại thành từng mảng lớn và cứ chốc chốc lại rơi xuống. Ở trạng thái ấy, nó chẳng hề đi lên hay rẽ trái rẽ phải mà cứ thờ ơ rơi xuống dưới. Đó vốn là quy luật của thế giới rồi. Một quy luật cứng nhắc, khiến tôi không thể không sợ hãi, nhất là khi đang trong trạng thái trần trụi, không chút hơi ấm ấy.

Khi Wakui bước chân vào phòng, tôi cứ tưởng mình đã lết sang chỗ khác rồi, nhưng không, tôi vẫn đang ngồi nguyên chỗ cũ và dựa lưng vào tường. Yukari cũng tìm lấy một chỗ để ngồi xuống. Thời gian lặng lẽ trôi, có lẽ phải hàng tiếng đồng hồ. Trông chúng tôi giống một cặp sinh đôi quái lạ. Rồi Wakui nhẹ nhàng bảo: “Chúng ta cũng đi theo cô ấy luôn thôi.” Tôi liền gật đầu.

Chuyện ghé thăm nhà Yoshimi tôi đã viết trước đó cũng đơn giản là vì tôi muốn chết. Và cả trả thù nữa. Tha thứ ư, đừng hòng. Thế nhưng, trên tất cả, ý chí sinh tồn của tôi đang dần dần cạn kiệt.

Sau đợt tư vấn trị liệu của Yoshimi, tôi đã kỳ vọng mình sẽ được lấp đầy bởi nguồn năng lượng xấu xa ấy nhưng chuyện đó không xảy ra. Thay vào đó, tôi lại trở nên vô cùng bình tĩnh. Đã có lúc tôi từng mãnh liệt muốn tìm

đến cái chết, nhưng mong muốn ấy nay đã không còn nữa. Ngay cả ý định muốn kết liễu bọn chúng cũng biến mất không dấu vết. Đáng lý ra tôi phải khao khát làm điều đó hơn mới phải.

Có một câu nói ta thường nhắc nhở nạn nhân rằng hãy nghĩ đến cảm xúc những người thân của họ. Nhưng cũng có câu: Trả thù đích thực là bắt đối phương nếm trải những gì mình từng phải chịu đựng. Tôi đều tán thành cả. Bởi vậy, tôi sẽ đưa chính bản thân mình vào trong chúng. Thay vì phá hủy cuộc đời chúng từ trước đến nay, tôi sẽ ghim chặt cuộc đòi tăm tối của mình vào sâu bên trong chúng, khiến bọn chúng phải nếm trải cơn ác mộng đời tôi y như cơn ác mộng đời chúng, và rồi nếu những cơn ác mộng ấy nghiền nát được nội tâm của bọn chúng thì càng hay.

Wakui tán thành với phương án của tôi, và chính tôi cũng tán thành với Wakui khi nghe anh ta nói: "Song tôi muốn bọn chúng cuối cùng vẫn phải chết."

Tôi bắt đầu liên lạc với Kida và Mamiya. Lần đầu thử làm thế, tôi đã cảm thấy rất do dự, thậm chí định chùn bước, đến nỗi vội vàng gọi cho chúng mà không có bất kỳ sự chuẩn bị nào về tâm lý.

"Cô ấy hiện giờ là vợ tôi," tôi đã nói như vậy. "Tôi đã xem cuộn băng ấy rồi. Nó thật tuyệt vời. Anh có muốn được cô ấy phục vụ giống y như vậy không? Nhưng tôi muốn đứng bên thưởng thức cảnh tượng đó. Yên tâm, tôi sẽ trả tiền. Một trăm nghìn*, à không, hai trăm nghìn nhé, anh thấy sao?"

Tôi đang vào vai một người chồng có sở thích tình dục biến thái với vợ mình. Bọn chúng nghe xong liền cười giễu cợt. Tôi đã mời chúng đi uống rượu. *Chúng tao đã âu yếm vợ mày. Biết không hả? Cô ta sẽ thế này khi làm động tác này và thế kia khi làm động tác kia.* Bọn chúng vừa choàng tay qua vai tôi vừa kể lể, kỳ lạ là tôi vẫn điềm nhiên mà nghe bọn chúng nói. Tôi, đã không còn là tôi như trước đây nữa ư? Tôi của trước đây đã ghim chặt vào bên trong chúng rồi.

Tôi bảo chúng hãy đến phòng khám của mình, và khi chúng xuất hiện tôi

liền bước ra chào đón chúng một cách đầy thân mật. Lúc bỏ thuốc vào cà phê mời chúng, lòng tôi bình thản, không một chút căng thẳng. Việc đó mới dễ dàng làm sao!

Wakui và tôi cùng cúi xuống nhìn hai gã đang ngủ say như chết, sau đó mới nhẹ nhàng chuyển chúng lên giường và dùng dây thừng cố định thân thể chúng. Theo nguyên tắc cơ bản, ECT thường được tiến hành dưới sự trợ giúp của thuốc mê và thuốc giãn cơ. Chúng tôi bắt tay hành động ngay lập tức, không một chút do dự. Khi dòng điện áp thấp vừa được truyền lên não, bọn chúng liền mở mắt và nói điều gì không rõ. Não bộ chính là dấu hiệu tồn tại của mỗi một cá nhân. Chúng ta không thể đo đếm được tác động của dòng điện lên dấu hiệu tồn tại đó. Thân thể đang bị cố định chắc chắn nhờ những sợi dây thừng của bọn chúng bất chợt co giật dữ dội dưới dòng điện đi qua.

Liệu chúng tôi có vui vẻ với điều đang diễn ra hay không? Cả tôi lẫn Wakui đều không có bất cứ biểu cảm nào trên nét mặt, mà chỉ từ tốn tiếp tục. Khi nghe những lời cầu xin tha thứ, nài nỉ của bọn chúng, tôi đã nghĩ sao chúng lại bày ra vẻ mặt dơ bẩn phát khiếp như thế nhỉ. Không chỉ nước mắt, nước mũi chảy ròng ròng mà còn cả bong bóng nước phập phồng nơi khuôn miệng nữa chứ. Tôi đang tiến hành phương pháp ECT mà không gây mê, như thể chẳng thèm quan tâm xem liệu não chúng sẽ bị tổn thương đến mức nào. Đầu tiên, tôi truyền dòng điện lên não Kida từ mức điện áp thấp lên mức điện áp cao, khiến hắn ta bất tỉnh nhân sự. Đến khi tỉnh dậy, hắn ta cứ ngơ ngác nhìn tôi giống như một đứa trẻ lần đầu tiên mở mắt nhìn thế giới và im lặng không nói lấy một lời. Tôi tiêm cho hắn một lượng lớn thuốc cực mạnh. Với chúng, những tiền đề cơ bản như bản thân mình là ai đều hoàn toàn không cần thiết.

"Ký ức của cậu đang rất đỗi mơ hồ. Có lẽ sau này cậu cũng sẽ như vậy."

Tôi cho Kida đọc hồi ký do chính tôi đã viết, và biến hắn ta thành phiên bản thứ hai của mình, tức là Kozuka.

Nếu mở trang giấy này ra, toàn bộ thế giới của ngươi sẽ sụp đổ.

Khi viết dòng đầu tiên ấy, tôi có cảm giác rằng mình đang làm một chuyện rất vui vẻ. Để thay đổi danh tính, tôi đã nghiên cứu kỹ lưỡng về những tay tội phạm có thực - Miyazaki Tsutomu và Maeue Hiroshi - đồng thời thêm vào cuốn hồi ký câu nói văn vẻ này. Tôi muốn đưa tất cả những sai lầm và thử nghiệm trong công cuộc trả thù sau khi mất đi Yukari, tất cả những thứ đã diên ra trong đầu mình, vào bên trong bọn chúng. Tại sao trong số đám tội phạm, tôi lại chọn Miyazaki Tsutomu và Maeue Hiroshi chứ? Tất cả đều có lý do, nhưng đó lại là một câu chuyện khác.

Hắn ta tiếp tục đọc, ngoan ngoãn y như một đứa trẻ. Nếu không đọc sẽ bị trừng phạt ngay lập tức. Trước đây, có một nguyên lý học tập gọi là điều kiện thao tác* đã được đưa vào thực tiễn ở những bệnh viện tâm lý của Mỹ. Những bệnh nhân có vấn đề sẽ bị gắn dây vào người và qua đó tiếp nhận một dòng điện kích thích, khiến họ phải chịu đựng đau đớn mỗi khi làm gì xấu. Cứ nghe tiếng rè rè từ chuông điện rồi cảm nhận cơn đau đớn, chẳng mấy chốc, chỉ cần nghe thấy thanh âm của chuông điện thôi cũng đủ khiến bệnh nhân trở nên ngoan ngoãn nghe lời. Tôi không thể đếm nổi số lần mình chích điện hắn ta, hay nói cách khác là số lần phát ra tiếng chuông điện kia. Trong căn phòng bí mật, hắn ta cứ thế ngoan ngoãn ngồi đọc hồi ký của tôi. Càng lúc hắn ta càng trở nên tin tưởng rằng người viết ra cuốn nhật ký kia chính là bản thân mình, và vì là mình nên hắn ta mong muốn được tha thứ. Mỗi khi tự hỏi phải tha thứ điều gì cho bản thân, liệu đó có thực sự là mình hoặc nghĩ dù thế nào cũng hãy xin giúp đỡ, hắn ta đã khóc. Nhưng như thế vẫn chưa đủ. Tôi đã thôi miên hắn ta hết lần này tới lần khác, đến nỗi chẳng bao lâu sau, hắn ta vừa đọc hồi ký của tôi vừa rơi lệ. Cảm xúc đã bắt đầu xâm chiếm.

Thế nhưng, tình trạng của hắn ta tiến triển không thuận lợi. Một lát sau, hắn ta bắt đầu phản kháng dữ dội. Cả khi tiếng chuông điện kêu vang và dù tôi cố truyền dòng điện vào người hắn ta, hắn ta vẫn bất động như một kẻ tàn phế. Thất bại rồi. Phải bắt đầu lại thôi! Phải thực hiện ECT lần nữa. Lần này phải mạnh hơn một chút. Dù não hắn ta có bị tổn thương đến mức nào cũng

kệ. Lượng thuốc dùng cũng phải tăng đáng kể. Với chỉ thị nhặt giấy vụn từ dưới đất lền, hắn ta đã tuân thủ tốt hơn trước. Nhưng ngoài việc đó ra, hắn ta không muốn làm bất cứ điều gì khác. Hắn ta không còn là con người, mà đã trở thành một thứ gì đó, một thứ thật kỳ quặc. Thử nghiệm biến Kida thành bản thân tôi đã gây thương tổn trầm trọng đến não của hắn ta. Vì vậy, đối với Mamiya, tôi phải tiến hành cẩn trọng hơn mới được.

Tôi không cho Mamiya đọc tiểu sử sinh thành và lớn lên của mình - tức Kozuka, thay vào đó, tôi nhẹ nhàng nói chuyện với hắn ta bằng cách thôi miên khiến hắn ta nghĩ rằng mình là người mang tên Kozuka và có những tính cách như thế. Tôi quyết định sẽ tiến hành mọi chuyện một cách thật từ tốn. Thế nhưng, hắn ta vốn dĩ đã là một kẻ quái dị rồi. Sau một thời gian dùng thuốc liều mạnh liên tục, hắn ta đã bị mắc chứng tâm thần phân liệt, đồng thời mất trí nhớ cục bộ. Não người thật sự quá phức tạp! Tôi bắt đâu nói cho hắn ta biết rằng mình đang nắm trong tay thân phận thật sự của Kozuka. Có lẽ vì bị cưỡng chế liên tục như vậy, nên đột nhiên trong não hắn ta có sự thay đổi. Những người mắc chứng tâm thần phân liệt hay tâm niệm rằng mọi người xung quanh lúc nào cũng nói xấu mình, sợ bị nghe trộm hoặc nghĩ mình là người khác. Mamiya cũng không ngoại lệ, hắn ta luôn cố chấp nghĩ mình phải bỏ trốn để đi tìm kiếm thân phận thực sự của bản thân giống nhân vật chính trong một cuốn tiểu thuyết vĩ đại nào đó. Nếu đẩy manh tuyến suy nghĩ này thêm, tôi sẽ hoàn toàn đi vào được bên trong hắn ta. Tồi cho là thế.

Thế nhưng, Mamiya chỉ khư khư ôm lấy sự cố chấp không bình thường về việc thay đổi thân phận ấy, nên tôi không thể nào khiến hắn ta nghĩ mình chính là Kozuka. Tôi không thể thay đổi thân phận ngay được, mà trước hết phải làm cho hắn ta nghĩ mình là Kozuka. Giống như việc chữa trị căn bệnh này, bắt buộc trải qua không ít khó khăn và phức tạp mới có thể thành công. Tôi vừa phải duy trì căn bệnh của hắn ta, nhưng đồng thời cũng cần khiến hắn ta cảm thấy bất an. Chính nỗi bất an ấy có thể dẫn đến những thay đổi

trong não bộ, mà không cần phải thay đổi thân phận, chỉ cần khiến hắn ta nghĩ rằng nếu trở thành Kozuka thì hắn ta sẽ được cứu. Giống trường hợp ở nước Nga ngày trước. Để vượt qua sự ngoan cố của hắn ta, trước tiên tôi đưa hắn ta đến căn nhà cũ, một trong những di sản do người cha nuôi - chính là vị bác sĩ đã nhận nuôi tôi từ Trung tâm Hỗ trợ Trẻ em - để lại. Một khi thay đổi môi trường, nỗi bất an sẽ khiến hắn ta chuyên tâm nghiền ngẫm cuốn hồi ký của tôi.

Trước khi để Mamiya đọc cuốn hồi ký ấy, Wakui đã vô tình phát hiện ra trong đó có nét chữ xiêu vẹo đặc trưng của Kida - gã mắc chứng loạn thần kinh ấy đã nguệch ngoạc viết vào khi tôi cho gã ta đọc hồi ký. Wakui định xóa bỏ, nhưng tôi đánh liều để y nguyên như thế. Nếu nhìn vào những dòng được viết thêm này, nỗi bất an của Mamiya sẽ càng bị kích động, Chắc chắn nó có thể lay động đến tận gốc rễ sự ngoan cố kia của hắn ta. Con búp bê bên trong va-li như thế nào lại khiến hắn ta nghĩ rằng đó là xác chết thật. Có lẽ khi nghe tiếng chuông cửa của Wakui, hắn ta vì hoảng sợ nên đã tắt điện ngay lập tức, nhưng sao có thể nghĩ đó là đồ thật được cơ chứ. Tôi đã nhờ một nghệ nhân chuyên nghiệp làm một con búp bê giống y hệt Yukari. Đó là một người đàn ông tốt bụng với mái tóc dài bạc phơ. Tôi còn bỏ vào trong va-li một tập tài liệu liên quan đến Maeue Hiroshi nhưng hình như hắn ta chưa kịp đọc.

Wakui đã đến kiểm tra tình trạng của hắn ta, nhưng hoàn toàn không có tiến triển gì tốt đẹp. Tuy nhiên anh ấy không hề bỏ cuộc, dù có chút hấp tấp nhưng anh ấy vẫn tiếp tục khẳng định hắn ta chính là Kozuka. Tôi đã trao cho anh ấy một bức thư để đưa hắn ta đọc, khiến hắn ta cảm thấy được yên tâm. Chỉ có vài dòng lời ngắn ngủi, nhưng tôi đã dùng tới hai lần từ ‘yên tâm’ - đó là yếu tố tác động đến nội tâm con người bao gồm cả sự an tâm lẫn nỗi bất an. Đặc biệt nỗi bất an sau khi an tâm lại càng mang lại hiệu quả lớn hơn nữa. Thế nhưng, dù tôi đã quan sát và bắt chước làm theo tất cả những ví dụ kinh điển trong tiến trình lịch sử của công cuộc tẩy não, thì thực tế

không diễn ra trôi chảy như ý muốn. Tất cả đều đúng về mặt lý thuyết, song đến lúc thực hiện lại gặp vô vàn trở ngại. Rõ ràng tôi không thể tiến hành kế hoạch như những gì đã dự trù.

Hắn ta có vẻ đang dần dần nhớ ra tên của mình. Nhưng hắn ta lại quên mất Kida - người đã được chúng tôi giới thiệu là Kozuka. Bó tay, tôi nghĩ thầm. Có lẽ phải phá hủy hắn ta hoàn toàn, giống như Kida vậy, bởi thế tôi đã quyết tâm lợi dụng ECT lần nữa.

"Có thứ này tôi muốn cho anh xem," tôi đã bảo hắn ta như thế, và cho đến tận lúc nhìn thấy thiết bị kia, hắn ta mới kinh ngạc. Hừ, khoảnh khắc nhìn thấy món đồ đó, có lẽ hắn ta đã nhớ ra những gì chúng tôi từng làm với hắn ta trong suốt thời gian qua.

Và rồi, tôi đã tiến hành ECT ở mức điện áp cao lên Mamiya rất nhiều lần. Khi thấy hắn ta tỉnh lại ngày hôm sau, tôi đã phải nín thở. Không phải thiếu hụt đi ký ức, mà đại khái hắn ta đã mất trí nhớ hoàn toàn. Giống hệt Yukari.

Hắn ta vẫn có thể nhớ được những hình ảnh gần đây nhất như chuyện nhìn thấy xác chết trong va-li hay việc hắn ta từng có mặt trong căn nhà cũ nát kia, nhưng đến tên mình thì hắn ta quên sạch sẽ.

Tôi cẩn thận tiếp tục thì thầm bên tai trong lúc đang thôi miên hắn ta rằng hắn ta chính là Kozuka, hay nói cách khác hắn ta chính là tôi. Suốt nhiều ngày, nhiều tuần trôi qua, tôi vẫn tiếp tục trò chuyện với hắn ta, và dù đang trong trạng thái vô thức, hắn ta vẫn tiếp thu được một cách đáng kinh ngạc. Bộ não mất sạch ký ức tham lam nuốt trọn mọi thông tin, đến mức hắn ta dần trở nên tin tưởng chúng tôi, tin rằng chúng tôi là những bác sĩ và trợ lý giàu lòng nhân ái đang giúp hắn ta tìm lại ký ức. Những ngày sau đó, hắn ta vừa đọc to cuốn hồi ký của tôi vừa bắt đầu ghi hận với Kida và Mamiya. Có lẽ tôi đã bất chợt nở nụ cười giễu cợt khi nhìn thấy hắn ta thậm chí còn không nhận ra mình chính là tên cặn bã Mamiya đó. Nhưng chúng tôi cần phải thận trọng hơn nữa. Đã đến được đây rồi, chúng tôi không việc gì phải vội vàng nữa cả.

Kế hoạch sử dụng Kida - giờ trở thành một tên tàn phế - đã được quyết định xong. Còn gã Mamiya thì chỉ cần chờ thêm chút thôi. Kế hoạch trả thù của chúng tôi nhất định sẽ thành công.

So với con đường rộng mở thênh thang một cách không cần thiết, thì những lối tắt đơn giản sẽ đẹp đẽ hơn nhiều. Mấy trò tàn sát trên đường phố thật là quá tầm phào. Chỉ có đưa con đường địa ngục mà tôi đã đi qua vào bên trong hắn ta mới thật là tuyệt đỉnh.

13

Tôi đưa mắt thả hồn vào chùm đèn trong căn phòng. Gần đây, hình như tôi lúc nào cũng vậy.

Trên bàn, có một bức hình, đó là ảnh của Yukari. Mỗi lần nhìn bức hình ấy, tôi càng dám chắc rằng mình thích cô gái này. Cô ấy có một gương mặt thật ưa nhìn. Thế nhưng, cách nói này hơi lạ. Bởi vì Yukari đã từng hẹn hò với tôi. Chỉ là giờ cô ấy không còn nữa. Bởi vì cô ấy đã tự kết liễu đời mình.

Nước mắt tôi ứa ra. Tựa như cô ấy và tôi vẫn đang hẹn hò vậy. Không, đây là sự thực. Chỉ là tôi vẫn chưa quen với nhận thức kiểu ấy mà thôi.

Hễ cố gắng nhớ lại chuyện ngày trước, đầu tôi lại đau như búa bổ. Nếu chỉ thế thôi thì không sao, nhưng tôi lại thấy bất an thế nào đó. Tuy nhiên, khi cố gắng hồi tưởng hình ảnh đứa em gái bị rơi xuống từ vách đá hay người mẹ đắm chìm trong hơi men, tôi lại cảm thấy vui vẻ lạ thường. Mặc dù đó quả thật là những hồi ức đáng ghét. Tôi nhìn ảnh của họ không biết bao nhiêu lần. Em gái tôi bây giờ ra sao nhỉ? Có phải nó vẫn còn căm ghét tôi không? Bất chợt, cánh cửa mở ra, và vị bác sĩ bước vào.

"Bác sĩ!" Ngay lập tức, tôi cất tiếng gọi. "Xin hãy cho tôi thuốc. Tôi cứ cảm thấy hồi hộp, bất an làm sao ấy."

"Tôi đã đưa cho anh rồi mà. Anh vừa mới uống thuốc đúng không?"

"Nó chẳng có tác dụng gì cả. Không phải đó là một loại thuốc hoàn toàn khác đấy chứ?"

"Vậy à? Khoan nói tới chuyện đó…" Hình như vị bác sĩ đã mỉm cười thì

phải. “Tâm trạng của anh thế nào rồi?”

“Vẫn không được tốt lắm. Ngoài ra,…”

Tôi kể cho bác sĩ tất cả những gì mình vẫn luôn trằn trọc.

“Có thể là do tâm trạng, nhưng cái đó… cái chết của Yukari, tôi nghĩ có lẽ chuyện ấy là do lỗi của tôi.”

Bác sĩ hướng ánh mắt vào tôi.

“Anh cứ tiếp tục đi!”

“Tôi không thể nói rõ nhưng…”

Tôi hít một hơi thật sâu. Vừa nói vừa, không cầm được nước mắt. Dạo này, tôi càng ngày càng ủy mị và mau nước mắt hơn hẳn.

“Nói thế nào đây nhỉ, chỉ là tôi cảm thấy thế mà thôi. Đương nhiên, tôi vẫn chưa thể biết chắc được rằng đó có phải do mình không, nhưng. Có lẽ thực sự tôi đã dùng liệu pháp thôi miên để chữa trị cho Yukari, và phân vân tự hỏi có phải mình đã thực hiện ECT, đại loại thế, hay không? Để trả thù, phải vậy không nhỉ.”

“Trả thù ư?”

“Trả thù mẹ tôi.” Tôi tiếp tục. “Tôi nghĩ mình sẽ muốn chữa trị cho một bà mẹ như thế. Tuy không hiểu rõ bản thân lắm, nhưng chắc chắn là thế. Có lẽ tôi vẫn đang nhìn nhận chính mình dưới góc nhìn khách quan trong một câu chuyện như thế. Sự căm ghét của tôi đối với mẹ, trong lúc tôi vẫn chưa nhận thức được, hình như đã chuyển qua Yukari… Nói sao đây nhỉ? Tôi không thể nói rõ nhưng…”

“Anh cũng nghĩ thế à?”

“Sao cơ?”

“Tôi cũng cho là thế đấy. Chẳng phải anh đã dồn ép Yukari,… à không, dồn ép cô Yukari vào đường cùng hay sao?”

HỒI KÝ 8

(Trong thư mục chưa công bố)

Tôi nghĩ tới chuyện trước đây khi em gái bị rơi xuống vách đá. Đó là những gì đang hiện hữu trong ký ức mơ hồ của tôi.

Tôi đang trên đường tan học trở về nhà, và rồi bất giác dừng bước trên con đường dốc quen thuộc, cứ thế đứng yên bất động. Nhà tôi ở ngay trên đỉnh đồi kia thôi, thế nhưng cả cơ thể dường như đang bị bao trùm trong cảm giác mệt mỏi, đến nỗi tôi không thể đi thêm bước nào nữa. Tại sao phải leo lên con dốc đó mới có thể trở về nhà nhỉ? Hình như cơ thể cũng phản đối, tôi đã nghĩ thế. Nếu trèo lên con dốc ấy, tôi sẽ quay về cuộc đời trước đây của mình một lần nữa. Khi nào leo hết con dốc kia…

Có thể nhìn thấy căn nhà ngay từ chỗ này, đèn trong nhà đang bật. Chắc dượng đã về tới bởi tôi thấy có xe đậu ở bên ngoài.

Như thường lệ, bữa cơm tối ngột ngạt lại bắt đầu. Người cha không cùng huyết thống lúc nào cũng cau có, mẹ thì sợ sệt, còn người bà chỉ luôn lo lắng cho em gái tôi mà thôi. Không muốn thừa nhận cái không khí nghẹt thở kia bắt nguồn từ chính đứa em gái quậy phá, tôi gạt tất cả sang một bên, và tự ép mình phải ăn thật nhiều. Đột nhiên, tôi nhớ ra một cảnh tượng. Hễ cảm thấy cô đơn, cố tinh bắt chước em gái hay những nhẽo không muốn ăn cơm, tôi đều phải nhận lấy ánh mắt lườm nguýt của dượng. Ra là thế, tôi hiểu rồi. Chỉ riêng với tôi thôi, có những thứ tôi không được phép làm. Tôi buộc phải cân nhắc thật kỹ từng hành động của bản thân, và trong số đó chỉ được chọn những hành động được phép làm mà thôi. Thứ cảm xúc vớ vẩn mang tên cô đơn ấy, phải vứt bỏ hết đi! Dù nghĩ thế, nhưng mãi mà tôi không tài nào vứt bỏ được.

Từ dốc nhìn lên, ngôi nhà trông thật nổi bật với ánh đèn chiếu sáng hắt ra

từ cửa sổ giữa bóng tối bao trùm. Dù rằng với một cái nhà như thế kia, chẳng cần thiết phải bật đèn làm gì. Từ nơi đó, tôi thấy bốn bóng người, không bao gồm bản thân đang phản chiếu trên cửa sổ. Thực tế, từ vị trí này khó có thể trông rõ, và có lẽ những cái bóng ấy chỉ là tưởng tượng của tôi khi đó mà thôi, những ảo giác đã ghim sâu vào trong tâm trí tôi như một hồi ức. Nếu không có thứ dị vật là tôi, ngôi nhà đó sẽ trở nên hoàn hảo. Cái gọi là cuộc đời kia đang bỡn cợt tôi. Tôi vừa ngắm nhìn những bóng người ấy từ xa, vừa nghĩ sẽ ra sao nếu tôi có thể thay đổi tư duy của bọn họ. Ngay từ bé, tôi đã biết tư duy chính là kỹ năng vận hành của não bộ, thế nhưng bọn họ đã làm thay đổi điều đó trong tôi.

Sự thực tôi chỉ là đứa trẻ được mẹ dẫn theo về căn nhà đó, nên nói thế nào đây nhỉ? Trong não bọn họ, sự thực đó thật không chấp nhận được. Nếu có thể động tay đôi chút tới não của người dượng hung bạo của tôi, liệu ông ta có thể từ bỏ thói bạo lực đó được không? Và còn những kẻ giống ông ta, có thể nào tác động đến não của bọn họ theo cách thức tương tự hay không? Cả mẹ, bà và tôi cũng thế. Nếu có thể chạm đến nội tâm của từng người thì sẽ ra sao?

Một trong bốn chiếc bóng bất chợt vụt mất, và rồi mẹ tôi bước ra từ cửa chính. Mẹ đã nhận ra tôi từ đằng xa, thấy tôi đang đeo ba lô trên vai, cứ im lìm đứng đó, mà không hề nhúc nhích. Thế nhưng, mẹ không thể ra đây với tôi được. Vì bà và dượng đều đang ở nhà nên mẹ không thể đến đây. Dáng người mẹ gầy gò, mái tóc suôn mượt, mềm mại trải dài như thác nước. Người mẹ đã mang theo tôi rời bỏ ngôi nhà ấy nhưng vẫn tiếp tục đắm chìm trong vòng tay của những gã đàn ông mà mẹ chẳng nhớ nổi tên. Tôi không tài nào thay đổi con người mẹ, cũng chẳng thể giành được tình cảm của người phụ nữ ấy. Có lẽ lý do mà tôi dồn hết sức vào chữa trị cho Yukari chính là để bù đắp lại việc không thể thay đổi con người của mẹ mình. Cuộc đời là thế mà, chúng ta luôn có bản năng tự kháng cự cơ thể của bản thân.

Nhưng cuối cùng tôi vẫn cứ trắng tay.

Nghĩ đến đây, tôi bỗng bật cười chua chát. Tất cả những gì tôi có thể nghĩ đến lúc này chỉ là những lo lắng, mâu thuẫn và xung đột từng xảy đến trong cuộc đời mình - những thứ mà rõ ràng tôi đã cách xa vạn dặm rồi.

Tuy vậy, tôi vẫn có cảm giác hơi nuối tiếc. Tiếc nuối cái thời minh từng là một phần của cái thế giới này - cái thời tôi vẫn luôn cố gắng điều khiển một ai đó. Nhớ lại những điều đấy, cõi lòng tôi tự nhiên ấm áp hẳn.

14

“Xin hãy cho tôi thuốc!”

“Chẳng phải tôi bảo là đã đưa thuốc cho anh rồi hay sao?”

Vị bác sĩ lặp đi lặp lại y nguyên những lời lẽ khi trước.

“Vậy thì, xin hãy cho tôi một liều thuốc khác… Bóng cây phía ngoài khung cửa sổ, ôi không, tiếng kêu…”

“Tiếng kêu ư?”

“Yukari… cô ấy đã thốt ra những tiếng kêu ghê tởm.”

Vị bác sĩ chỉ đứng đó lặng thinh nhìn tôi. Phải chăng tôi đã khiến anh ta trở nên tĩnh lặng vậy không?

“Lúc ở trên giường, cô ấy thường thốt ra những tiếng kêu ghê tởm. Mỗi lần nghe thấy âm thanh ấy, bao hình ảnh lại hiện về trong tôi. Những ký ức về đám đàn ông khốn nạn đang giơ máy ảnh kỹ thuật số chụp lại bộ dạng rên rỉ trên giường của cô ấy. Một trong số đó, không hiểu sao lại có cả tôi nữa?”

Gương mặt vị bác sĩ bỗng trở nên méo mó, thật đáng sợ.

“Đó thật sự là anh ư?”

“Không đúng. Không phải vậy. Hình như đó chỉ là ấn tượng khi tôi xem một bộ phim mà thôi. Chắc chắn đó không phải tôi. Nhưng chúng lại giống hệt với những cảm giác dâng trào lên trong tôi lúc nhớ tới mẹ và em gái. Ôi không, những điều đó có lẽ chẳng liên quan tới tôi chút nào.”

“Chắc do anh đang bị khủng hoảng thôi.”

“Sau đó, chân của em gái…”

“Chân ư?”

“Không, không,… Nhưng đó là gì vậy?”

Tôi hỏi rồi chỉ tay vào tường - bức tường trắng toát mà tôi không hề muốn nhìn thấy.

“Cái móc đó là gì vậy? Cái móc sắt ấy. Tại sao lúc nào nó cũng treo ở đó vậy. Cái vòng tròn kia kìa?”

“Anh bình tĩnh lại đi.”

“Tôi không thể nào bình tĩnh được. Làm ơn cho tôi thuốc đi mà. Thuốc trong cái vòng tròn kia ấy…”

“Trong vòng tròn kia ư?”

“Tôi nghĩ Yukari đang ở trong đó. Cơ mà cái quái gì vậy?”

Tôi túm lấy áo blouse trắng của bác sĩ. Chẳng những không né tránh mà ngược lại, vị bác sĩ còn dán mặt sát tôi hơn.

“Đó là thứ mà anh làm ra đấy.”

Tôi mờ mịt nhìn bác sĩ.

“Tôi ư?”

Bác sĩ vẫn nhìn thẳng vào tôi.

“Sẽ chẳng có ai thèm làm thứ đó đâu. Lần đầu nhìn thấy nó, tôi cũng rất ngạc nhiên. Nhưng rồi tôi bắt gặp cảnh tượng anh đột nhiên tỉnh dậy lúc nửa đêm và buộc dây vào cái móc đó. Anh làm thế để ngăn tôi bước vào căn phòng này… Anh đã nhớ ra chưa? Anh đã mỉm cười như thể đó chỉ là một trò đùa trước khi chìm vào giấc ngủ mê man lần nữa.”

“Thế à?”

“Nhưng mà tôi nghĩ mình có thể hiểu được cảm xúc của anh.”

Vị bác sĩ vẫn để cho mặc tôi nắm chiếc áo blouse trắng trong tay và nói bằng giọng điệu vô cùng thân thiết.

“Giữa tôi và anh là quan hệ bệnh nhân và bác sĩ. Phải không? Thế nhưng, nếu cho tôi phát biểu ý kiến dưới góc độ của một cá thể độc lập không liên quan gì tới anh, tôi sẽ nói rằng anh không sống yên ổn được đâu, tôi nghĩ

vậy đấy.”

“Hả?

“Anh không thể sống yên ổn được đâu.”

Người trợ lý vẫn luôn im lặng suốt từ đầu đến giờ bắt đầu nhìn vị bác sĩ với vẻ lo lắng khó hiểu. Và rồi bác sĩ lại tiếp tục.

“Ngày trước, khi em gái bị rơi xuống vực, anh đã phải chịu sự tổn thương, giống như những gì mẹ anh đã gây ra cho anh. Tất nhiên anh không tự ý thức được rõ ràng nhưng chính phần tăm tối trong con người anh đã thức tỉnh cái cảm giác sợ hãi sẽ lại tổn thương ấy… Điều này, chắc anh nhận ra được chứ nhỉ?”

“Đúng vậy. Tôi không biết bản thân mình là ai. Vì vậy tôi đang cố tìm lại quá khứ ấy. Đã bao lần tôi gắng sức tưởng tượng và cố lần theo hết cảnh tượng này đến cảnh tượng khác. Giờ đây, tôi đang cảm thấy rằng mình gần như đã chạm được vào nó.”

Vị bác sĩ gật gù.

“Sau này, anh đã bị đưa vào một trung tâm hỗ trợ trẻ em và được tiếp nhận điều trị ở đó. Thế nhưng, thực tế anh vẫn chưa khỏi bệnh. Hãy nói tới những phần trong cuốn hồi ký mà anh chưa đọc nhé. Anh đã được một bác sĩ nhận nuôi, nhưng ngày này qua ngày khác, anh đều phải sống dưới sự giám sát chặt chẽ. Mỗi khi có người tiếp cận anh, anh lại cảm thấy sợ hãi. Có lẽ trong anh tồn tại thứ gì đó có thể gây thương tổn cho người khác. Tuy nhiên, đây chỉ là ngụy biện mà thôi. Anh căm ghét thế giới này. Cái thế giới đã xô đẩy anh vào tình cảnh khốn khổ. Ấy vậy mà, anh lại trở thành bác sĩ tâm lý. Tuy bề ngoài là kế tục sự nghiệp của người cha nuôi trầm tĩnh làm bác sĩ nhưng thực chất, anh luôn mong muốn được cứu giúp những người giống như mình. Tuy nhiên, không ai khiến anh cảm thấy phù hợp cả. Và rồi, anh… đã gặp cô Yukari.”

Vị bác sĩ tiếp tục. Với nét mặt vô cảm.

“Chuyện sau đó anh đã biết rồi nhỉ. Anh đã bị cô ấy thu hút mãnh liệt.

Tình cảm ấy lung lạc khiến anh dần chao đảo. Tuy nhiên, anh cũng biết cô ấy rốt cuộc chỉ là hình ảnh phản chiếu của mẹ mình thôi. Nghĩa là anh đã lợi dụng cô Yukari để viết lại quá khứ của chính anh. Nếu chữa khỏi cho cô Yukari, nếu có thể chống lại cuộc đời theo cách đó, đồng nghĩa với việc anh cũng được cứu rỗi. Đúng không? Chẳng phải anh định thay đổi cuộc đời tăm tối, ngột ngạt này thành một thứ khác ư?"

"Có lẽ là vậy. Nhưng thực sự tôi đã yêu Yukari. Ngay cả tôi cũng không hiểu được lý do tại sao."

"Đúng thế. Ngay cả anh cũng không hiểu. Vì vậy, nếu cô Yukari có thể hồi phục, đó thực sự là một chuyện đáng mừng. Đương nhiên anh yêu cô Yukari, chỉ cần điều đấy thôi, cho dù lý do có là gì đi chăng nữa, điều đó vẫn đúng, vâng, biện pháp để anh cứu được cô Yukari chỉ có một. Thế nhưng, đây không phải là điều tôi đang muốn nói. Anh có bao giờ nghĩ tại sao cô Yukari lại thắt cổ hay không?

"Cái đó thì…"

"Chính là tại anh."

Người trợ lý đặt tay lên vai vị bác sĩ. Thế nhưng bác sĩ vẫn tiếp tục nói.

"Những lần tự sát không thành trước đây, cô ấy đều chọn cách thức tiêu cực là cắt cổ tay. Nói cách khác, đó là dấu hiệu cầu cứu sự giúp đỡ từ ai đó. Thế nhưng lần cuối cùng, cô ấy lại thắt cổ. Bắt chước y hệt mẹ cô ấy. Tôi cho rằng đó là hậu quả của việc anh đã nhồi nhét hết phương pháp chữa trị này đến phương pháp chữa trị khác vào đầu cô ấy, gây ảnh hưởng lớn đến não của cô ấy. Chính vì não bị ảnh hưởng nên khi có ý định tự sát, suy nghĩ của não đã chuyển từ cắt cổ tay sang thắt cổ. Thế nào? Hoàn toàn có khả năng đó đúng không?"

Ánh mắt hai chúng tôi giao nhau. Đúng là thế thật, tôi nghĩ. Nếu không có tôi, cô ấy sẽ không chết. Ngày trước điều trị ở chỗ Yoshimi, chẳng phải cô ấy vẫn sống được đấy sao. Tôi gật đầu nhưng vẻ mặt không biểu cảm của vị bác sĩ vẫn không hề thay đổi.

“Hãy thử nhớ lại xem. Lúc cô Yukari đến phòng khám của anh...”

“Tôi không thích. Mỗi lần hồi tưởng lại chuyện đó, não tôi lại giống như đang bật công tăc vậy. Xin anh hãy cho tôi thuốc. Tôi cầu xin anh đấy.”

“Hãy tưởng tượng về sự tuyệt vọng lúc ấy. Sau đó, hãy nhớ lại thời khắc cô Yukari tự kết liễu đời mình.”

“Không, tôi không thích.”

“Anh đã không thể cứu giúp được những người cần phải cứu trên thế gian này. Nếu là anh, tôi sẽ không sống nổi. Anh đã theo đuổi cô Yukari đúng không? So với anh của bây giờ, tôi lại thấy mình đồng cảm với anh lúc anh mộng du làm cái vòng bằng sợi dây kia hơn.”

“Đưa thuốc đây!”

“Hôm nay, dừng lại ở đây thôi.”

“Thuốc!”

Vị bác sĩ rời khỏi và cánh cửa khép lại. Cảm giác bức bối khôn tả. Căn phòng này thật ngột ngạt biết bao. Sao lại chật chội thế nhỉ? Tôi đưa mắt hướng về phía bức tường trắng toát, dù vốn không muốn nhìn nhưng tôi lại lỡ nhìn mất rồi. Yukari đang thắt cổ ả đó. Tại sao cô ấy lại nhìn tôi bằng vẻ mặt đó nhỉ? Phải vậy không? Em cũng cho rằng tôi nên chết đi thì tốt hơn sao? Bất chợt, tôi nhận ra người trợ lý vẫn còn ở trong phòng. Cặp mắt kính của anh ta đang bị bẩn.

“Bác sĩ không cho tôi thuốc nữa. Xin anh, làm ơn hãy cho tôi đi.”

“Ừ. Tôi hiểu mà. Tôi có mang theo đây.”

Tôi uống lấy uống để như kẻ lang thang trên sa mạc tìm thấy nước. Thế nhưng chẳng có tác dụng gì cả.

“Cái này là thuốc thật ư?”

“Đúng vậy. Anh đang nói gì thế?”

Chẳng hiểu vì lý do gì, người đàn ông đó lại cười. Tại sao anh ta cứ nhìn tôi bằng ánh mắt ấy cơ chứ? Căn phòng này mới chật hẹp làm sao. Đáng sợ quá. Tôi không thể chịu đựng thêm được nữa. Phải kêu lên thôi. Ôi tiếng gì

thế này?

Có phải tiếng kêu gào lúc em gái rơi xuống vực do lỗi của tôi không? Hay là tiếng kêu gào của Yukari khi đứng trước máy ảnh kỹ thuật số?

"Có vẻ như anh đã làm cái vòng đó hả?"

"Vâng. Có lẽ thế. Tôi…"

"Lần sau nếu anh muốn làm thế, tôi sẽ để yên cho anh làm."

"Sao cơ?"

"Đối với anh, cách này chẳng phải tốt hơn sao… Nếu anh tự sát không thành, bác sĩ sẽ kê cho anh một đơn thuốc mạnh hơn. Còn hiện tại, vì nghĩ đến thể chất của anh nên bác sĩ mới buộc phải ngưng lại. Thậm chí dù anh có chết thật đi chăng nữa thì cũng chẳng sao cả."

"Anh đang nói cái gì thế?"

"Anh có thể an nghỉ bên mộ của cô Yukari… Hai người sẽ vĩnh viễn không chia lìa. Anh đã thấy hình ảnh cô Yukari thắt cổ đúng không?"

"Vâng. Hầu như ngày nào cũng thấy. Cô ấy đang tròng sợi dây vào cổ."

"Anh cho phép điều này xảy ra ư?"

Người đàn ông đó nhìn tôi chằm chằm. Thật không thể chịu đựng được. Căn phòng này chật chội quá đi mất!

"Nếu là tôi, tôi sẽ tròng cổ mình vào dây trước cô ấy, chỉ như vậy mới có thể ngăn được chuyện bất hạnh xảy ra, đúng không nào?"

Tôi đã thét lên. Không, có lẽ tôi đã làm vậy thật. Đến khi nhìn lại thì người đàn ông kia đã không còn đấy nữa. Tôi đập cửa ầm ầm, dùng thân thể huých vào rồi lại đập cửa tiếp. Không có thuốc ở đây. Cho tôi thuốc đi mà! Căn phòng này chật chội quá đỗi. Cứ thế này, cây cối ngoài cửa sổ sẽ đi xuyên qua và tiến vào mất thôi. Âm thanh gì đây nhỉ? Giọng của tôi thì phải, nhưng sao nó lại thế này được nhỉ? Khắp nơi đâu đâu cũng đều là bóng tối. Và trong bóng tối xâm chiếm khoảng không bên dưới gầm giường kia, nhất định có gì đó. Làm ơn ngừng lại đi. Có phải mẹ đang vui vẻ với đàn ông dưới gầm giường kia không? Phải chăng vì thế nên tôi mới không thể ngủ

được? Yukari, tấm hình của Yukari…

HỒI KÝ 9

(Trong thư mục chưa công bố)

Tôi đang ở trong phòng khám bệnh, thì Wakui bước vào. Nhìn bộ dạng của tôi, anh ta không nói gì hết. Để dồn ép Mamiya, tôi đã tự làm tổn thương chính mình. Bởi vậy, anh ấy rất lo sợ nếu cứ tiếp tục như thế, cả Mamiya và tôi đều sẽ phát điên mất. Nhưng anh ấy có lo lắng cũng chẳng ích gì. Trước đây, anh ấy từng kêu gọi tôi cùng kết liễu đời mình, nhưng gần đây anh ấy không còn nhắc đến nữa.

"Chỉ một chút nữa thôi."

Wakui nhẹ nhàng nói. Giọng điệu pha chút mệt mỏi.

"Ừ. Có lẽ đã thành công được phân nửa. Nếu là quân đội của Mỹ hay Liên Xô cũ thì chắc đã tiến hành trả thù một cách hoàn hảo hơn rồi nhỉ? Họ sẽ không đi vào trong nội tâm của hắn ta như tôi, mà sẽ tẩy não hắn ta hoàn toàn, khiến hắn ta phải gánh chịu nỗi đau của tôi như là nỗi đau của chính mình nhằm hủy hoại hắn ta."

"Tôi nghĩ, so với trường hợp của Kida, Mamiya tiến triển tốt hơn nhiều, y như mong đợi của chúng ta vậy. Chẳng phải như thế đã đủ rồi hay sao, tôi chỉ là dân nghiệp dư nên không thể hiểu rõ, nhưng… giờ anh ta đang bất tỉnh đó."

"Vậy à? Nếu vậy hãy đi buộc dây vào cái móc kia đi."

"Tôi đã làm xong rồi."

"Tôi sẽ đi nghỉ ngơi đôi chút."

Bỗng tôi nhận ra một điệu nhạc du dương đang ngân vang trong phòng.

Và chợt nghĩ có phải dưới góc nhìn của Yukari, hành vi của tôi có lẽ đã thay đổi. Đó là cái gì nhỉ? Phải chăng vì tôi đã tắt nhạc trước khi điệp khúc kịp vang lên?

Bên ngoài mưa đang rả rích rơi, nhưng nó đâu có liên quan gì đến chúng tôi cơ chứ?

“Anh thật giỏi nói năng mà không làm tổn thương tới người khác đấy nhỉ.” Tôi nhìn Wakui và thốt ra câu nói đó. “Anh quả là biết quan tâm… Thế nhưng, ngay từ hồi còn nhỏ, tôi đã có rất nhiều thói quen. Ví dụ như thói quen làm trung gian hòa giải cho cha mẹ, vì vậy… xin lỗi. Đây không phải là lời khen tặng đâu.”

Trước câu nói của tôi, Wakui chỉ cười nhạt. Đôi mắt nheo nheo lại.

“Không. Giống như những gì anh đã nói trước đây, tôi cũng từng sống tách biệt với cái thế giới này. Vì vậy, nếu thực sự là người biết quan tâm đi chăng nữa, đó có lẽ chỉ là bức bình phong ngăn cách tôi với thế giới này mà thôi.”

Tôi lại đăm đăm nhìn Wakui. Anh ấy đang ngồi vắt chân trên một cái ghế nơi góc phòng ngay gần cửa sổ. Anh ấy hơi gầy đi thì phải, tôi thầm nghĩ. Nhưng khi nhìn tới lớp móng tay đang ngày càng dài ra của anh ấy, tôi liền đảo mắt đi chỗ khác. Và rồi mở miệng nói.

“Có lẽ chúng ta không biết nhiều về nhau, nhưng… không phải cảm giác xa cách này thật dễ chịu hay sao? Mỗi lúc ở cạnh anh luôn làm tôi quên đi nỗi đau đớn vẫn ngày đêm giày vò tôi. Nếu có ai nhìn chúng ta từ xa, chắc chắn họ sẽ nghĩ chúng ta là một cặp đôi kỳ lạ.”

Lại một lần nữa, Wakui mỉm cười trước những lời lẽ đó của tôi.

“Thực tế là, chúng ta đã từng gặp nhau ở một quán bar nào đó rồi. Nhưng…”

Wakui tiếp tục nói. Bản nhạc vừa vang lên là bài gì nhỉ?

“Chúng ta đã đánh mất những gì quan trọng với chúng ta cho cái thế giới này, ý tôi không chỉ nói đến Yukari. Đặc biệt là anh… Vì vậy, nếu kế hoạch chệch hướng và cần đến một bàn tay để thủ tiêu bọn chúng, hãy để tôi làm điều ấy.”

Áo sơ mi trắng làm bằng vải cao cấp cùng mái tóc được chải chuốt gọn

gàng. Dạo này, Wakui có vẻ chăm chút vẻ bề ngoài hơi quá. Cứ như thể anh ấy vẫn còn muốn tiếp tục làm người, là một phần của thế giới này. Nhưng lắm khi, anh ấy lại để mặc mắt kính bẩn thỉu. Ngày trước, anh ấy toàn đeo đồng hồ hiệu A. Lange & Sohne, nhưng gần đây anh ấy thường quên mất.

"Mà anh…"

Tôi dợm nói nhưng rồi lại chẳng thể tiếp tục. Wakui quay mặt về phía tôi, chốc chốc lại nhìn ra bên ngoài cửa sổ, ngắm cơn mưa không liên quan gì đến chúng tôi và cả những cảnh vật cũng chẳng liên quan gì.

Sau khi Wakui ra khỏi phòng, tôi liền châm một điếu thuốc, hồi tưởng lại giấc mơ vẫn thường thấy khi xưa.

Giữa dòng người đông đúc, mỗi kẻ lại rẽ một hướng khác nhau. Tôi cũng đang cố gắng tìm đến một nơi nào đó, nhưng rồi bỗng nhiên bị ngăn lại ở cái nơi gọi là khu vực kiểm tra hành lý xách tay của sân bay. Một anh chàng nhân viên, nói đúng hơn là nhân viên kiểm tra, cất giọng đầy nghi ngờ túi hành lý của tôi.

"Gì đây?" Anh ta nói rồi nhặt một thứ đồ trong túi xách của tôi. "Cái gì đây hả? Ồ, cả cái này nữa?" Anh ta vẫn không chịu từ bỏ. "Cái này kiểu như…" Hắn bảo. "Cái này… với cái kia nữa, anh đang làm gì thế hả?

Hàng người dài ngoằng đứng phía sau đang nhao nhao muốn vượt lên trước tôi.

"Tại sao anh lại cần thứ này, xin vui lòng giải thích cho!"

Tuy chỉ là một chuyện rất hiển nhiên, nhưng tôi không sao giải thích được.

Mà tại sao tôi không còn mơ thấy giấc mơ đó nữa nhỉ?

15

Hễ tỉnh giấc vì ánh sáng chói loà, tôi lại nhìn thấy cái vòng đang trôi lơ lửng trong không gian.

Căn phòng chật chội quá. Thế nhưng hình như vòng đó chính là lối ra thì phải. Cái gì vậy chứ? Tinh thần tôi bỗng trở nên hăng hái, đến nỗi tôi cảm thấy chuyện gì cũng có thể làm được.

Trên chiếc kệ đằng kia có bày một thứ gì đó. Hơn nữa, tôi còn phát hiện ra trong phòng có một chiếc ghế. Tại sao lại vừa vặn thế nhỉ? Thử xem nào. Đúng rồi, hãy thử xem, nếu tiến lại gần cái vòng thêm chút nữa thì sẽ ra sao nhỉ?

Nhịp tim tôi bỗng trở nên tăng tốc. Đầu cứ thế nặng dần, khiến tôi cảm thấy sợ hãi. Yukari đang ở trước mặt tôi với vẻ mặt thống khổ, cô ấy đang cố tròng cổ mình vào trong cái vòng đó. Tiếp đến là hình ảnh của đứa em gái rơi xuống vực. Khi Yukari chết, tôi có cảm giác như thể chân mình bị rút cạn sức lực. Nó cứ ám ảnh tôi, giống như một cảnh quay trong bộ phim kinh dị nào đó. Không thể được. Tôi không thể trải nghiệm chuyện này thêm một lần nào nữa.

Không được đâu, tôi nghĩ. Vì cái vòng đó sẽ dành cho kẻ nào nhanh chân hơn. Tôi sẽ tròng cổ mình vào chiếc vòng đó trước. Giờ tôi có thể đứng dậy một cách rất dễ dàng, không giống như lúc đó. Khoảnh khắc khi Yukari chết đi, tôi đã gục ngã hoàn toàn, nhưng giờ ít ra tôi vẫn còn có thể đứng được và có thể cứu Yukari thoát khỏi cái vòng đó.

Bỗng nhiên, huyết quản trong tôi sôi trào sùng sục. Cứ như đang muốn phản kháng lại cơn nặng đầu lúc nãy. Một cảm giác ấm nóng đang dần lan rộng ra. Chẳng phải tôi đang cảm thấy mình có thể làm được bất cứ điều gì hay sao? Tôi đã nghĩ thế. Dù có cứu được Yukari hay không, tôi vẫn phải nghe theo ý trời. Cứu được Yukari sẽ thật tốt biết bao, nhưng nhất định phải nghe theo ý trời. Tôi đứng lên trên ghế, chạm tay vào cái vòng. Xác suất là khoảng bao nhiêu nhỉ? Xác suất có thể cứu được Yukari ấy. Và cả xác suất thất bại? Không cần bận tâm nữa. Chẳng phải chỉ cần đưa cổ vào cái này thôi sao? Chỉ cần làm thế là có thế cứu được Yukari, đúng không?

Nhịp tim tôi đột nhiên lại đập dồn trong lồng ngực. Hình như nhịp tim lần này khác nhịp tim hồi nãy, tôi nghĩ vậy. Cảnh tượng gì đây nhỉ? Tôi đang cùng lũ bạn trèo lên khoảng rừng dốc bắt bướm, và bất chợt trông thấy thấp thoáng phía sau lớp cây cối um tùm rậm rạp, một cô bé đang được đống phế liệu phi pháp - gồm những lốp xe và mảnh vỡ ô tô - giữ lại. Đó… đó là…em gái tôi. Thế nhưng, không thể nào có chuyện tôi - kẻ rõ ràng đang đứng ở bên trên - lại có thể nhìn thấy em mình từ dưới lên được. Tôi tự hỏi có phải những cái cây kia cũng từ đó mà ra.

Nhịp tim càng lúc càng trở nên cuồng loạn. Cái quái gì đây nhỉ? Hàng cây phía sau lại rung lắc dữ dội như muốn xúi giục tôi tiến về phía trước. Con bé đang nằm ngay ở giữa, cây cối càng lúc càng đung đưa dữ dội hơn. Cảm giác như có cái gì đó đang dần dần tiến lại chỗ tôi. Có phải chính tôi đã tổn thương Yukari? Kể từ khi nhìn thấy cô ấy, trong tôi luôn có một cảm giác hưng phấn xen lẫn với bất an khi thấy phụ nữ bị hà hiếp. Tôi đã khuất phục trước cái cảm giác ấy và nghĩ mình thật đáng kinh tởm biết bao, bởi những dục vọng nảy sinh thời niên thiếu lúc nhìn thấy cô bé đó chính là tội lỗi.

Có gì đấy lại đang ùa về trong tâm trí. Là ký ức về một buổi trượt tuyết nọ. Tuyết phủ trắng xóa cả thế gian… đầu tôi đau quá đi mất! Có gì đó cứ quấy nhiễu bên trong: Hình ảnh đứa em gái bị rớt xuống vực sâu và cả cảnh tượng những gã đàn ông khác đang ôm ấp mẹ tôi trong vòng tay bọn chúng.

Đến khi đánh mất Yukari, nỗi tuyệt vọng trong tôi càng dâng cao hơn nữa. Cảm giác hoảng loạn chợt nhen lên, khiến tôi bất giác muốn nắm ngay lấy thứ gì đó. Cổ đã đưa vào trong chiếc thòng lọng. Tôi lập tức đưa ngón tay vào giữa cổ và sợi dây. Phải nâng thân mình lên thôi, vì tôi đã lỡ tròng cổ vào rồi. Trong đầu tôi có thứ gì đó đang ngày càng bành trướng và chất đống cả lại.

Chuyện gì xảy ra vậy? Phải chăng tôi đã rời chân ra khỏi ghế? Ký ức bất chợt quay trở về, những ký ức về mẹ và em gái của tôi.

Tôi ư? Đó là chân tôi sao? Tại sao chứ? Kháng cự gì đây chứ? Tôi ư? Chẳng còn chút sức lực nào nữa cả. Phải gọi bác sĩ thôi. Nhưng chẳng có một thanh âm nào vang lên. Tôi không còn sức nữa rồi. Cổ họng đã nghẹn cứng cả lại với những ngón tay kẹp ở giữa. Tôi không thể nào thở được. Phải đặt chân ở đâu đây? Chân ư? Vì sao chứ? Chân tôi… Toàn thân tôi lắc lư. Đừng lắc lư nữa. Chân tôi. Đau đớn quá. Chân tôi. Trước mặt tôi… là một cô gái ư?

16

Wakui nhấp một ngụm cà phê và đưa mắt ngắm nhìn bức tranh treo trên tường. Đó là một bức tranh trừu tượng với những đường nét, hoa văn hình học đan xen nhau. Kozuka cũng đang uống cà phê.

"Kết thúc rồi nhỉ?"

"Ừm."

Wakui ngẩng mặt lên, ngập ngừng muốn nói cái gì đó song lại thôi, rồi lại dợm nói. Thế nhưng Kozuka mới là người lên tiếng, ánh mắt vẫn đăm đăm nhìn vào tách cà phê.

"Thi thể của Mamiya, anh muốn xử lý như thế nào cũng được. Giờ tôi sẽ làm báo cáo, xác nhận rằng bệnh nhân đã tự sát. Anh hãy cứ thế mà chôn hắn ta. Vì hắn ta đang ở nhờ nhà người quen, nên không có địa chỉ rõ ràng. Chỉ là thế giới mất đi một kẻ sống bấp bênh, nay đây mai đó mà thôi. Nếu thi thể bị phát hiện, cảnh sát sẽ vào cuộc, nhưng chính vì lẽ ấy, họ sẽ không để ý đâu."

Wakui gật đầu trước những lời nói của Kozuka. Người bác sĩ này gần đây gầy đi nhiều quá, Wakui nghĩ. Mặc dù hai người đã quyết định sẽ cùng nhau trả thù, nhưng phải nói rằng trách nhiệm của Kozuka quá nặng nề. Lúc đầu, chính Wakui đã đề nghị hai người cùng nhau đi chết, bởi thế anh ấy luôn cố gắng hết sức để có thể giảm thiểu gánh nặng trên vai Kozuka, nhưng mọi chuyện không suôn sẻ cho lắm. Rốt cuộc, Wakui chỉ có thể giữ vai trò hỗ trợ Kozuka mà thôi. Chính Wakui cũng biết điều đó. Nếu có thể tự tay làm mọi

chuyện, anh không chỉ hoàn thành được trách nhiệm của mình, mà còn có thể xây nên bức tường ngăn cách với thế giới.

Ít ra thì Wakui cũng có thể tự mình xử lý thi thể của Mamiya. Tuy đây là công cuộc trả thù của hai người, nhưng sự xuất hiện của Wakui lại quá đỗi mờ nhạt. Và khi nghe Wakui nói về những điều đó, Kozuka đã trả lời: "Cuộc sống của Mamiya chẳng liên quan gì tới chúng ta cả. Hắn ta chỉ là một kẻ lang thang đầu đường xó chợ, nhưng vì vẻ ngoài bảnh bao nên hắn ta thường được người ta để mắt tới. Bất cứ người phụ nữ nào thu nhận hắn ta cũng đồng nghĩa đã lựa chọn một cuộc đời rắc rối. Cô ta sẽ trở nên ốm dần ốm mòn dưới bàn tay bạo lực của hắn ta. Đó không khác gì một cái bẫy trong cuộc đời nếu nhìn từ góc độ của người phụ nữ ấy. Hắn ta chỉ như một món đồ đánh rơi, không ai thèm nhặt vậy."

Không hiểu sao Kozuka cứ nhìn ly cà phê đã uống một cách cực kỳ khó hiểu. Có lẽ bởi anh ấy không cảm nhận được chút mùi vị nào cả. Đối với một chủ quán cà phê như Wakui, việc không cảm nhận được mùi vị kia mang lại sự ngạc nhiên nhiều hơn là ý nghĩa thông thường. Nghĩ đến Yukari, Wakui đã làm cho anh ấy một cốc cà phê đậm đặc, nhưng biểu hiện của Kozuka chẳng biến đổi chút nào.

Tĩnh mịch thật, Wakui nghĩ nhưng đồng thời cũng cảm thấy sự vắng vẻ hiu quạnh này thật xa lạ biết bao. Sau khi con người ta chết đi, phải chăng cũng tĩnh mịch như thế. Bệnh viện này quá cách xa thị trấn. Anh đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết tự bao giờ cây cối đã thay màu áo đỏ. Thế nhưng điều đó chẳng thể ảnh hưởng đến tâm trạng của anh.

Wakui nhìn Kozuka và mở miệng nói:

"Tôi có thể hỏi anh một điều không?"

"Anh cứ tự nhiên."

Wakui hít vội một hơi để tiếp tục. Có một chuyện khiến anh cứ lo lắng suốt từ nãy đến giờ.

"Tôi đã đọc quyển hồi ký anh viết. Bởi vì anh đã từng nói rằng tôi có thể

đọc chúng. Tuy tôi không biết anh hiện còn đang viết thêm những gì nữa, kể cả trong máy tính nhưng… trong đó, anh vẽ nên chuyện yêu đương giữa anh và Yukari… Trong phòng khám của anh, anh và Yukari đã… Tại sao anh phải viết lại cả cảnh tượng đó cơ chứ?"

"Chuyện đó, tôi chỉ biết một điều."

Kozuka đưa tôi một tờ báo trên đó có đăng mẩu tin về một vụ giết người cuồng loạn trên phố. Một gã đàn ông thất nghiệp, khoảng hai mươi mấy tuổi, đã đâm chết bao nhiêu người trên phố.

"Đây là gì thế?"

• • •

Yoshimi lại chào đón Kozuka như một bệnh nhân của chính mình.

"Mamiya chết rồi."

Kozuka đặt chiếc va-li lên tấm thảm, rồi ngồi đối diện Yoshimi qua một chiếc bàn tròn.

"Anh định đi đâu à?"

"Ra nước ngoài."

"Cao chạy xa bay ư?"

"Không, tôi sẽ quay trở lại."

Giống như những lần trước, Yoshimi lại rót cho Kozuka một ly rượu vang. Tuy từ trước đến giờ không uống rượu nhưng lần này Kozuka cũng nhấp một ngụm.

"Nói vậy, có lẽ đây là lần cuối cùng tôi gặp cậu nhỉ."

Máy lạnh của căn phòng vẫn đang để mức nhiệt quá thấp. Yoshimi tất nhiên vẫn không nhận ra, nhưng ngay cả Kozuka cũng vậy.

"Nếu nhìn thế giới từ xa…" Yoshimi tiếp tục, "… sẽ thấy nó giống như một mạng lưới đan kết từng sợi từng sợi dây dài với nhau. Những sợi dây này chuyển động ở những khu vực mà con người không thể ý thức được, và

khiến họ bất đắc dĩ phải dịch chuyển theo nó. Cậu và Yukari chính là như thế. Hai người đều bị cái bóng của người mẹ ở đằng sau đeo bám. Con người thực sự sống trong vòng xoáy cuộc đời chật hẹp hơn họ nghĩ."

"Đúng vậy. Và chính ông cũng đang ở trong cái mạng lưới chằng chịt dây ấy đấy."

"Hử?"

"Chính ông là người đã nói cho bọn Mamiya chỗ ở của Yukari, đúng không?"

Chuyến tàu hỏa đang khuất dần phía xa, mang theo những hành khách với hành lý khệ nệ trên tay, đưa từng người trong số họ tới những miền đất khác nhau. Yoshimi thẫn thờ nhìn Kozuka.

"Kida đột nhiên phát hiện ra Yukari đang làm ở quán cà phê của Wakui. Không phải là không có khả năng đó. Nhưng chắc chắn chính ông đã thông báo cho hắn ta biết."

"Thế thì sao chứ? Cậu đâu có bằng chứng?"

"Thể nào hai gã đó chẳng cất tiếng gọi Yukari ở quán cà phê. Nên chuyện đấy đơn giản thôi."

"Hả?"

Kozuka cho ông ta xem cuộn băng thu âm.

"Giọng nói của ông đấy. Tôi đã thu âm lại lúc ông tư vấn tâm lý cho tôi mấy ngày trước. Tại sao ông lại biết chuyện Yukari làm ở quán cà phê? Hơn nữa, tại sao ngay cả chuyện địa điểm bọn chúng cất tiếng gọi Yukari là quán cà phê đó, ông cũng biết? Mới đầu, tôi không hề nhận ra, nhưng sau khi mọi việc xong xuôi, lúc nghe lại đoạn thu âm này một lần nữa, tôi đã nhận ra những điểm bất thường. Tâm nhìn của tôi ít nhiều cũng mở mang rồi đúng không? Ngay từ đầu, Kida đã gọi tên Yukari nhưng ông - người đã báo tin cho bọn chúng - lại cứ đinh ninh rằng cả Mamiya cũng đi cùng, phải không? Trước khi bước vào buổi tư vấn tâm lý, ông đã biết tuốt những sở thích và khẩu vị của tôi. Ông đã điều tra về chuyện của chúng tôi, và thêm một điều

nữa là ông đã lừa tôi.”

“Chuyện gì cơ?”

“Ở Trung tâm Hỗ trợ Trẻ em, ông nói mình đã từng chữa trị cho tôi. Thế nhưng thực tế ông không hề chữa trị gì cả. Đúng không?”

Một trong số mấy ngọn đèn hình trụ đặt ở bốn góc phòng đang chập chờn nhấp nháy.

“Sự kiện tàn sát trên phố chính là do bệnh nhân của ông gây nên, chuyện đó xảy ra trước cả khi tôi gặp ông. Tức là, trước khi gặp tôi, ông đã rất kỳ lạ… Tôi đã viết hồi ký về cuộc đời của tôi và đưa nó cho cả Kida lẫn Mamiya đọc. Nhưng không, lý do tôi viết cái ấy đâu chỉ có như thế, đột nhiên tôi lại muốn viết về cuộc đời của chính mình. Tuy nhiên, tôi đã sửa đổi một điều trong đây… Cát gì ta? Nguyện vọng, hình như là nó. Tuy đã viết chúng vào hồi ký, nhưng rồi tôi lại chạy trốn khỏi cái sự thực đã được viết trong ấy. Sau khi rời khỏi Trung tâm Hỗ trợ Trẻ em, tôi luôn bị ám ảnh bởi một ấn tượng, đó là cái cảm giác mình từng làm điều sai trái với mẹ của mình. Tôi đã nổi điên trước mặt mẹ, làm tổn thương mẹ bằng những mảnh vỡ chén bát, và còn có một ấn tượng rằng mình đã xô ngã mẹ. Nhưng không thể có chuyện đó được. Chắc chắn là vậy. Tuy nhiên, không hiểu sao tôi lại luôn có nhận thức rõ ràng rằng chính mình đã làm chuyện đó. Ký ức về sự thật là tôi không hề làm chuyện đó cũng cứ mơ hồ, nhạt nhòa không rõ. Tôi cũng từng thảo luận với một vị bác sĩ khác. Người đó tất nhiên không phải ông. Vị bác sĩ ấy cho rằng những tưởng tượng về việc hại mẹ của mình không phải là hiếm gặp, vì vậy tôi không phải lo lắng. Nhưng tôi vẫn luôn tồn tại một thứ mặc cảm tội lỗi, và cái ấn tượng đó thì cực kỳ thô ráp. Có phải khi đó, ông đã đưa nó vào trong tôi khi tiến hành thôi miên tôi đúng không? Ở giai đoạn nào đó trong quá trình điều trị. Đúng chứ? Ông còn chỉ dẫn cho tôi một cách đầy chi tiết về những cảm xúc khi được động chạm vào cơ thể phụ nữ. Cảm giác thật sự rất chân thực.”

“Cậu không có bằng chứng.”

“Đúng thế. Nhưng nếu kết hợp với câu chuyện nghe được từ ông thì tôi không thể nào nhầm được.”

Kozuka dửng dưng nói.

“Tôi đã trải qua một quãng thời gian không ngắn phải sống trong một môi trường phức tạp, lại thêm quãng thời gian gặp ông ở Trung tâm Hỗ trợ Trẻ em càng khiến tôi gặp trở ngại cực lớn trong vấn đề tình dục. Tôi không thể gần gũi với nữ giới, thế nên càng không thể làm chuyện thân mật với Yukari được. Điều này đã khiến Yukari khăng khăng nghĩ rằng chính vì thân thể nhơ nhuốc của cô ấy nên tôi không muốn chạm tay vào cô ấy. Lần đầu tiền thử, thất bại; rồi đến lần thử thứ ba, thứ tư, tôi cũng đều thất bại, Yukari đã khóc rất nhiều. Kể từ đó, cô ấy không cho tôi thử thêm lần nào nữa. Càng ở chung với cô ấy, tôi càng tổn thương cô ấy nhiều hơn. Động cơ tự sát của cô ấy lần này cũng chỉ vì nghĩ rằng tôi lạnh nhạt với cô ấy mà thành. Tôi đã cố giải thích cho cô ấy hiểu, nhưng cô ấy không chịu tin. Sau này, khi cô ấy bị mất đi trí nhớ và được Wakui đón nhận, chuyện đó đối với tôi chẳng khác gì như dao cứa vào tim, đau đớn khôn tả nhưng với cô ấy nó lại là niềm hạnh phúc.

“Mà tại sao ông lại giở trò với một cậu bé như tôi chứ? Ông có thể nói cho tôi biết không? Hay để tôi trả lời thay ông nhé! Đó đơn giản chỉ là trò quấy phá. Tôi không lầm chứ? Ngay cả lý do tại sao ông giới thiệu Yukari đến phòng khám của tôi, giờ tôi cũng hiểu rồi. Ông cho rằng chơi trò đó với một kẻ không gần nữ sắc như tôi sẽ rất thú vị phải không. Tôi nói thế không có nghĩa là tôi tự tin rằng mình chắc chắn đúng đâu. Không hiểu sao nhưng chỉ là… tôi bất giác nghĩ vậy thôi. Ông cho rằng nếu một người như tôi và Yukari vướng vào cái bẫy tình ái - tình huống điển hình thường gặp đối với ngành tâm lý, nếu như chúng tôi cùng lúc tổn thương nhau, đó ắt hẳn là một chuyện thú vị. Đúng không nào? Ông cảm thấy hả hê khi trêu đùa thói quen của con người, đúng không?

“Sau đó, ông biến tôi thành con rối, và trở thành một kẻ như bây giờ. Tôi

hiểu được điều đó, bởi tôi cũng đang tham gia vào lĩnh vực chuyên môn như ông thôi. Đó chính là thú vui nhằm giết thời gian của một lão già xấu xa, đúng chứ? Chính vì càng già càng thiếu đi những thú vui cho bản thân, nên dù muốn hay không, bản chất biến thái trong ông cũng cứ theo đó mà ngày một lớn dần. Nếu như tôi không lầm, hình như trong ông từng nhen lên một thứ tình cảm biến chất nào đó đối với Yukari, phải không? Ông bảo đồng nghiệp nhận nuôi tôi cũng bởi vì muốn nhìn cận cảnh vật thí nghiệm của mình, hoặc nói đúng hơn là để ông có thể dễ dàng tận hưởng thú vui của mình."

Kozuka vẫn nhìn Yoshimi.

"Hãy trả lại cuộc đời cho tôi đây!"

Tuy nhiên, Yoshimi không nói một lời nào, cứ mãi ngồi im trên ghế như một kẻ mất hồn.

"Tôi có một thứ muốn cho ông xem."

Kozuka mở va-li ra.

"Tôi chẳng xuất ngoại hay đi đâu hết cả. Trong này không có gì. Bởi chính ông sẽ chui vào đó."

Kozuka nở một nụ cười nhạt.

"Nếu là ông khi còn vạm vỡ thì không tài nào vào được đâu. Nhưng ông của bây giờ thì lại rất dễ dàng."

Anh mắt của Yoshimi và Kozuka chợt giao nhau. Chiếc đèn ở góc phòng vẫn chập chờn, nhấp nháy. Yoshimi định lảng tránh nhưng ánh mắt của Kozuka vẫn không hề dịch chuyển, và rồi Yoshimi bỗng bật cười như thể thở hắt ra.

"Thôi nào… đừng kích động thế chứ. Cậu uống nước nhé."

Yoshimi nhấc người định nhổm dậy, nhưng Kozuka đã ấn ông ta ngồi xuống.

"Đừng mơ tưởng nữa." Kozuka tiếp lời. "Uống nước ư, bây giờ ông lại định đứng lên à? Tôi đã biết cả rồi. Bên hông tủ lạnh có một cái còi dùng cho

người già trong trường hợp khẩn cấp. Thế nhưng ông không nhấn được nó đâu. Vừa rồi tôi đã cưỡng chế không cho ông đứng dậy. Song, nhấn cái còi đó chẳng phải sẽ trở thành một trò hề hay sao? Ông muốn níu giữ mạng sống ư? Cái mạng sống đáng kinh tởm này ấy?"

"Làm sao cậu nhét được tôi vào va-li kia chứ?"

"Thực sự, tôi định thôi miên ông nhưng quên mang thuốc rồi. Vậy nên, tôi quyết định sẽ cho ông nếm mùi đau đớn đến mức không thể nhúc nhích nổi."

"Với một lão già như tôi ư? Cậu…"

Tiếng động của máy lạnh loáng thoáng vang lên bên tai. Căn phòng này lúc nào cũng bật máy lạnh, chẳng cần biết thời tiết bên ngoài thực sự ra sao. Kozuka châm một điếu thuốc, chẳng cần hỏi xem trong phòng này có cấm hút thuốc không. Khói thuốc nhẹ nhàng lan tỏa trong không gian.

"Nếu ông định cắn lưỡi tự tử, tôi buộc phải dùng vũ lực bẻ hết răng ông thôi. Để xem lúc đó, ông cắn lưỡi kiểu gì nhé."

"Có vẻ cậu đã hiểu ra mình cần phải làm gì rồi đúng không?"

Kozuka bắt Yoshimi đứng dậy, ông ta chẳng có chút kháng cự nào cả.

"Sẵn tiện, cậu thường đến quán cà phê đó phải không?"

"Không… Tôi chỉ đến quán cà phê đó một lần duy nhất, dù rất đỗi đau khổ song tôi thực sự đã đến đó. Thế nhưng chỉ có một lần duy nhất ấy mà thôi. Và cũng chỉ duy nhất lần đó, mọi việc diễn ra suôn sẻ. Có lẽ tôi không thể trả thành đối tượng thích hợp cho mấy chuyện yêu đương. Chắc ông đã biết rằng nghiệp chướng do chính mình tạo ra về cơ bản đã gần đến đích rồi, phải không? Giờ ông nên tự tư vấn cho bản thân mình đi. Đó chính là hoán đổi đối tác."

Yoshimi lẳng lặng bước vào trong va-li. Và rồi, Kozuka nhìn vào bên trong một lần cuối trước khi đóng hẳn nó lại.

"Để thay đổi chính mình, tại sao cậu lại chọn tham khảo Miyazaki Tsutomu và Maeue Hiroshi chứ? Giờ thì tôi đã hiểu, bởi vì hai người bọn họ

cũng gặp những chướng ngại về tình dục giống như cậu, có phải không?"

"Ông có thể trông thấy những sợi dây đen ngòm đang vươn về phía ông từ chỗ tôi đẹp đến thế nào không?"

• • •

Khi nắp va-li lại được mở ra một lần nữa, Yoshimi bị ánh sáng chói lòa từ bên ngoài rọi vào làm cho mắt nhức nhối. Trong tôi bất chợt dâng lên một cảm giác thương hại cho cái kẻ đang cận kề cái chết mà vẫn còn phải mang trên mình nỗi đau thể xác kia. Tiếp đến, tôi thô lỗ dùng lực kéo lão ta đứng dậy. Trong căn phòng lúc này còn có một người đàn ông khác, trông hắn ta có vẻ căng thẳng. Hắn ta đang chăm chú nhìn Yoshimi và Kozuka mặc dù vẫn ngồi nguyên trên ghế, với cái nhìn sợ hãi.

"Đây chính là Kida… Thật đúng là kỳ quái."

Kozuka nhìn Kida với vẻ bối rối.

"Hễ nhìn thấy người già thì hãy giết người đó, rồi tự kết liễu chính mình luôn. Dù hắn ta đã nhận được chỉ thị như thế, nhưng rõ ràng chuyện đó chẳng thành công."

Kida vẫn đang tỏ ra sợ hãi, khiến Kozuka chỉ biết thở hắt ra mà thôi.

"Thuốc hiện vẫn đang còn tác dụng, về phía Kida thì đã thất bại rồi, nhưng tạm thời tôi vẫn đang ở trong nội tâm của hắn ta… À, có lẽ lúc nào đấy hắn ta sẽ thay tôi giết ông… Từ giờ tới lúc đó, cho dù phải đợi bao lâu đi chăng nữa, ông hãy cứ ở đây cùng với hắn ta nhé. Yên tâm, tôi sẽ cung cấp đầy đủ cho ông những thứ như là thức ăn. Trong hồ sơ bệnh án của ông, tôi sẽ viết sẵn một loại bệnh tình thích hợp cho sự ra đi của ông. Hoặc sau này, ông hãy cho tôi biết ông thích nhất căn bệnh nào kể từ trước đến nay để tôi viết vào hồ sơ nhé, dù gì ông cũng là bác sĩ mà."

Rồi Kozuka dợm bước ra khỏi phòng.

"Ông… Yoshimi, Yukari đã từng có lần thoát khỏi cái lưới mà ông nói.

Dầu phải nhờ đến thứ phương pháp mà về sau không còn được phép sử dụng nữa - đó là xóa ký ức. Đúng thế, để đánh đổi với nỗi đau khổ của tôi… Thế nhưng, giống như một gã trọng tài ác độc của thế gian, ông đã dẫn cô ấy quay trở lại với cái lưới này… Mà nguyên nhân dẫn đến cái chết của ông, ông không thể chọn do tuổi già sức yếu hay ung thư gì đâu."

"Con người sống để làm gì nhỉ?"

Cánh cửa đóng sập lại sau lưng. Nơi này cách xa thị trấn, đến nỗi con người ta không thể nghe thấy bất kỳ tiếng động nào phía bên ngoài.

Yoshimi cứ đứng đó, đối diện với gã đàn ông trong căn phòng chật hẹp. Với tư cách là người có kinh nghiệm lâu năm trong ngành tâm lý học, Yoshimi nhanh chóng nắm bắt được tình trạng bệnh tình của gã đàn ông đang ở trước mặt mình. Ông ta vội hít lấy một hơi và chăm chú quan sát một chút, rồi nhận ra trường hợp này thực sự bó tay rồi. Nội tâm của người này đã bị phá hoại một cách triệt để. Tuy có hàng chục năm kinh nghiệm làm bác sĩ, nhưng từ trước đến giờ ông ta chưa từng gặp bất cứ trường hợp nào giống vậy.

Đúng là đồ lang băm, Yoshimi đã nghĩ về Kozuka như thế. Nếu thế thì rõ ràng mình không thể thoát khỏi kết cục bị giết rồi.

• • •

Kozuka và Wakui đang ngồi đối diện nhau và cùng uống cà phê.

"Tôi không được trông thấy cảnh đó. Thật tiếc quá đi mất."

Wakui nói, song vẻ mặt lại chẳng có gì tiếc nuối cả.

"Xin lỗi nhé, mọi việc diễn ra nhanh quá mà. Khoảnh khắc Yoshimi kết thúc cuộc đời của lão ta, tôi cũng chỉ được nhìn qua cửa sổ mà thôi."

Kozuka vặn người đổi tư thế, khiến chiếc ghế xếp vang lên tiếng cọt kẹt giòn tan.

"Kida đã bóp cổ Yoshimi, nhưng việc đó chẳng can hệ gì đến chỉ thị hoặc

ký ức của tôi. Chỉ vì thuốc đã hết tác dụng, khiến hắn ta trở nên rối loạn, và phát điên giữa chừng, đến mức muốn bóp cổ người khác mà thôi. Lúc đó, Yoshimi cũng chẳng còn tí sức lực nào nữa mà chống trả."

"Khoảng bốn ngày sau khi xảy ra sự kiện kia, hắn ta đã thắt cổ tự vẫn. Chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến tôi hết. Mà là do trong lúc hỗn loạn, cơn điên loạn bộc phát đã đưa đẩy hắn ta làm chuyện đấy. Chẳng theo kế hoạch gì cả. À, không đúng, một nửa đã tiến hành thuận lợi như dự tính rồi đúng không? Nếu là một thiên tài, tôi hẳn sẽ đánh thức bệnh rối loạn tính cách đồng nhất, hay nói một cách dễ hiểu hơn là chứng rối loạn đa nhân cách, bên trong chúng, bằng cách chèn ký ức của mình vào tồn tại song song với ký ức của chúng. Nếu vậy, ngay cả việc nhân cách hóa ký ức cũng có thể làm được. Đại khái là sẽ để chính tôi - người mang một nhân cách khác - xông vào nội tâm của bọn chúng. Dạo gần đây, tôi mới nghĩ ra cách này đấy."

Wakui gật đầu. Vẻ mặt như muốn nói thế là đủ lắm rồi. Nhưng Kozuka vẫn tiếp tục.

"Tôi đã chôn cất thi thể của chúng rồi. Căn hộ của Yoshimi cao cấp đến thế nhưng chẳng hề có camera an ninh ở cổng sau. Có lẽ phần đông những người thuê nhà đều là xã hội đen, họ vì ghét lão ta nên đã tháo hết camera ở cổng sau nhà lão. Dù cho thi thể có bị phát hiện, thế giới này cũng chỉ mất đi thêm một lão già mà thôi."

"Anh Kozuka!"

Wakui chầm chậm ngước mắt lên nhìn Kozuka chăm chú. Kozuka vẫn đang uống cà phê, nhưng chẳng có chút biểu cảm nào cho thấy anh đang thực sự thưởng thức hương vị của nó cả.

"Đối với tôi, ngày Yukari ra đi, cô ấy cũng đã mang theo ý chí sinh tồn của tôi đi luôn rồi."

Wakui run rẩy nói.

"Giờ có thể biết được bọn chúng đã chết với bộ dạng thế nào, mối thù đã

trả xong, thực sự tôi cũng cảm thấy mãn nguyện rồi, không còn lưu luyến gì với cuộc đời này nữa. Chắc anh cũng có thể đoán được, trước khi gặp Yukari, tôi từng là một kẻ đa màu sắc. Mở một quán cà phê hào nhoáng, lung linh như thế không khác gì một trò đùa. Chính nhờ được gặp gỡ cô ấy, cứ mỗi ngày trôi qua, tôi lại muốn sống lâu hơn một chút… Dù tôi vốn không lưu luyến cuộc đời này đến mức đó đâu."

Kozuka tiếp tục uống cà phê như nước lã.

"Thế nhưng bây giờ… tự nhiên tôi muốn bắt đầu lại một cuộc sống mới. Chẳng hiểu sao, tôi lại nghĩ đến việc khai trương quán lần nữa. Anh Kozuka…" Wakui vẫn không rời mắt khỏi Kozuka. "Anh đã làm gì đó với tôi, đúng không?"

Kozuka chỉ lẳng lặng uống cạn cốc cà phê, rồi ngẩng lên nhìn Wakui, buông một nụ cười nhẹ.

"Tâm lý học không phải là vạn năng, đâu phải cái gì cũng làm được chứ. Anh nghĩ được như thế là do chính ý chí của anh mà thôi."

"Không đúng, chắc chắn anh đã làm gì tôi rồi."

"Nếu anh không muốn tiếp tục sống, tôi sẽ buồn lắm đây."

Kozuka nói tiếp.

"Nếu như anh chết đi, thế giới sẽ mất thêm một người biết về Yukari. Hãy tiếp tục lưu giữ hình ảnh Yukari trong tâm trí của anh."

"Vậy còn anh thì sao?" Wakui nghẹn ngào nói với đôi mắt đã ngấn nước.

"Tôi thì xong rồi, chẳng phải sao? Mà này, anh có thể cho tôi hỏi một điều được không?"

"Vâng."

"Khi ở trong vòng tay của anh, anh hãy cứ nói thẳng, đừng để ý gì đến tôi, khi được anh ôm trong vòng tay yêu thương, trông Yukari có hạnh phúc không?"

"Có."

Dứt lời, Wakui bật khóc.

“Vậy à?” Giọng nói của Kozuka, không giấu nổi sự run rẩy. “Thế thì tốt quá. Thật sự rất tốt đấy.”

• • •

Đến lúc chỉ còn lại một mình, Kozuka mới mở cánh cửa ra. Con búp bê mang hình hài Yukari giờ đã không còn nữa. Quyển hồi ký anh viết lẫn dữ liệu lưu trong ổ cứng máy vi tính cũng xóa hết cả rồi.

Lời nói sau cùng về Yoshimi, Kozuka đã không kể toàn bộ sự thật cho Wakui nghe.

Qua cánh cửa sổ, Kozuka đã nhìn thấy cảnh tượng Yoshimi đang bị Kida bóp cổ. Đến khi bị Yoshimi phát hiện ra, Kozuka liền mở miệng, dù ông ta không thể nghe được những thanh âm truyền qua cánh cửa kia, nhưng đôi môi vẫn cứ thế cử động. Giống như đang cất tiếng gọi thân thiết đối vơi một người quen lâu ngày mới gặp lại, mặc kệ việc mình đang trong cảnh ngộ cổ họng càng lúc càng bị siết chặt lại. Kozuka có thể thây được gương mặt lão chẳng có vẻ gì là đau đớn đang ngã ngửa về phía sau.

“Chà chà, cậu đến rồi đấy à. Cậu xử lý tôi như thế này, thì chính cậu cũng chẳng thể sống thoải mái được đâu.”

Giờ đây, khi gương mặt đó thoáng hiện về trong tâm trí, lại khiến Kozuka cảm thấy hoa mắt và buồn nôn. Hai tay anh đang chống xuống sàn, hơi thở hổn hển gấp gáp, rồi anh gắng gượng mò mẫm mở ngăn kéo, vơ đại một nắm thuốc cho vào miệng. Loại thuốc gì đây nhỉ? Kể từ khi nhìn thấy thi thể treo lủng lẳng của Mamiya, cơn thèm thuốc cũng âm thầm phát sinh trong anh. Hiệu quả của buổi tư vấn tâm lý trước đang mất dần công hiệu. Phải mất một khoảng thời gian, anh mới đứng dậy nổi.

Đầu nặng như chì. Cứ tiếp tục thế này, bản thân cuối cùng cũng chết thôi. Thể nào anh cũng sẽ tự đặt dấu chấm hết cho cuộc đời của mình. Tuy vậy, không thể để mặc cho kết cục bi thảm ấy đến với bản thân được. Nếu thế,

chẳng khác nào đầu hàng trước số phận hay sao? Thế nên, ngay lúc này đây, anh đang đứng trước thiết bị ECT. Để một người cũng có thể thao tác được dễ dàng, anh đã chỉnh sửa và thay đổi đôi chút.

Bản thân mình, Kozuka nghĩ, chỉ có một mơ ước nhỏ nhoi là được bước trên một con đường đời như thế này. Mình chỉ mơ ước được trải qua một cuộc sống yên bình, dù không có ai kề cận, ở một nơi nào đấy, tản bộ rồi đọc sách. Mơ ước không phải mang trong lòng những nỗi niềm phức tạp đến thế, chỉ muốn trở thành người có một nội tâm đơn giản hơn dù chỉ chút xíu thôi cũng được. Tờ giấy trên bàn đã ghi sẵn địa chỉ của căn hộ mới thuê cùng mật mã thẻ tín dụng, nên dù có quên đi cũng không sao. Thủ tục giải quyết bệnh viện này cũng đã thuê luật sư xử lý xong xuôi rồi.

Sau khi trải qua trị liệu ECT, chắc chắn mình sẽ nhìn đống giấy tờ này với đôi mắt và tâm hồn trống rỗng. Cùng vơi cuốn hồi ký, đống giấy tờ này sẽ mở ra một cuộc đời hoàn toàn khác. Dù rằng đó là một cuộc đời được dàn dựng bởi trí tưởng tượng của chính mình: Mình được sinh ra và lớn lên một cách bình thường cũng như bao người khác.

Sinh ra trong một gia đình có bốn thành viên, quen người bạn gái đầu tiên khi đang học cấp ba, thời đại học từng gặp được đối tượng muốn tiến đến hôn nhân nhưng sau đó lại chia tay. Kể từ đấy, mình đã trải qua không biết bao cuộc tình, nhưng hiện tại vẫn cô đơn lẻ bóng. Ngoài ra, mình còn có sở thích đi du lịch, hơn nữa ngoài dự đoán mình lại thích xem cả những chương trình hài hước, thích nghe nhạc và đọc sách. Những điều mình vừa mới nghĩ ra toàn là những hình ảnh mộc mạc, đời thường. Nếu có thể tin tưởng bản thân và mọi thứ đều diễn ra trôi chảy thì tốt rồi.

Ở khúc cuối, đoạn văn có đôi chút lạc đề và được viết như thế này: Quen với một cô gái tên là Yukari nhưng hiện hai người đã chia tay. Bây giờ, cô ấy đang làm trong một quán cà phê ở Los Angeles cùng với một người đàn ông cần cù và chăm chỉ, tận hưởng cuộc sống yên bình và hạnh phúc. Thêm vào lời văn như thế tất nhiên chẳng có ý nghĩa gì cả. Tuy nhiên, không viết

ra, anh không thể nào chịu được. Giống như một lời cầu nguyện chắc chắn không bao giờ thành hiện thực khi đứng trước thực tại nghiệt ngã này.

Có lẽ đây là câu cuối cùng rồi, anh vừa nghĩ vừa châm điếu thuốc. Tỉnh dậy sau giấc ngủ này, có lẽ ngay cả thói quen hút thuốc anh cũng sẽ quên luôn. Vừa nhìn làn khói vấn vít quanh điếu thuốc, anh vừa nghĩ chẳng may biện pháp này không thành công thì sao? Nếu như không thể có được ký ức bằng cách thông thường mà phải quằn quại trải qua ECT hết lần này đến lần khác. Hoặc nếu ký ức kia chỉ tạm thời biến mất, rồi một ngày nào đó quay trở lại thì sao? Khả năng ấy khá lớn.

Đây chính là một ván cược, anh nghĩ. Cược chính bản thân mình hoặc phải quyết định tha thứ. Nếu thua ván cược này, mình sẽ phải chấp nhận con người của hiện tại và tiếp tục sống với tư cách là một bác sĩ của khoa tâm lý học. Những sợi dây đen ngòm đang vây chặt phía sau, vì vậy buộc phải nỗ lực ngăn chặn sự hủy hoại của chúng, dù chỉ chút xíu mà thôi. Để phá bỏ chúng hoàn toàn, mình buộc phải đánh đổi bằng cả nội tâm chằng chịt vết thương. Đó chính là cái giá phải trả khi quyết định vượt qua giới hạn của tâm hồn. Không thể tìm kiếm hạnh phúc trong cuộc đời này nữa, mình sẽ sống chỉ để chữa trị cho bệnh nhân với tư cách là một người đã hết duyên nợ với cuộc đời, vô cảm như một cái máy mà thôi.

Thế nhưng một lần nữa, Kozuka lại khao khát được sống cuộc đời mới. Dù chỉ trong tích tắc cũng được. Cảm giác mang tên ‘bình yên’ của thế giới này chính là cái cảm giác mà từ trước đến nay anh chưa bao giờ được nếm trải.

Kozuka dụi tắt điếu thuốc và vươn tay ra đặt trên nút điều khiển của máy ECT. Điện thoại trong phòng khám bệnh bất ngờ reo vang. Chắc là Yukari rồi, Kozuka nghĩ.

Có một điều mà cho đến cuối cùng, anh vẫn không thể nói cho Wakui biết, rằng anh ấy rất giống với một người - một diễn viên và vô tình, người diễn viên ấy lại giống với người bạn trai hư cấu mà Kozuka đã vẽ lên trong

ký ức của Yukari khi thôi miên cô ấy.

Nước mắt anh chực trào, và rồi anh thầm thì nói lời xin lỗi với Wakui.

Vừa nghe tiếng chuông điện thoại lảnh lót vang lên, Kozuka vừa đưa tay nhấn nút ECT…

TÀI LIỆU THAM KHẢO CHÍNH

Miyazaki. *Trong giấc mơ* - Tự truyện của bị cáo trong vụ án giết hại những bé gái liên hoàn. Nhà xuất bản Sáng Tạo.

Miyazaki. *Trong giấc mơ, đến cả bây giờ* - Tự truyện của bị cáo trong vụ án giết hại những bé gái liên hoàn. Nhà xuất bản Sáng Tạo.

Saki Ryuzo. *Bản án dành cho Miyazaki* (Thượng, Trung, Hạ). Tạp chí *Asahi.*

Takino Takahiro. *Hồ sơ giám định tâm lý của Miyazaki - Kiểm chứng Giả thuyết đa nhân cách.* Nhà xuất bản Koudan.

Hitotsubashi Fumiya. *Vụ án Miyazaki - Kịch bản được dàn dựng.* Nhà xuất bản Shincho.

Yoshioka Shinobu. *Ngọn nguồn đau khổ của thế giới.* Nhà xuất bản Bunshun.

Okada Takashi. *Mind - Control.* Nhà xuất bản Bunshun.

Larry R. Skewire, Erick R. Caddle. *Cấu tạo của ký ức* (Thượng, Trung, Hạ). Nhà xuất bản Koudan.

TÁI BÚT

Đây là cuốn tiểu thuyết mười bảy của tôi.

Đối với những quý độc giả đã đọc qua rất nhiều sách của tôi, liên tục từ tác phẩm đầu tay mang tên *Súng* đến quyển *Ngăn kéo trên cùng - phần tăm tối* này, có thể thấy được một sợi dây - hoặc nhiều sợi dây - liên kết xuyên suốt các tác phẩm. Nếu không có tác phẩm trước đây như *Nhà thờ X* hoặc *Đêm em biến mất,* thì cuốn tiểu thuyết này chắc không thể nào hoàn thành được.

Và lại một lần nữa, cuốn tiểu thuyết này trả thành một thứ vô cùng quan trọng đối với tôi.

Tôi đã tạm thời ghi chú nguồn của những tài liệu tham khảo, những tài liệu được sử dụng chủ yếu để khám phá những mối dây liên hệ với sự thật, nhưng có một điều tôi luôn tâm niệm khi phân tích về cựu tử tù Miyazaki là phải giữ lại tính nguyên bản. Mỗi lần nghĩ về thời bé thơ của anh ta: cướp đoạt đi sinh mệnh của chú chim nhỏ anh ta đang nuôi dưỡng, để rồi sau khi chôn xong lại đào lên khóc nức nở, tội lỗi mà anh ta gây ra tuy không thể tha thứ được, nhưng tôi cũng không thể ngăn bản thân mình có một ý nghĩ rằng liệu thế gian này phải chăng cũng giống như thế?

Xin chân thành cảm ơn quý vị đã đọc hết quyển sách này. Đôi lúc, thế giới thật tàn khốc, vì vậy chúng ta hãy cùng dựa vào nhau mà sống nhé!

Ngày 27 tháng 5 năm 2016 Nakamura Fuminori

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com